

Ι, ΣΠΙΡΟΣ
ΓΚΟΜΕΝΟΓΕΩΓΡΑΦΙΑ
Μέρος Β΄

Πάνος Κολιόπουλος

Ι, ΣΠΙΡΟΣ

ΓΚΟΜΕΝΟΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

ΜΕΡΟΣ Β'

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιόπουλος

Midnight Publishing

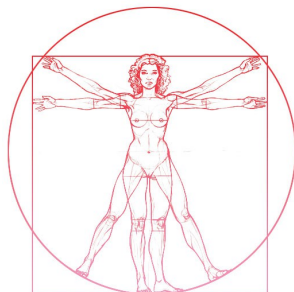
Κέρυρα 2014

Copyright © 2015 Panos Coliopoulos

Σ. Δούσμανη 44

49100 Κέρκυρα

email: panflynn@otenet.gr

Περιεχόμενα

Α΄ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΗΠΕΙΡΟΣ

1) Η Μαίρη-Λου από την Αλαμπάμα.....	13
2) Η Τρέισυ από το Νιού Γιόρκ.....	29
3) Η Σάντυ από το Ελ Αίη.....	43
4) Η Κάρολ από το Οντάριο.....	53
5) Η Ροζίτα από την Αβάνα.....	69
6) Η Αουρέλια από το Ρίο.....	83

Β΄ ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΓΕΝΙΚΩΣ

1) Η Ρόζα από την Κινσάσα.....	97
2) Η Φατιμά από το Ριάντ.....	113
3) Η Σουνίτα από τη Λαχώρη.....	129
4) Η Ζου από τη Σαγκάη.....	141
5) Η Κατσούκο από το Κυτό.....	153

Γ΄ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ – ΗΜΕΔΑΠΗ

1) Η Κούλα από το Κιάτο.....	167
2) Τασούλα and the other girls.....	181
3) Η Σούζυ από την Καλαμαριά.....	197
4) Η Ζωζώ από τον Τύρναβο.....	209
5) Η κυρία Λόλα από το Μπραχάμι.....	223
6) Η Σταίησυ από την Αστόρια.....	239
Έτσι, σαν Επίλογος.....	255

Στον προηγούμενο τόμο καλύψαμε, με σειρά αξιολόγησης, τον πολιτισμένο κόσμο. Σε τούτον εδώ θα ασχοληθούμε με τη άγριες περιοχές του πλανήτη (και με κάτι κατιμάδες), από την Αμερικανική Ήπειρο ως τα νησιά της Ιαπωνίας, περνώντας ενδιάμεσα από Αφρικές, Μέσες Ανατολές και Ασίες, χωρίς φοβο και με πολύ πάθος –αναλόγως της περιστασης, να 'μαστε ζηγημένοι. Και για να μην μας κατηγορήσουν για ρατσιστές και ακατάδεχτους, ολόκληρο το τελευταίο μέρος είναι αφιερωμένο στη λεβεντογέννα Ελλάδα, όπου παραθέτουμε τα στεγνά (καλά, όχι πάντα) γεγονότα, έτσι όπως τα ζήσαμε, ανεπηρέαστα κι αποστασιοποιημένα, σαν ουδέτεροι θεατές, που λείπει ο λόγος.

Δώστε προσοχή και κρατείστε σημειώσεις καθόσον το μάθημα δεν θα επαναληφθεί.

Yours truly,
I, Spiros

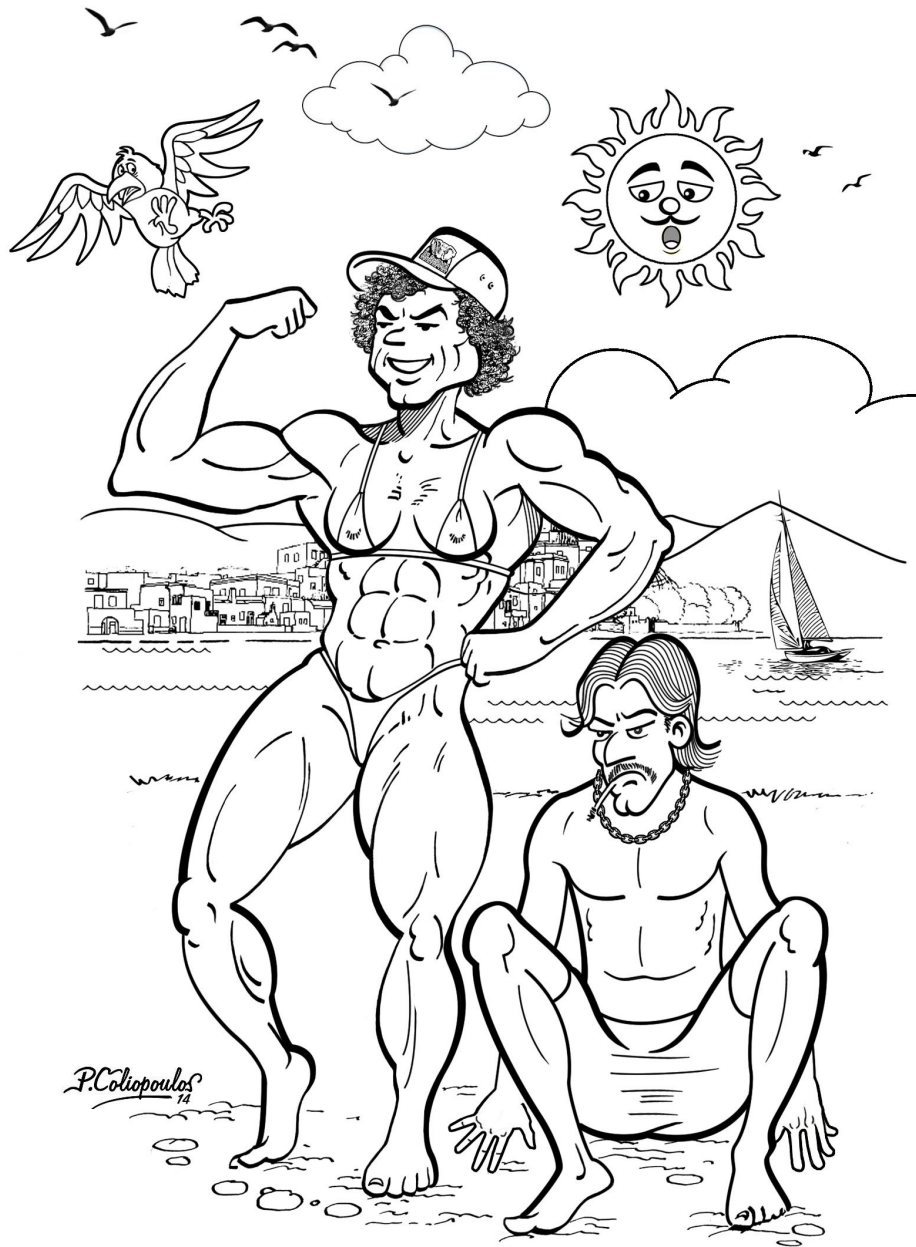

Α' ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΗΠΕΙΡΟΣ

1) Η Μαίρη-Λου από την Αλαμπάμα

Υπάρχουν πολλών ειδών Αμερικάνες που ξωκείλουν κατά 'δω (χωρίς να ξέρουν πού ακριβώς παγαίνουν) και που βωλοδέρνουν δεξιά κι αριστερά σαν ζαλισμένα κοτόπουλα, κάνοντας «γούαου» σε κάθε δεύτερο βήμα και προσπαθώντας να καταλάβουν γιατί αυτός εδώ ο πλανήτης είναι τόσο διαφορετικός από τον δικό τους. Η κατηγορία στην οποία εντάσσεται η ηρωίδα αυτής της ιστορίας δεν είναι και τόσο αντιπροσωπευτική, αλλά υπάρχει, όπως υπάρχει και η αθέατη μεριά της Σελήνης κι ας μην την βλέπουμε.

Η Μαίρη-Λου ήρθε στην Ελλάδα επειδή έτυχε να δει το «*Zorba the Greek*» κι εντυπωσιάστηκε. Για την Κρήτη πάγαινε, αλλά μπήκε σε λάθος πατόρο και κατέληξε στην Πάρο. Τση άρεσε όμως και σκέφτηκε αφού greek island το ένα, greek island και τ' άλλο, το ίδιο είναι όπου να πας κι έμεινε εκεί που βρέθηκε.

Την πρωτοείδα στη παραλία και μιλάμε μου πέρασαν τα μαλλιά. Φαντάσου τώρα τον Σβαρτζενέγκερ, στο πιο κοντό και στο πιο πλατύ, με κατσαρό μαλλί και μούρη ξαγρυπνισμένου φορτηγατζή και το όλον ντυμένο (λέμε τώρα...) μ' ένα απειροελάχιστο στρίνγκ μπικίνι. Μιλάμε τώρα για ένα θέαμα που έτσι και σου λάχει σου μένει αξέχαστο. Ολόκλη-

ρη η παραλία είχε πάθει ταρακούλο, πλην η έτσι δεν χαμπάριζε από τέτοια.

Είχα μείνει λέμε με το στόμα ανοιχτό και χάζεσα, όταν ο θηλυκός Καρπόζηλος με είδε και ήρθε καρσί καταπάνω μου.

–You Greek? με ρωτάει.

–Γιες, απαντάω εγώ παρακαλώντας ενδόμυχα τον Άη Σπυρίδωνα να μην κάμει κάνα αστείο να μου βαρήσει φούσχο γιατί θα μ' έμπαζε μισό μέτρο στην άμμο κι άντε να βγεις μετά.

–You speak English? με ξαναρωτάει με κείνη τη φοβερή προφορά των Αμερικάνων του Νότου που ακούγεται σαν να μασάνε βρεμένα χαλίγια.

–Αϊ ντου, τση λέω. Εντ γιου; (Ήθελα να κάνω και χιούμορ με το Γκοντζίλα, τρομάρα μου!)

Δεν το 'πιαχε (ευτυχώς).

–Fine, μου λέει. Για πε μου τώρα, πού είναι τα βάρη και τα μονόζυγα σ' αυτή τη beach γιατί δεν τα γλέπω.

Κοιτάω γύρω... Ούτε βάρη, ούτε μονόζυγα.

–Μάλλον δεν έχει, τση λέω επιφυλακτικά.

–Τι fucking beach είναι αυτή χωρίς βάρη και μονόζυγα; ξεσπάει η Αμερικάνα. Πού στο fuck γυμναζόσαστε;

–Στα γυμναστήρια μήπως; προτείνω εγώ δειλά.

–Και πού στο fuck είναι αυτά τα fucking γυμναστήρια;

–Για την Αθήνα είμαι σίγουρος, τση λέω. Για εδώ δεν παίρνω όρκο.

–Fuck, fuck, fuck! τσαντίζεται το τέρας.

–Σόρρυ, τση κάνω εγώ σεμνά και ταπεινά.

–Back in the States η κάθε fucking beach έχει βάρη και μονόζυγα, μου λέει αυστηρά.

–Εδώ δεν έχουμε, παραδέχομαι.

–Fucking country! γαβγίζει η τύπισσα.

Τα πήρα.

–Α, για να σου πω..., τση κάνω. Αν δεν σ' αρέσει πάγαινε πίσω από κει που ήρθες, που θα μας πεις και φάκινγκ κάντρου.

Η μουσκουλαρού μου έριξε μια πατόκορφη ματιά από κείνες που σου παγώνουν το αίμα.

–What's your name? με ρωτάει αυστηρά σαν να ετοιμαζόταν να μου κόψει κλίση για υπερβολικό θράσος.

–Μι Σπύρος, τση λέω με χαρακτηριστική ρωμέϊκη περηφάνια.

–Me Mary-Lou, μου λέει εκείνη και μου δίνει το χέρι τση σε χειραψία.

Πάω να τη χαιρετήσω κι εγώ, από λεπτότητα... Λάθος μεγάλο, γιατί μου κάνει ένα αεροπλανικό και με σκάει κάτω σαν καρπούζι (το ευτύχημα που ήτουνε άμμος).

Βάνει τα γέλια η θερία, με αρπάει από τον σβέρκο και με στήνει ξανά όρθιο.

–Just joking, μου λέει.

–Ναι, γελάσαμε, τση λέω. Αλλά τι να σου κάμω που είσαι θήλεο... να 'σανε άντρας να σ' έλεγα εγώ τι γέλια θα κάναμε.

–Never mind, γελάει αυτή. Θεσ να παλέψουμε;

–Ο Χριστός κι ο Απόστολος! εξανίσταμαι εγώ (ψιλοτρομοκρατημένος).

–Τότενες να κάνουμε arm-wrestling, προτείνει.

–Δεν τρελάθηκα, τση λέω κοιτάζοντας με δέος τση μπρατσάρες τση.

–Push-ups? ρωτάει με ελπίδα. Σου χαρίζω δεκαπέντε.

–Τι λες, κυρά μου; τση λέω. Εγώ δεν κάνω ούτε πέντε καλά-καλά.

–Εντάξει, μου λέει. Αλλά να ξέρεις ότι θέλω ίση μετα-χείριση. Όχι να μου χαρίζεσαι επειδή είμαι γυναίκα... Ό,τι κάνει ένας άντρας το κάνω κι εγώ και καλύτερα.

–Ε, όχι και «ό,τι», τση κάνω.

Η μποντυμπιλντερού έβαλε τα γέλια.

–Ξέρω πού πήγε το άρρωστο μυαλό σου, μου λέει. Εντάξει, εκτός απ' αυτό, αν και...

–Άστο, τη σταματάω. Γιατί θα χάσω πάσα ιδέα, πάνω που αρχίζεις να μ' αρέζεις.

–Yeah? γελάει ενθουσιασμένη η έτσι. All right, man... You have good taste. Gimme five.

–Χωρίς κόλπα, τση ξηγιέμαι.

–Εντάξει, χωρίς κόλπα, μου λέει.

Οπότε δώκαμε φάιβ και γενήκαμε οι πρώτοι κολλητοί.

–Γουέρ αρ γιου φρόμ; τη ρωτάω εγώ, από συνήθεια.

–Αλαμπάμα, μου λέει. The number one state in the whole of the fucking U S of A!

–Μι φρομ Κόρφου, τση λέω.

–Δεν το ξέρω αυτό το state, μου λέει. Πού είναι; North or South?

–Νορθ, τση λέω.

–A fucking Yank! μου πετάει με μια έκφραση αηδίας στα ανδροπρεπή τση χαρακτηριστικά.

–Όχι μωρή, τση λέω. Κόρφου Γκρης.

–Α, μου κάνει καθησυχασμένη. Ευτυχώς, γιατί τσου fucking yanks δεν τσου πάω καθόλου.

- Γιατί; απορώ εγώ.
- Γιατί οι yanks κατέστρεψαν το Αμέρικα, μου λέει. Αμόλησαν τσου fucking niggers ελεύθερους και τώρα μπαίνουν σαν κύριοι στα ίδια λεωφορεία με μας.
- Τι θράσος! μουρμουράω εγώ.
- Damn right! Εμένα ο ντάντης μου είναι στο Κλαν. Έχει κυνηγήσει niggers και niggers!
- Εξαιρετικός κύριος! μουρμουράω πάλι.
- A gentleman of the South, μου λέει η Μαίρη-Λου με περηφάνια. Είναι σερίφης.
- Και κυνηγάει μαύρους; απορώ εγώ.
- Δεν είπαμε ότι είναι στο Κλαν; τσαντίζεται η τύπισσα. Δεν φαντάζομαι να είσαι κανένας απ' αυτούς τους nigger-lovers?
- Όχι, τση λέω. Μόνο ένας ταπεινός γκρηκ σάμερ λόβερ.
- Μ' αρέσει, μου δηλώνει η Μαίρη-Λου. Θα κάνουμε παρέα.
- Να κάνουμε, τση λέω.
- Αλλά όχι αμέσως σεξ, μου το ξεκαθαρίζει. Just friends. Όταν είναι ώρα για σεξ θα σου πω εγώ.
- Δεν βλέπω την ώρα! αναστενάζω εγώ.
- Δεν φαντάζομαι να είσαι κανένας σεξ-μάνιακ σαν αυτούς που λέει η τηλεόραση πως έχετε στην Ευρώπη...
- Μπα, τση λέω. Μια φορά στο τόσο και αν...
- Γιατί; απορεί η μπεχλιβάνισσα. Ανίκανος είσαι;
- Τζαστ τζόκινγκ, ρε μάτια, τση εξηγώ εγώ.
- Ah, all right then... I like joking. I joke a lot myself.

–Αμ δεν το είδα;!

–I’m a professional bodybuilder, μου λέει (λες και δεν φαινότανε). Δυο φορές παραλίγο να κερδίσω τον τίτλο τση Miss Olympia... Αλλά τον έδωκαν σε μια fucking nigger.

–Αυτές είναι οι αδικίες..., λέω.

–God bless the South, μου λέει.

–Αυτό ξαναπέστο, τση λέω.

Μου έριξε μια λοξή ματιά.

–Σου αρέσει το σώμα μου, βρε; με ρωτάει ξαφνικά.

–Και το ρωτάς; τση λέω. Άγαλμα σωστό!

–Περίμενε να σου δείξω, μου κάνει.

Όπου πετάγεται όρθια κι αρχίζει να παίρνει πόζες φουσκώνοντας και σφίγγοντας σαν δυσκοίλιο που δεν του βγαίνει ο κούτσουλος με τίποτσι. Όλη η παραλία μας έκανε χάζι και γέλουνε. Ξεφτιλιστήκαμε!

–Έχεις ξαναδεί τέτοια μούσκουλα; με ρωτάει η Μαίρη-Λου φουσκώνοντας τα μπράτσα τση στο τέρμα. Πιάκε!... Πιάκε να δεις οπού είναι σίδερο.

–Άσε, τση λέω, γιατί φοβάμαι μην παρασυρθώ κι εκτεθούμε.

–Μπα;! στραβογελάει το κτήνος. Με κάνεις κέφι παναπέι;

–Οουου, τση λέω. Με χίλια!

–Είπαμε όμως, Σπάϊρους... Όχι σεξ προς το παρόν. Μόνο φίλοι.

–Μα γνωριζόμαστε ήδη μισή ώρα, τση λέω.

–Ασυγκράτητοι εισάστενε εσείς οι Έλληνες, ρε παιδί μου! γελάει η μποντυμπιλντερού. Το μυαλό σας συνέχεια εκεί το έχετε. Καλά... Ας κάνουμε μια μικρή αβαρία...

-Τι, εδώ;!!! αναφωνώ εγώ.

-Όχι, βρε. Στο ξενοδοχείο μου. Πάμε να σου φύγει η κάψα και μετά σου δείχνω μερικές ασκήσεις με σούστες.

-Δεν το αφήνουμε για όταν γνωριστούμε καλύτερα; τση λέω.

-Όχι, πάμε τώρα, να το βγάλουμε από τη μέση.

Τι να 'κανα; Οι νόμοι τση φιλοξενίας βλέπεις.

Μισή ώρα αργότερα η Μαίρη-Λου μ' επιθεωρούσε, εν αδαμιαία, με κριτικό μάτι.

-Αγύμναστος είσαι, Σπάϊρους, και θα σε μαλώσω, μου κάνει. Μα είναι pectorals τώρα αυτοί; Είναι κοιλιακοί; Τστσιτσιτσι! Μόνο το εργαλείο φαίνεται γυμνασμένο.

-Ε, αυτό χρειαζόμαστε για τη δουλειά που μας ενδιαφέρει, τση λέω, πικαρισμένος στο φιλότιμο.

-Αυτό να μου πεις, παραδέχεται η μποντυμπιλντερού. Άντε, να τελειώνουμε.

-Μα ακόμα δεν αρχινήσαμε! διαμαρτύρομαι εγώ.

-Ε, εντάξει, δεν θα φάμε κι όλη τη μέρα ξάπλα, μου λέει. Έχουμε κι ασκήσεις να κάνουμε.

Τώρα..., αν θέλετε το πιστεύετε... Λίγο το περίεργο τση υπόθεσης, λίγο το ασυνήθιστο τση μορφολογίας του κορμιού τση μπεχλιβάνισσας, κάτι έκαμε «κλικ» στο πάντα ευαίσθητο σε μυστήριες καταστάσεις μυαλό μου και κατά συνέπεια απογειώθηκα εντελώς. Και μην βγει καμιά λουμπίνα να μου πει τίποτσι περί gay pride κι έτσι, γιατί θα έχουμε άσχημα ξεμπερδέματα.

Τέλος πάντων πέφτουμε στα κεφαλοκλειδώματα και τση λαβές... η Μαίρη-Λου ενθουσιάζεται... με καθοδηγεί ευσυνείδητα, όπως ο κώουτς τον αθλητή στην προπόνηση.

-Μπράβο, αγόρι μου!... Το έχεις... Λίγο πιο δεξιά...

αριστερά τώρα... το χέρι πιο ελεύθερο... μη σφίγγεσαι... άστο να σε πάει ο παλμός... πιο σιγά... πιο γρήγορα... συγκεντρώσου... Δεν συγκεντρώνεσαι!... Κάτσε να σου δείξω...

Δεν έβανε γλώσσα μέσα! Λες και ήταν όξω από τον αγώνα, στον πάγκο, και σημείωνε λάθη κι ελλείψεις!

–Σκάσε, μωρή, τση λέω. Χάνω την αυτοσυγκέντρωση μου.

–Τη χάνεις γιατί κάνεις λάθος κίνηση, με διορθώνει αυτή. Πήγαινε το αγάλι-αγάλι και μετά... τσάααακ... φορτώνεις τα πάντα και ασκώνεις τη μπάρα με τη μία...

Δεν γενόταν προκοπή έτσι. Τζάμπα παιδευόμαστε.

–Είδες που είχα δίκιο όταν σου έλεγα πως είσαι αγύμναστος; μου λέει η αυτοδιορισμένη κώουτς. Θεσ δουλειά για ν' αποδώσεις.

–Τι λες μωρή; τση βάνω τση φωνές εγώ. Ξέρεις σε ποιον μιλείς; Στο νάμπερ ουάν τση ανατολικής Μεσογείου μιλάμε και λίγα που λέω.

–Εντάξει, μου λέει. Δεν θέλω να σε προσβάλω, αλλά πας να σηκώσεις βάρος με τη δύναμη, ενώ χρειάζεται παλμός.

–Πάμε πάλι και θα σου δείξω εγώ τι εστί παλμός, τση κάνω. Αλλά πρόσεχε, καχομοίρα μου, μην ανοίξεις το στόμα σου γιατί θα στο βουλώσω με βρεγμένη πατσαβούρα.

Η Μαίρη-Λου άσκωσε τα μυώδη τση μπράτσα ψηλά.

–Καλάααα..., μου λέει. Suit yourself... You are on your own!

Κι άντε ξανά-μανά οι λαβές και τα κεφαλοκλειδώματα κι άντε και τούτο κι άντε εκείνο... Η θερία τσιμουδιά, αλλά βάλθηκε να με οδηγήσει με το σώμα τση τώρα (γιατί

πρώτα βγαίνει η ψυχή και μετά το χούι) κι αλλού πάγαινα εγώ, αλλού εκείνη.

Είδα κι απόειδα (ξανά)... έριξα λευκή πετσέτα.

-Άστο, τση λέω. Καλύτερα φίλοι.

-Αμ δεν στο 'πα εγώ απ' την αρχή;

-Εσύ μου το 'πες, μάτια, αλλά έλα που μ' έπιακε εμένανε ο ενθουσιασμός!...

-Με τον ενθουσιασμό δεν γίνεται τίποτσι, μου λέει δι-
δακτικά. Χρειάζεται μέθοδος και προετοιμασία.

-Τώρα να σε ρωτήσω καντιντίς κώουτς; τση λέω εγώ.

-Αν δεν ρωτήσεις πώς θα μάθεις;

-Καλά, τση κάνω. Εσύ, όσο το προσπαθούσαμε, δεν ένωσες τίποτσι;

Με κοίταξε συνοφρυωμένη.

-Μα για μένα το κάναμε ή για σένα; με ρωτάει.

-Και για τσου δυο μας, τση λέω.

-Α, γιατί εγώ νόμιζα πως το κάναμε για σένα και είπα, μιας και ειμάστενε φιλαράκια, να σ' εξυπερετήσω.

-Αντί να μ' εξυπερετήσεις εμένα δεν κοιτάς να εξυπερε-
τηθείς η ίδια; τση λέω.

-Εγώ δεν έχω ανάγκη, μου λέει.

-Ναι, αλλά δεν καταλαβαίνεις Χριστό!

-Ε, και;

-Τι ε, και, βρε βουρλισμένη, ξεσπάω εγώ. Αυτά τα πράματα χρειάζονται δύο. Δεν είναι όπως το ατομικό άθλη-
μα...

Έμεινε για λίγο σκεφτική.

-Μπορεί να είναι από τ' αναβολικά, μου λέει μετά.

-Δηλαδή;

-Πώς νομίζεις ότι χτίζουμε όλη αυτή τη μυϊκή μάζα; Παίρνουμε του κόσμου τα σκευάσματα. Ε, ίσως υπάρχουν και κάποιες μικρές επιπτώσεις...

- «Μικρές»! Αναφωνώ εγώ. Ορή κοπέλα, εσύ έχεις καταντήσει κούτσουρο μιλάμε!

-Ναι, αλλά έφτιαξα σωματάρα!

-Να τη χαιρέσαι!

-Ευχαριστώ.

-Δεν στο λέω για να σε συγχαρώ.

Η θερία κατέβασε τα μούτρα.

-Η αλήθεια είναι, Σπάϊρους, ότι έχει πάρα πολύ καιρό να μου την πέσει άντρας, όπως εσύ καλή ώρα, ομολόγησε. Έχω ξεχάσει πώς είναι.

-Κι από ορμές... τίποτσι, ορή; απορώ εγώ.

-Τίποτσι.

-Καλά, τση λέω. Άσε... θα σ' αναλάβω εγώ. Αλλά θα κάμεις το πρόγραμμα που θα σου ορίσω... Μ' αυτή τη συμφωνία.

Με κοίταξε μπερδεμένη.

-Θα το κάμεις αυτό για μένα, Σπάϊρους; μου κάνει.

-Μόνο αν ακούς ό,τι σου λέω, τση λέω. Και πρώτα απ' όλα... Για όσο είσαι εδώ... τα αναβολικά κομμένα.

-Μα...

-Αλλιώς βρες άλλον κώουτς.

- Okay coach.

-Ωραία, τση λέω. Και τώρα πάγαινε να μου φτιάξεις μια φραπεδιά. Με πέντε ζάχαρες και τίγκα στον αφρό. Κοίτα, καχομοίρα μου, μην κάνεις λάθος!

– Okay coach.

Οι επόμενες μέρες ήτουμε κόλαση για τη Μαίρη-Λου από την Αλαμπάμα. Ούτε πους-απς δεν την άφηνα να κάμει (εξόν κι αν έκαμε κρυφά όταν πάγαινε στον καμπι-νέ). Όλα τα «σκευάσματα» πήγαν στα σκουπίδια κι έτρωγε ό,τι έτρωγα, από μουςακά μέχρι σουβλάκι πιτόγυρο, χωρίς ειδικές διατροφές και τέτοιες αηδίες. Στερητικό σύνδρομο είχε πάθει η άχαρη, σαν τα πρεζόνια, που περνάνε από στεγνό πρόγραμμα. Χρυσό μ' έκαμε να την αφήνω ν' ασκώσει έστω ένα μπαούλο, έστω μια ντουλάπα, αλλά εγώ εκεί, βράχος!

–Μη σε πιάκω, καχομοίρα μου, ν' ασκώνεις τίποτσι βαρύτερο από ένα ποτήρι γιατί θα 'χουμε κακά ξεμπερ-δέματα, την προειδοποίησα.

–Είσαι πολύ σκληρός, κώουτς.

–Για το καλό σου.

Συγχρόνως τση έκαμα και πρακτική στις ασκήσεις επί στρώματος (το μόνο άθλημα που επιτρεπόταν) και σιγά-σιγά άρχισε να μπαίνει στο νόημα και τον παλμό. Και να δεις που σε μια βδομάδα άρχισε να τση αρέζει. Σε δέκα μέρες είδε το φως το αληθινό!

–Κώουτς, μ' έσωσες! μου λέει ένα βράδυ μετά την εκγύμναση. Ούτε να το φανταστώ δεν μπόρουνα πως θα ήτουμε τόσο fucking funny αυτό το παραμελημένο σπορ.

–Παραμελημένο, το μάτι σου! τση λέω. Τι νομίζεις, ορή, χαζοί είναι έξι δις νοματαίοι που ασχολούνται νυχθημερόν με δαύτο;

–Εννοώ πως είναι fun να το κάμει κανείς μαζί σου, μου λέει η σφίχτισσα. Είσαι πολύ μεγάλος βιρτουόζος! Μιλάμε και γαμώ τσου βιρτουόζους!

–Κοίτα τώρα που θα επιστρέψεις στα Γιου Ες οφ Αίη μην καταστρέψεις ό,τι με τόσο κόπο χτίσαμε, τση λέω αυστηρά.

–Έννοια σου κώουτς και δεν την ξαναπατάω, μου κάνει. Τέρμα τα βάρη και τα ματζούνια. Μπορεί να πω και τση Σούζυ να πάμε στο Frisco να παντρευτούμε.

Κάγκελο ο δικός σου!

–Ποια είναι η Σούζυ, μωρή; τη ρωτάω.

–My girlfriend, μου λέει.

–Λεσβία είσαι, ορή βουρλισμένη;! αναφωνώ εγώ κα-
τάπληκτος.

Η Μαίρη-Λου τα μάσηξε.

–Δηλαδή... όχι ακριβώς... αλλά αφού δεν γενόταν τίπο-
τσι με τσου άντρηδοι σκέφτηκα μήπως και γένει τίποτσι με
τση γχόμενες...

–Και γένηκε, ορή;

–Μπα, αλλά έπαιζα θέατρο και η Σούζυ νόμιζε πως την
έβρισκα.

–Σφίχτισσα κι αυτούνη;

–Όχι, αυτή κάνει αερόμπικ.

–Α, τότε εντάξει.

–Εγκρίνεις δηλαδή, κώουτς;

–Μωρέ βγάλε τα μάτια σου, τση κάνω. Αρκεί μην ξα-
νακυλήσεις στα σκληρά.

–I promise!

Την άλλη μέρα την ξεπροβόδουνα στο παπόρο για Πε-
ραία.

–Άντε, τση λέω. Και τα δέοντα στη Σούζυ.

Την είδα μαγκωμένη.

–It didn't work, μου λέει τέλος. Την πήρα τηλέφωνο
χθες βράδυ να τση πω τα ευχάριστα και κείνη μου 'πε ότι

δεν γένεται, λέει, γιατί αύριο φεύγει στο Βέγκας με τον Μπομπ, για να παντρευτούν, λέει –the bitch!

–Ποιος είναι πάλι ο Μπομπ; ρωτάω εγώ.

–Ο Μπομπ είναι Μίστερ Αμέρικα, μου λέει. Δεν έχεις ακουστά;

–Δεν έτυχε, τση λέω. Αλλά μη στενοχωρεύεσαι, θα βρεις άλλη ή άλλον, μιας και δεν έχεις πρόβλημα με κάτι τέτοια.

–Δεν είναι αυτό που με στενοχωρεί, μου κάνει.

–Τότε;

–Νά... αυτός ο Μπομπ... Το ξέρεις ότι είναι a fucking nigger?

Πού να το 'ξερα;!

2) Η Τρέϊου από το Νιού Γιόρκ

Την Τρέϊσου τη χτύπησα στην Πλάκα, όπου είχε χαθεί στα καντούνια και γύρναγε σαν το μεθυσμένο κοτόπουλο. Καμιά τριανταριά γεμάτα, Αμερικάνα στο φουλ, με ματογυάλια και κορδέλα στο ξέψυχο μαλλί, T-shirt συντηρητικό, φαρδιές βερμούδες, σαγιονάρες διχαλωτές, ταγάρι από Greek Art Shop και κάμερα τση πλάκας στο λαιμό, φώναζε από μακριά: «πελάτισσα».

Τση την πέφτω το λοιπόν τση Αμερικάνας από δίπλα, στο όμορφο και το ωραίο, όχι σαν κάτι λιγούρια που διασύρουν το λειτούργημα.... «Μαίη αϊ χελπ γιου;» τση λέω... «I am lost» μου λέει. «Πε μου πού θες να πας να σε πάω» προθυμοποιούμαι εγώ... «Στα αξιοθέατα» μου λέει «αλλά ξέχασα το Guide στο hotel»... «Μηδέν πρόβλημα» τση λέω. «Τώρα έχεις τον Σπύρο... μπεστ γκαϊντ έβερ!»... «Thank you» μου λέει. Και την πάω στο Μοναστηράκι, σε κάτι μαγαζιά από παιδιά δικά μας, που μας έκοβαν προμήθεια κι έβγαινε το μεροκάματο... και χαζεύει η Αμερικάνα και ψωνίζει σκουπίδια «made in Taiwan» ανακράζοντας κάθε τόσο «Wow! It's wonderful!».

–Γουέρ αρ γιου φρομ; τη ρωτάω όταν καθίσαμε στου φιλάρα του Πητ για πιτόγυρο (λαμβάνει κι από εδώ εννοείται).

- New York, μου λέει.
- Αϊ λαβ Νιου Γιόρκ, τση λέω.
- You've been there? ρωτάει η κότα.
- Όχι, ρε μανίτσα μου, αλλά έχω δει κάργα ταινίες, τση κάνω. Είναι σαν να έχω πάει.
- Πιάκαμε το λοιπόν το λακριντί για το Νιου Γιόρκ και μου λέει ότι δουλεύει σε μια μεγάλη εταιρία που δεν ήξερε τι πουλάγε.
- Πόσα χρόνια είσαι εκεί; τη ρωτάω.
- Δώδεκα, μου λέει. Έπιακα δουλειά μόλις τελείωσα το Κόλετζ.
- Και δεν κατάλαβες ακόμα, μωρή, τι πουλάτε; απορώ εγώ.
- Έτσι είναι οι μεγάλες εταιρίες, μου εξηγεί η Τρέϊσυ. Παγαίνουμε το πρωί, χτυπάμε κάρτα, δουλεύουμε μέχρι τση πέντε, χτυπάμε κάρτα πάλι και κάθε Παρασκευή μας δίνουν την επιταγή. Τι μας νοιάζει τι πουλάμε;
- Μιλάμε εδώ για άκρατη φιλομάθεια πια!
- Πόσο καιρό έχεις που ήρθες στη μπί μπιούτιφουλ κώντρου; τη ρωτάω.
- Από χτες, μου λέει. Θα δω τα αρχαία στην Αθήνα και μετά θα πάω με tour στο Delphi, Olympia, Pompeii...
- Στην Ιταλία δηλαδή; τση κάνω.
- Όχι, μου λέει. Εδώ, στην Ελλάδα.
- Και πού θα τη βρεις την Πομπηία στην Ελλάδα, ρε μάτια; τη ρωτάω εγώ.
- Με ατενίζει έκπληκτη πίσω από τα πατομπούκαλα.
- Δεν είναι η Pompeii στην Ελλάδα; απορεί.
- Μέχρι στιγμής όχι, απ' όσο ξέρω, τση λέω.

- Και πού είναι;
- Στην Ιταλία, ρε μάτια... Στο Κολοσσαίο.
- Η Τρέϊσου συνοφρυώνεται.
- Ο ατζέντης που μου πούλησε το tour με γέλασε, μου λέει. Μου είπε πως είναι στην Ελλάδα.
- Τόσο θα 'ξερε κι αυτούνος..., τση λέω.
- Fuck! ανακράζει η Τρέϊσου.
- Κι αυτό θα γένει, μανίτσα, τση λέω. Σιγά-σιγά, να γνωριστούμε πρώτα.
- Δεν το 'πιακε.
- Θέλω να δω το Acropolis, μου λέει. Κι αυτό στην Ιταλία είναι;
- Να σε πάω, ρε μανάρι μου, τση κάνω. Αλλά τι να δεις εκεί; Πέτρες και μάρμαρα; Δεν θες να σου δείξω καλύτερα ένα γουναράδικο όπου μπορείς να χτυπήσεις δερμάτινα ατ ε βέρυ γκουντ πράϊς;
- Maybe later, μου λέει. Τώρα θέλω να δω το Acropolis.
- Τι να κάμω, την πάω –ποδαράτο– στο Acropolis.
- Στα εισιτήρια, ο Μπάμπης, παιδί δικό μας, μου λέει:
- Άργησες, ρε μαλάκα. Όπου να 'ναι κλείνουμε.
- Τι ώρα είναι; ρωτάω εγώ έκπληκτος, γιατί αυτά τα καινούργια σχέδια δεν τα 'ξερα.
- Δύο παρά δέκα, μου λέει ο Μπάμπης. Δύο ακριβώς βάνουμε λουκέτο καθότι δεν μας φτάνει το προσωπικό.
- Καλύτερα, του κάνω. Κόψε ένα στη βλαμμένη, να το ξεπετάξουμε αυτό στο πιτς-φουτίλι και να πάμε για άλλα.
- Γερμανίδα; ρωτάει ο Μπάμπης κόβοντας το εισιτήριο.

–Αμερικάνα.

–Θα φας καλά, λαμόγιο!

Δεν είπα τίποτσι τση ξενέρωτης, αλλά την ανέβασα από τα σκαλοπάτια στον Παρθενώνα, όπου είχαμε τα αναπόφευκτα «γούάου» κι έναν καταιγισμό λήψης φωτογραφιών με κείνη μέσα στο κουάντρο –σε όλες.

–Δις ιζ γουάτ μαϊ ανσέστορς ντιντ, τση λέω υπερηφάνως.

–Wow! And again wow! απαντάει η κότα. Who built it? Plato?

Ναι, σιγά τώρα μην είχε μείνει η ταμπέλα του εργολάβου!

–Ωλ οφ δεμ, τση απαντάω. Ο Πλάτανος, ο Περικλέας, Ο Θησέας, ο Μινώταυρος... ωλ τουγκέδερ. Ιτ ιζ ε κολέκτιβ γουώρκ σελεμπραϊήτινγκ δε γκλόρυ οφ μαϊ γκρέητ κώντρου.

–Έχουμε ένα όμοιο στα States, μου λέει η Αμερικάνα. Αλλά δεν ξέρω ποιος το 'φτιαξε.

–Σίγουρα Έλληνες μετανάστες, τση λέω. Για να σας ξεστραβώσουν, μπας και γένετε άνθρωποι.

–Are you sure? με ρωτάει ο στόχος.

–Σιούρ άϊ αμ σιούρ, τση λέω. Ποιος άλλος ξέρει να φτιάχνει Παρθενώνες;

Η Αμερικάνα κοιτάξε γύρω τση.

–Εδώ όμως τ' αφήκατε να γκρεμιστούν, παρατήρησε.

–Έχουμε και σεισμούς, ρε μανίτσα, τση λέω. Δεν κάναμε καμιά συμφωνία με τον φέο να μην κουνάει.

–Εμείς θα τα 'χαμε επιδιορθώσει, επιμένει αυτή. Θα τα κάναμε καλύτερα από πριν.

–Όταν σας πέσει κανένα σαλούν στο Τέξας, φτιάχτε το και πλαστικό. Εμείς έτσι τα βρήκαμε κι έτσι θα τ' αφήκου-

με, τση λέω φουρκισμένος, γιατί δεν θα μας την πουν τώρα και τ' αμερικανάκια!

Το ευτύχημα κει πάνω βάρησε η κουδούνα τση λήξης και η ανταλλαγή απόψεων δεν πήρε μεγαλύτερες διαστάσεις.

–Τι, κλείνει η Ακρόπολη; ρώτησε η Τρέϊσου έκπληκτη.

–Είναι για να μη φθείρεται από τση πολλές πατημασιές, τση λέω.

Τι να τση 'λεγα, ότι το προσωπικό έχει να πλερωθεί από του Αγίου Πι ανήμερα και κάνουν κινητοποιήσεις οι άνθρωποι; --μην ξεφτιλιστούμε!...

Οπότεν κατεβήκαμε και η τουρίστρια άνοιξε το μπλοκάκι με τση σημειώσεις τση.

–Πάμε στο Κολοσσαίο; μου λέει.

–Και δεν πάμε; τση λέω. Κρατήσεις για Ρώμη έχουμε κάνει;

Με κοίταξε σαστισμένη.

–Για Ρώμη; απορεί. Γιατί για Ρώμη;

–Γιατί εκεί το 'χουν το Κολοσσαίο, ρε μάτια, τση λέω.

–Fuck! αναφωνεί η Τρέϊσου ξανά. This fucking travel agent again!

–Αμερικάνος; τη ρωτάω.

–Ιταλός, μου απαντάει.

–Εμ, γι' αυτό, τση λέω. Δεν πάμε καλύτερα σε κάνα μπιζουτάδικο ν' αγοράσεις ωθέντικ ένσιεντ γκρηκ τζιούελρου –σε πολύ καλές τιμές;

–Πρώτα να δω τα αρχαία, μου απαντάει πειστωμένη η Αμερικάνα. Άλλο από την Ακρόπολη έχετε στην Αθήνα;

–Έχουμε το Χίλτον, τση λέω.

–Αρχαίο εννοώ, μου λέει. Με κολώνες κι έτσι...

–Θα βρούμε, τση λέω αναστενάζοντας.

Και την παγαίνω –ποδαράτο εννοείται– τσου στήλους του Ολυμπίου Διός.

–Γιατί είναι πεσμένοι; με ρωτάει η Τρέϊσυ μετά τα αναπόφευκτα «γουάου» και τση φωτογραφίες.

–Τση φύσηξε ο αέρας κι έπεσαν, τση λέω.

–Και γιατί δεν τ' ασκώνετε; με ρωτάει.

–Γιατί το απαγορεύει η Αρχαιολογία, τση εξηγώ. Έτσι κάτω φαίνονται πιο αρχαίες.

–Γιατί τση λένε του Ολυμπίου Διός; ρωτάει η φιλομαθής Αμερικάνα.

–Γιατί αυτό ήτουνε το όνομα αυτουνού που τση έφτιαξε, τση εξηγώ υπομονετικά.

–Καλά, Δία δεν έλεγαν κι εκείνο τον θεό που είχατε;

–Ε, ναι, τση λέω αγανακτισμένος από τόση άγνοια. Τότενες βάφτιζαν τα παιδιά από τσου θεούς, όπως τώρα τα βαφτίζουμε από τσου Αγίους.

–Εμένα με βάφτισαν έτσι από μια ηθοποιό, μου λέει.

–Τότενες δεν είχαμε ηθοποιούς.

–Κι αφού Δίας ήταν το όνομα αυτό το Ολύμπιος ήταν το παράνομα;

–Έτσι φαίνεται.

–Και γιατί το βάλαν ανάποδα.

–Έτσι κάνουμε εδώ, τση εξηγώ. Πρώτα το παράνομα και μετά το όνομα. Όπως στον στρατό: Μπαραχούντας Σπυρίδων, του Σπυρίδωνος και τση Σπυριδούλας –ευπειθώς αναφέρω.

Το σαΐνι το σκέφτηχε.

–Λέω μήπως τον είπαν Ολύμπιο επειδή ήταν από την Ολυμπία, μου λέει.

–Μπορεί, λέω εγώ επιφυλακτικά (γιατί δεν μπορούμε να τα ξέρουμε κι όλα πια).

–Α, ωραία, μου κάνει. Αύριο το tour έχει Ολυμπία.

–Βρε μανίτσα, τση λέω. Δεν κουράστηκες με τση πέτρες; Δεν θες να σε πάω στο ξενοδοχείο σου να ξεκουραστείς λίγο;

–Καλά λες, μου λέει. Κάνει και ζέστη.

Το ξενοδοχείο ήταν κατά Πλάκα μεριά, απ' αυτά τα φθηνά για τουρίστες που κάθονται στην Αθήνα μια-δυο μέρες πριν την κάνουν για τα νησιά.

–Thanks, μου λέει η κάργια. I'll see you tonight.

Απογοήτευση, γιατί πολύ θα με βόλευε και τον ίδιο μια μεσημεριανή ανάπαυση μετά δημοσίων θεαμάτων, αλλά μην μας περάσουν και για λιγούρια τα τσόκαρα...

–'Ντάξει, τση λέω. Σενιαρίσου, 'τοιμάσου και τση εννιά ώρες θα περάσω να σε πάρω.

–Εννιά; μου λέει η αγγελοκρουσμένη. Εμείς στα States τση εννιά πέφτουμε για ύπνο.

Κατά τση δέκα περνάω πάλι από το ξενοδοχείο τση Αμερικάνας. Φόρουνε ένα από τα αρχαιοπρεπή σκουτιά με τσου μαϊανδρους που δεν προκάνουν να πουλάνε τα ταγαράδικα τση τουρίστριες και με το ταγάρι στον ώμο και τα ματογυάλια ήτουνε να γελάνε και τα ραδίκια. Επίσης ήτουνε και τσαντισμένη.

–Είπαμε εννιά, με αρπάει από τα μούτρα αντί για καλησπέρα.

–Ε, και τι ώρα είναι τώρα; κάνω εγώ τον χαζό.

–Δέκα, μου λέει.

–Και πού το ξέρω εγώ; τση κάνω. Σάματις έχω ρολοΐ;

–Και πώς ξέρεις την ώρα; με ρωτάει.

–Από τον ήλιο, τση απαντώ.

–Αλλά τώρα νύχτωσε, μου κάνει. Δεν έχει ήλιο.

–Είδες; τση λέω. Δικιολογημένος.

Την πήγα σ' ένα κουτούκι ενού δικού μας παιδιού, στην Απόλλωνος... souvlaki, mouzaka, greek food... να την ταΐσω δεόντως.

–Τι είναι αυτά; ρωτάει η άσχετη δείχνοντας τα πιάτα που κατέφθασαν.

–Γκρηκ φουντ, τση λέω. Δε μπεστ!

–Εσύ γιατί δεν τρως; ρωτάει καχύποπτα.

–Εγώ κάνω δίαιτα για τη σιλουέτα μου, τση λέω.

Παραγγέλνω και ρετσίνα.

–Τ' είναι αυτό; ρωτάει ξανά η κότα.

–Ρετσίνα γουάϊν, τση εξηγώ. Δε φαίημους νέκταρ οφ δε γκοντς.

–Σαν νέφτι μυρίζει, μου κάνει.

–Πιες το, μωρή, αγριεύω εγώ. Που μας ήρθες από τη χώρα τση κοκακόλας να μας κάμεις κριτική στη ρετσίνα!

–It's too strong, γκρινιάζει αυτή.

–Πιες το, μωρή, να κάμεις κεφάλι, τση λέω. Νέκταρ οφ δε γκοντς είπαμε.

Τι να κάμει και η ξενέρωτη, το ήπιε. Εντωμεταξύ είχα γλιστρήσει εγώ το χέρι υπογείως κι εξερευνούσα τση περιοχές υποκάτω τση τουριστικής εσθήτα –στο άνετο και το φιλικό εννοείται.

–Σπάϊρους, what are you doing? ανακράζει αλαφια-

σμένο το Αμερικανάκι με την πηρουριά το μουζάκα στον αέρα.

–Γουατ εμ άϊ ντουϊνγκ; κάνω τον βλάκα εγώ.

–Your hand!...

–Ε, τι;

–It’s between my thighs!...

–Λόκαλ κάστομ, τση εξηγώ εγώ. Για το γουέλκομ.

Ησύχασε.

–Α, εντάξει τότε, μου λέει. Για μια στιγμή νόμισα πως μου την έπεφτες.

–Εγώ;!!! αναφωνώ. Χριστός και Παναγία!

–Okay, μου λέει. Είναι ώρα για ύπνο.

Έβαλα τα γέλια.

–Τι λες, βρε παρλιακό; τση κάνω. Ακόμα δεν ξεκινήσαμε. Δε νάϊτ ιζ γιάνγκ.

–It’s late, επιμένει δείχνοντάς μου το ρολόϊ τση.

–Εδώ όλα λαίητ ξεκινάνε, τση εξηγώ. Άντε, πλέρωσε να φεύγουμε. Άθενς μπάϊ νάϊτ μιλάμε.

Εντωμεταξύ είχαμε κανονίσει με τον Νώντα, τον ταρίφα, παιδί δικό μας, που πείραζε το ταξίμετρο αριστοτεχνικά και δεν τον πιάνανε μακάρι και να ψάχναν όλα τα λαγωνικά τση Τροχαίας, να μας περιλάβει από το κουτούκι με προορισμό τον μέγα Γιώργαρο τον Ζαμπέτα από το Αιγάλεω Σίτυ.

Η Τρέϊσυ με το που μπουκάρουμε στο μαγαζί χάζεψε.

–Τι είναι εδώ; μου λέει.

–Ναός, τση λέω.

Ο Σώτος, το γκαρσόνι, παιδί δικό μας, μιλημένο κι

αυτό, μας καθίζει σ' ένα τραπέζι φάτσα-μόστρα, φέρνει ούισκια, φέρνει ξηροί καρποί, φέρνει φρούτα... τα πάντα όλα... βολευτήκαμε.

Αρχινάει ο Γιώργαρος τη λιτανεία... φεύγει το πιατικό... πέφτουν οι γυροβολιές στην πίστα... τρελαίνεται το Αμερικανάκι.

–Is this typically Greek? με ρωτάει.

–Στο φουλ, τση λέω. Έχετε τέτοια μεγαλεία εσείς στο Νιού Γιόρκ;

–Όχι, ομολογεί το χάπατο.

Τέλος πάντων γένηκε ο κακός χαμός, έριξα κι ο ίδιος τση γυροβολιές μου σε σόλο ταξίμι του μαέστρου... «για τον κύριο Σπύρο μας... εξαιρετικά... όοοοαααα»... ενθουσιάστηκε και η έτσι, τη βάλουμε να χορέψει και δαύτη, έσπασε κι άλλο πιατικό... περάσαμε όμορφα κι ωραία και η πλερωμή –ας είναι καλά ο Μπάρμπα-Σαμ– σε travellers cheques τση American Express.

Πάλι ο Νώντας ατέντος... Πίσω στο ξενοδοχείο.

–Goodnight Spirows and thank you for a lovely evening, μου λέει η Τρέϊσυ στη ρεσεψιόν.

–Να μην ανέβω πάνω για καφέ; τση κάνω.

–Δεν έχω καφέ, μου λέει το βλήμα.

–Θα παραγγείλουμε, τση λέω.

–Πρέπει να ξυπνήσω νωρίς, μου λέει. Γιατί αύριο το πρόγραμμα έχει Ολυμπία.

Πάλι καλά που δεν είχε τση πυραμίδες; τση Αιγύπτου!

–Βρε ποιος το γαμεί το πρόγραμμα; τση λέω. Εδώ βρισκόμαστε στην Ελλάδα, δε λαντ οφ δε γκοντς, προγράμματα θα κοιτάμε;

Η ξενέρωτη, κάτι με τση ρετσίνες, κάτι με τα ούισκια,

κάτι με τον Ζαμπέτα, είχε έρθει να κάμει κυβέρνηση από μόνη τση. Βάλε και την προεργασία που είχα κάμει εγώ επιτηδείως ούλο το βράδυ, ήτουνε πια γουρούνι στο σακί... αλλά βλέπεις έπρεπε να κάμει τση κόνξες τση, έτσι, για τα μάτια του κόσμου...

–Spirows, μου κάνει φιλοχαχανίζοντας. You are a naughty boy!

–Απ’ αυτό, τση λέω εγώ. Οπότε, οδήγα εσύ κι εγώ ακολουθάω.

–Μόνο για πέντε λεφτά, μου λέει.

–Έτσι κι αλλιώς δεν σε κόβω για παραπάνω, τση κάνω.

Κι ανεβήκαμε.

Τα αποδέλοιπα είναι μια ακόμη ένδοξη σελίδα στα χρονικά τση Ελληνοαμερικανικής φιλίας μετά φανών και λαμπάδων κι ας μην νόγαγε, το βλήμα, πούθε πάνε τα τέσσερα στο στρώμα. Άσε που καθ’ όλη τη διάρκεια τση συνέντευξης δεν σταμάτησε να κακαρίζει, λες και τση καθαρίζανε αυγά!

–Μωρή, τση λέω μετά. Αυτά σας μαθαίνουν στα Γιου Ες οφ Αίη και σας βγάνουν κούτσουρα των κούτσουρων; Τι διάολο, με πρόγραμμα το ’χετε το πήδημα εκεί;

–Spirows, μου απαντάει αυτή γλαρωμένη. You are the biggest motherfucker I ever met in my life –ever!

–Και σαν πόσους γνώρισες, ορή, σαν να λέμε; τη ρωτάω. Γιατί αν κρίνω από το επίπεδο γνώσεων δεν σε κόβω και για πολύ περπατημένη.

–Τρεις, μου λέει (και με κουφαίνει). Δυο στο High School κι έναν at work. Αλλά καμιά σχέση με σένα που μ’ έκαμες να πω τον Δεσπότη Παναγιώτη απόψε.

–Αμ δεν το ’λεγες μπριχού, ρε μάτια, τση λέω. Να

κάνουμε εντατικό φροντιστήριο αντί να τρέχουμε τση πέτρες και τα μάρμαρα;...

–Δεν ήξερα ότι θα ήτουνε τόσο συναρπαστική η experience, μου λέει.

–Και πού ’σαι ακόμα! τση λέω. Κάτσε να τελειώσουμε το τσιγάρο και θα σου παραδώσω και το υπόλοιπο μάθημα, να ξεστραβωθείς.

–Τι, έχει κι άλλο; απορεί η ξενέρωτη.

–Αμ δεν θα ’χει; τση κάνω. Τι, στα προκαταρκτικά θα μείνουμε;

–Oh, Spirows!!!

Εμ τι λέμε τώρα!

Μέχρι το πρωί το Αμερικανάκι είχε γενεί ξεφτέρι. Από εξετάσεις να πέραγε τη βάση την είχε οικονομημένη στα σίγουρα! Θα πάγαινε πίσω στα Σταίητς και θα ’λεγε τση φιληνάδες τση ιστορίες για αγρίους κι αυτές δεν θα την πίστευαν! Άσε που θα έσπευδαν να κλείσουν εισιτήρια για χόλινταιης ιν Γκρης. Αμ έτσι προωθείται ο τουρισμός μας, κύριε ΕΟΤ, όχι με δεξιώσεις και φούμαρα!

Εννοείται ότι το τουρ στην Ολυμπία πήγε στα αζήτητα. Αντ’ αυτού το πήγα το παιδί σε ταγαράδικα, γουναράδικα και μπιζουτάδικα, όπου έσκασε κανονικά τα τσέκια τση κι έτσι τσεπώσαμε κι εμείς την τιμίως κι επαξίως κερδιθείσα αποζημίωσή μας από τα εν λόγω μαγαζιά.

Το μεσημέρι την πήγα για έναν πιτόγυρο –κερασμένο από εμού του ιδίου– και την ξαπόστειλα να κοιμηθεί γιατί ήτουνε, η άχαρη, τελείως ξεμπερδεμένη έτσι ασυνήθιστη στα δικά μας ήθη κι εθίματα, αφού τση είπα ότι θα την περιλάβαινα και πάλι τση δέκα για ένα ακόμα Άθηνς μπάϊ νάϊτ.

Μπορεί να περιμένει ακόμα –δεν το αποκλείω.

3) Η Σάντυ από το ΕΛ Αιη

Ήτουνε μια εποχή όπου –δεν ξέρω πώς και γιατί– η Ίος γένηκε η Μέκκα και το κέντρο διερχομένων του απανταχού χιπισμού σε ολόκληρη την Ανατολική Μεσόγειο. Μακρυμάλληδες, μουσάτοι, γχομενίτσες λουλουδάτες και μαστουρωμένες επί εικοσιτετράωρης βάσης είχαν μαζωχτεί σ’ αυτό το τέρμα θεού και γρατζούνιζαν όλη μέρα τση κιθάρες, φουμέρονοντας χόρτο και κάνοντας «λαβ νο γουάρ», γράφοντας τσου πάντες και τα πάντα στα τέτοια τσου και καταβρίσκοντάς την με το τίποτσι στο αθάνατο ελληνικό καλοκαίρι.

Πήτυχε τώρα να βρεθώ εκεί μια δόση, όχι για μπίζνες, αλλά για πλέζιουρ, από περιέργεια, ρε παιδί μου!... να δοκιμάσουμε καινούργια πράματα, μη μείνουμε κοιμίσηδες μια ζωή.

Οπότεν γνώρισα και τη Σάντυ.

Η Σάντυ ήτουνε γχομενάχι τσίλικο, ολίγον άπλυτο και ολίγον φευγάτο –ένεκα τα διάφορα φυτά– πλην με τα βυζάκια του τα ωραία, που δεν έχανε ευκαιρία να τα μοστράρει, με τα μπουτάκια του και ούλα τα αποδέλοιπα εις –άκια, από το Ελ Αίη, Καλιφόρνια μεριά, για όποιον δεν έχει ακουστά.

Ήτουνε με μια σπείρα από τσου δικούς τση, τση κακιάς ώρας και την πρόσεξα καθόσον –εκτός των άλλων– διέθετε

και φωνή. Τώρα, Κερκυραίος ο ίδιος, με τη μουζική έχουμε όσο και να 'ναι μια κάποια ιδιαίτερη σχέση, το οποίον έπεσα από δίπλα να τση κάμω πρίμο-σεγόντο.

–Spiroous, μου λέει την πρώτη φορά η περιμαντόνα. You are all right. I dig you.

–Εγώ να δεις πόσο σε ντιγκ, μανάρι μου, τση κάνω εγώ. Δεν πάμε μια βόλτα;

–Να πάμε, μου λέει.

Τόσο απλά κι αυθόρμητα!

Το οποίον, πήραμε την κιθάρα και πήγαμε τη βόλτα μας... Η Σάντυ είχε φέρει και χόρτο, ανάψαμε ένα μπάφο, είπαμε και την «Κουμπαγιά», ευχηθήκαμε «πης ον έρθ» κι άλλα τέτοια αισθαντικά... φτιάξαμε κεφάλι.

–Δεν εφαρμόζουμε και το σοφό ρητό; τση λέω. «Μαίηκ λαβ νο γουάρ»;

–Και δεν το εφαρμόζουμε; μου λέει.

Αρχίζουμε το λοιπόν να το εφαρμόζουμε και η Σάντυ αναφώνησε «Alleluia Brothers!» και «I see the light» και μετά αρχίνησε να ψέλνει με πάθος και μπρίο ο «*When the Saints go marching in*»... Όλα πολύ θρησκευτικά κι ευσεβή κι ενδιαμέσως έριχνε και κάνα σύνθημα του τύπου «end the war in Vietnam»... 'Ντάξει, δεν λέω, ένας κανονικός άνθρωπος θα είχε αποσυντονιστεί, αλλά εγώ είχα γνωρίσει τρελάρες και τρελάρες, οπότεν κάτι τέτοιες λεπτομέρειες δεν μου 'καναν μεγάλη εντύπωση. Το πρόβλημα ήτουνε πως η ενθουσιώδης πολιτική διαμαρτυρία όσο πάγαινε κι έπεφτε σε ένταση ώσπου η δικιά μου αποκοιμήθηκε τελείως –μιλάμε έσβησε τση μηχανές– και μ' αφήχε σύζυλο ν' αναρωτιέμαι αν έφταιγε ο μπάφος ή εγώ.

Κει πάνω έτυχε να περνάει από 'κει η Λούσυ, μια από τση λουλουδάτες τση παρέας και είδε τα καθέκαστα.

-Τι γένηκε, κλάταρε η Σάντυ; με ρώτησε.

-Μηδέν αντανακλαστικά, την πληροφορώ εγώ.

-Πού ησάστουνε όταν έσβησε, να το τελειώσουμε μαζί, προθυμοποιείται εκείνη.

-Τρίτο κουπλέ του «*Sloop John D*», τση λέω. Εκεί που λέει «Αϊ γουάνα γκο χομ».

Το οποίοον έρχεται και στρώνεται από κάτω η Λούσυ κι έτσι μπορέσαμε να τελέψουμε αξιοπρεπώς αυτό που αρχι-νήσαμε με τη Σάντυ. Απελευθερωμένα πράματα, ρε παιδί μου! Πολιτισμένα και κουλαριστά. Άντε τώρα να έρθει η δική μας η Κούλα να τελειώσει αυτό που αρχίνεψες με τη φίλη τση τη Σούλα! Ε, ρε γλέντια!

Το οποίοον μια χαρά τη βγάζαμε στην Ίο, όλη μέρα θάλασσα, κιθάρα, τραγουδάκι, χόρτο και συζητήσεις επί μεταφυσικού επιπέδου, που έτσι και τση άκουγαν οι δικοί μας οι προφέσορες θα τσου 'φευγε ο τάκος! Εγώ άκουγα και μάθαινα.

-Life is a bitch, man, έλεγε ο ένας. Ο μόνος τρόπος να πορευτείς είναι να κουλάρεις και να διαλογίζεσαι το απόλυτο μηδέν του σύμπαντος.

-Κουνταλίνι! επικροτούσε ένας άλλος.

-Yeah, man! Fucking meditation that takes you to Nirvana.

-Το χόρτο ανοίγει τα τσάκρας τση transcendental existence, έλεγε άλλος.

-Ο καπνός σε ταξιδεύει στα ανώτερα πλάνα τση ύπαρξης.

-Περνάς στην ανυπαρξία.

-That's right, man! Into total nothingness.

-One with the Universe.

–Κουνταλίνι! ξανάλεγε ο άλλος που ήξερε Ινδική ορολογία.

–Pass the joint 'round, man...

–Peace on Earth, man...

–Amen!

Τέτοια προχωρημένα πράγματα.

Οι ντόπιοι τσου βλέπαν και φρικαρίζαν, αλλά δεν αντιδρούσαν, γιατί τσου είχαν για τουριστική ατραξιόν, οπότε αν αφού έβγαναν όβολα με τσου μακρυμάλληδες όλα καλά. Μια-δυο φορές ο ενωμοτάρχης τση Χωροφυλακής πήγε να μαζώξει τση κοπέλες που προβαδούσαν «προκλητικώς ενδεδυμέναι», αλλά βρήκε το διάολό του να συνεννοηθεί με τσου γκρουρούδικους φιλόσοφους και τα παράτησε. Όσο για τσου μπάφους έκανε τα στραβά μάτια, ένεκα που ένα κουνιαδάκι του, που έτυχε να έχει μια φυτεία εκεί γύρω έκαμε μπίζνες με τσου εν λόγω, οπότε και ο ίδιος λάβαινε το καντινίς του και στο κάτω-κάτω χορταράκι του θεού ήτουνε, δεν έτρεχε τίποτσι –μην κοιτάς που ο νόμος (των κρυόκωλων στην Αθήνα) το απαγορεύει.

–Το χόρτο είναι το δώρο του θεού στην ανθρωπότητα, μου εξηγούσε η Σάντυ. Είπαμε, ξεκλειδώνει τα τσάκρα.

–Ναι, αλλά σε κάμει και σένα χόρτο, ρε κορίτσι μου, τση 'λεγα, καθόσον εμένα αυτά τα προχωρημένα με βάρουναν κατακέφαλα και δεν τα μπόρουναν.

–Don't be stupid, Spiroous, με μάλωνε. Το χόρτο σε κάμει cool, man. Make love no war!

Άλλο αν η ίδια ξεραινόταν στα κρίσιμα σημεία.

Το πρόβλημα ήτουνε ότι τα όβολα τση παρέας σώνονταν κι όχι χόρτο, αλλά ούτε ραδίκια δεν μπορούσαν πια ν' αγοράσουν. Και ναι μεν κάποιοι, εκ των οποίων η Σάντυ, έλεγαν πως περίμεναν εμβάσματα από το Αμέριχα, αλλά

έτσι όπου ήτουνε το ταχυδρομείο εδώ του Αγίου Πι ανήμε-
ρα θα έφταναν –αν δεν χάνονταν στο δρόμο.

Με πιάνει η Σάντυ ιδιαιτέρως.

–Spiroous, μου κάνει. We need money.

–Τα λεφτά είναι μια ποταπή εφεύρεση τση κενωνίας
των αστών για να χειραγωγήσουν τσου σκλαβωμένους πο-
λίτες, τση απαγγέλλω εγώ το στιχάκι όπου με είχαν
μάθει.

–Άστο αυτό, μου λέει. Εδώ δεν μιλάμε για φιλοσοφίες,
αλλά για την πραγματικότητα. Σε λίγο θα φουμάrouμε τα
πουρνάρια όπως πάμε.

–Κουλ, μαν, τση λέω εγώ.

–Καθόλου cool, μου λέει αυτή. Πρέπει να βρούμε δου-
λειά.

–Να βρείτε, τση λέω. Και συνεχίζετε την παγκόσμια
επανάσταση μετά, όπου θα 'ρθουν τα ντόλλαρες από τον
μπάρμπα-Σαμ.

–Δεν μπορούμε, μου λέει. Κωλυόμεθα.

–Μπα; τση λέω. Και πώς αυτό;

–Μας έχει στο μάτι ο χωροφύλακας, ο Ανέστης, μου
λέει. Με το που πάμε να δουλέψουμε θα μας μπαγλαρώσει.

–Γιατί; απορώ εγώ.

–Γιατί, λέει, δεν έχουμε άδεια εργασίας, ένεκα που ει-
μάστενε αλλοδαποί κι απαγορεύεται.

–Ναι, αλλά άνευ οβολών πώς θα τα σκάτε στο κουνια-
δάκι του Ανέστου, που εμπορεύεται το χορταράκι το πονη-
ρό, από το οποίο έχει λαμβάνειν κι ο ίδιος ο Ανέστος; απο-
ρώ εγώ.

–Μα ψάχνεις για λογική στην Ελλάδα τση Χούντας
και τση καταπίεσης; μου λέει η Σάντυ (είχαμε εφταετία
τότενες).

–Σωστά, τση λέω. Αλλά μην το φωνάζεις, μη βρούμε κάνα διάολο κι από την Ίο μας ψάχνουν μετά σε τίποτσι άλλα νησιωτικά θέρετρα.

–Free Greece, man! μου ρίχνει το σύνθημα η θεριακλού.

–Σκάσε, ορή βουρλισμένη, τση κάνω εγώ κοιτάζοντας γύρω μου αλαφιασμένος. Και οι βατσουνιές έχουν αυτιά.

–It’s cool, man, μου κάνει. Τα λέω στ’ αμερικάνικα όπου δεν καταλαβαίνει κανείς.

–Αυτά τα συνθήματα μπορεί να τα ξέρουν, τση λέω.

–Δεν είναι αυτό το θέμα μας, μου λέει η Σάντυ. Μιλάγαμε για τα όβολα που τελειώνουν.

–Τα όβολα είναι το εργαλείο του Συστήματος για να μας κρατάει σκλαβωμένους, απαντάω εγώ από ρεφλέξ.

–Και λέγαμε για δουλειά..., μου υπενθύμισε η Σάντυ.

–Μπρινγκ άουρ μπόϋς μπακ φρομ Βιετνάμ, τση λέω εγώ.

Η Σάντυ αγνόησε τα συνθήματα.

–Spiroous, μου κάνει. Πρέπει να βρεις δουλειά.

–Εγώ;!!! εξανίσταμαι εγώ. Γιατί εγώ;

–Γιατί είσαι ο μόνος που δεν χρειάζεσαι άδεια εργασίας, μου εξηγεί.

–Μα εγώ θέλω να γίνω ένα με τη μόδερ Ερθ και το Σύμπαντο! διαμαρτύρομαι.

–Μετά, μου λέει η Σάντυ. Για την ώρα χρειαζόμαστε όβολα.

–Και σαν τι δουλειά μιλάμε; στραβομουτσουνιάζω εγώ.

–Σου βρήκα εγώ, μου λέει ενθουσιασμένη η Σάντυ. Το πρωί θα κουβαλάς κασούνια με ψάρια από τα γρι-γρι στο

λιμάνι, το μεσημέρι θα σερβίρεις καφέδες και ούζα στο καφενείο τση κυρα-Χρυσής και το βράδυ στην ταβέρνα τση κυρα-Μαριγώς. Μετά θα έρχεσαι να μας βρίσκεις στην παραλία και θα τραγουδάμε με τση κιθάρες, θα φουμέρνουμε χόρτο και θα περνάμε φίνα.

–Θα μου φύγει ο πάτος! διαμαρτυρήθηκα.

–Do it for me, man, μου λέει η Σάντυ. Peace on Earth!

Κι έτσι, για χάρη τση Σάντυ και τση παρέας τση, βρέθηκα να τρέχω σαν τον Βέγγο, να προκάνω όλες τση δουλειές, για να συντηρώ τσου μπράδερς και τση σίστερς που ήθελαν ν' αλλάξουν τον κόσμο φουμάροντας χόρτο και τραγουδώντας «Κουμπαγιά». Πάντως, δεν έχω παράπονο. Το βράδυ αποζημιωνόμανε, κατεβαίνοντας στην παραλία όπου τα φιλαράκια είχαν ανάψει φωτιά κι έλεγαν τα δικά τσου, μασουλώντας τα φαγιά που τσου πάγαινα και φουμέρνοντας το χορταράκι που προμηθεύονταν από τον μπατζανάκη του ενωματαρχη, του Ανέστου.

Μετά πιάναμε το πίτσι-πίτσι με τη Σάντυ και τση ασκήσεις εδάφους-εδάφους αναζητώντας το Νιρβάνα και τη μεταφυσική τελείωση του υποσυνείδητου μέσω του Καμασούτρα (που ήτουνε η μοναδική ινδιάνικη φιλοσοφία όπου δεν είχα κανένα πρόβλημα να εμπεδώσω απταίστως). Το πρόβλημα ήτουνε πως τώρα δεν ξεραινόταν μόνο η Σάντυ κατά τη διάρκεια τση διαδικασίας αλλά κι εγώ ο ίδιος που μου 'φευγε ο πάτος στη δουλειά όλη μέρα.

–Peace, man, με παρηγορούσε η Σάντυ όταν ξυπνάγαμε (γιατί είχα τα φαροτελάρα να κουβαλώ από τ' άγρια χαράματα). Εμείς θ' αλλάζουμε τον κόσμο, να μου το θυμηθείς.

Μετά, ξαφνικά μια μέρα, μας προέκυψε ένα ελικόπτερο απ' αυτά τα επίσημα κι από μέσα βγήκαν κάτι κουστουμαρισμένοι με μαύρα γυαλιά και σκαρπίνια που ήρθαν συστημένοι εκεί όπου μαζωνόμασταν.

–Fuck! μου λέει η Σάντυ. Μας βρήκε ο ντάντης.

–Ποιος ντάντης, βρε τρελό μωρό; απορώ εγώ, που είχα φουμάρει κάνα-δυο μπάφους και είχα γένει ένα με τον κομήτη του Χάλεϋ.

–Ο δικός μου, μου λέει η Σάντυ.

Και μου εξηγεί ότι ο ντάντης ήτουνε μεγάλος και τρανός γερουσιαστής, λέει, πίσω στο Γιου Ες οφ Αίη και την είχε αφήκει, λέει, να κάμει τα δικά τση με τη συμφωνία να πάει μετά στο Κόλλετζ, να σπουδάσει οικονομικά για ν' αναλάβει τση οικογενειακές επιχειρήσεις (μια αλυσίδα φαστφουντάδικων και σουπερμάρκετ) στο Ελ Αίη.

Οπόταν οι τζημάνηδες με τα γυαλιά μάζωξαν τη Σάντυ και τη χώσαν στο ελικόπτερο ενώ εμείς την αποχαιρετούσαμε κάνοντας το σήμα τση νίκης και τραγουδώντας «*Give Peace a Chance*».

Ήτουνε ούλα πολύ χίππικα και συγκινητικά.

4) Η Κάρολ από το Οντάριο

Η ιδέα ήτουμε τση Σταματίας, μιανής ξαδρέφης όπου είχε ανοίξει ένα τουριστικό γραφείο στην Αθήνα κι έκαμε αρπαχτές και πορευότουνε μια χαρά με τα ζα που μας προέκυπταν από τα εξωτερικά κάθε καλοκαίρι.

—Ορέ Σπύρο, ορέ..., μου λέει μια μέρα. Εσύ, μάτια, χα-ραμίζεσαι. Μόστρα διαθέτεις, ζωηρός είσαι, γλώσσες τση μιλείς... Για δεν έρχεσαι να γενείς ξεναγός, να έχω κι εγώ τον δικόνε μου άνθρωπο στα γκρουπ —όπου με σφάζουν με το βαμπάκι οι σακαφιόρες του «σωματείου»— να ’κονομίσεις κι ο ίδιος το χαρτζηλίκι σου και τίποτσι τυχερά από τση πουλάδες, που λέει ο λόγος;

—Ορή ξαδρέφη, τση λέω. Καλά τα λες η ίδια, αλλά πλην όμως τι να τσου ξεναγήσω, ο άχαρος, όπου δεν ξέρω την τύ-φλα μου περί τα αρχαία;

—Και σάματις νογάνε αυτούνοι, ορέ Σπύρο; μου απα-ντάει η ξαδρέφη. Άσχετοι, σαν ελόου σου, είναι μια —κι ακόμα χειρότερα. Ό,τι γράφει ο τουριστικός οδηγός και σιγά μην το διαβάζουν κι όλο. Τσου λες εσύ εκεί μια ιστο-ρία για αγρίους, με τον δικόνε σου τρόπο, κι ευχαριστη-μένοι θα ’ναι.

Το οποίον, δουλειά δεν είχα, καλή η ιδέα μου φάνηκε — το τερπνόν μετά του ωφελίμου— κοτσάρισα κι ένα μπλου-

ζάκι «*Stamatia Tours*» κι αμολήθηκα να διαφημίζω τον ελληνικό πολιτισμό στα πέρατα τση οικουμένης.

Κάθε μέρα παγαίναμε με το πούλμαν στα ξενοδοχεία όπου συνεργαζομάστενε, φορτώναμε τα πρόβατα και τα μεταφέραμε στους αρχαιολογικούς τόπους, λέει, να θαυμάσουν μπάζα και κολώνες τση Αρχαίας Ελλάδας, τσου κοτσάριζα κι εγώ ένα παραμύθι και μετά τσου φορτώναμε πάλι και τσου πηγαίναμε για σουβλάκια και μπύρες στα δικά μας τα μαγαζιά κι επίσης σε τίποτσι ταγαράδικα, γουναράδικα, μπιζουτάδικα –απαξάπαντα συμβεβλημένα με τη Σταματία ή και απευθείας με τον Μήτσο, τον σωφέρη, παιδί δικό μας, κι εμού του ιδίου– αγόραζαν άχρηστα πράματα τα ζα, τσεπώναμε εμείς την προμήθεια, αν μας άρεζε και καμιά ξέμπαρκη κοτούλα την ξεναγούσαμε ιδιαιτέρως κι ενδελεχώς –κάτι έβγαινε κι από 'κει– και πορευομάστενε... δόξα τον φέο, βγάναμε καλό μεροκάματο.

Την Κάρολ τη γνώρισα σε μια απ' αυτές τση διαδρομές και την πρόσεξα, αφενός επειδή ήτουμε αδέσποτη κι αφετέρου καθόσον ήτουμε μια νταρντάνα ίσαμε μια ντουλάπα δίφυλλη –όχι χοντρή ακόμα, αλλά δεν γλίτωνε προσεχώς– που έριχνε στο υπόλοιπο γκρουπ από ένα κεφάλι και βάνε! Επίσης δεν φαινότουμε και για κανένα σπίρτο μοναχό, οπότεν βόλευε την κατάσταση μια χαρά.

Η Κάρολ πάγαινε παντού με το «*Guide to Greece*» στο χέρι και ήτουμε φιλομαθής περί τα αρχαία (όχι ότι τα ξεχώριζε από τα νέα) και ρωτούσε το πώς και το γιατί, οπότεν μοιραία ήρθαμε σε επαφή κι αυτό ήτουμε βολικό για τα περαιτέρω. Ήτουμε λέει από το Οντάριο του Καναδά και μίλουμε τ' αμερικάνικα σαν βέρα αμερικάνα, όπως όλες οι ξενέρωτες Καναδέζες που έτυχε να γνωρίσω. Αυτό δεν ήτουμε καλό γιατί εφτούνη η προφορά μου βαρεί κατευθείαν στα νεύρα, πλην έκαμα υπεμονή καθόσον ο πελάτης έχει πάντα δίκιο και τα ντόλλαρς τα μοίραζαν εύκολα, οπότεν δεν πείραζε και τόσο που ακούγονταν σαν ξεκούρδιστο βιο-

λοντσέλο. Ήτουνε και κρεβατώσιμη, οπότεν ακόμα πιο εντάξει.

Κείνη τη μέρα τσου είχαμε πάει κατά Μαραθώνα μεριά, να δούνε, λέει, ένα ναό τση Αθηνάς κι εκεί που είχαμε στριμώξει τσου Πέρσες, καλή ώρα όπως στη Μικρασιατική Εκστρατεία, που τσου κυνηγήσαμε μέχρι την κόκκινη μηλιά και τα πρόβατα ήτουνε όλο «γούάου!» και «τζη!» κι εγώ τσου 'λεγα τα δικά μου, αλλά σιγά μην άκουγε κανείς τίποτσι –εξόν από την Κάρολ βέβαια που, είπαμε, ήτουνε φιλομαθής.

–Ποιος ήτουνε ο στρατηγός που έκαμε τη μάχη; με ρώτησε η καναδέζικη ντουλάπα με το βιβλίο ανοιχτό.

–Ο Περικλέας, μάτια, δεν είπαμε; τση κάνω, ολίγον τσαντισμένος γιατί δεν πρόσεχε στο μάθημα το ζωντόβολο.

–Στο Guide γράφει ο Μιλτάϊαντες.

–Και τον Μιλτάϊαντες ποιος τον έβανε, ρε μανίτσα; τση λέω. Ο Μέγας Περικλέας δεν τον έβανε;

–Oh, I see!

–Εμ, προσέχουμε τι λέει ο δάσκαλος, τση κάνω αυστηρά.

–Sorry.

–Οκέϋ, τση λέω. Δεν τρέχει τίποτσι. Πού να ξέρετε εσείς τ' αμερικανάκια από αρχαία ιστορία; Εσείς μέχρι Μπούφαλο Μπιλ να φτάκετε και πολύ είναι.

–Canadian, με διορθώνει.

–Το ίδιο είναι, τση λέω. Δίπλα-δίπλα εισάστενε (για να μην πω τα ίδια σκατά).

Η Κάρολ είχε ένα σουλούπι μυστήριο. Ξέγκλαρη, όπως προείπαμε, με λεπτό κορμό και μέση και βυζάκια αξιοπρεπή, ερχόταν κι άνοιγε τση περιφέρειες (όχι που μας χάλαγε αυτό δηλαδή) για να καταλήξει το όλον να στέκεται

πάνω σε γεμάτες ποδάρες, φαρδιά μεριά και γάμπες σαν κολώνες τση ΔΕΗ. Το πάνω με το κάτω δεν ταίριαζαν, αλλά αυτό είχε, όσο και να πεις, το ενδιαφέρον του. Από φάτσα όχι πολλά πράγματα, αλλά βλεπότουνε κι όσο από μυαλό... 'ντάξει, απ' αυτά που κυκλοφορούν στη βορειοαμερικάνικη ήπειρο. Το μόνο καλό που ήτουμε σόλο κι ως εκ τούτου το ψήσιμο παιδικό παιχνίδι. 'Ντάξει.

–Πόσοι ήτουμε οι Πέρσες; με ρωτάει η Καναδέζα.

–Πολλοί, τση λέω. Αλλά, ως γνωστόν, εμείς, οι Έλληνες δεν μασάμε, οπότεν τσου δώκαμε μια σπαλιόρα που τη θυμούνται ακόμα.

–Εξ' ου και το αρχαίο ρητό «φοβού τσου Έλληνες και δώρα φέροντες», πετάχτηκε ένας ξερόλας Αμερικάνος απ' αυτούς που υπάρχουν σε κάθε γκρουπ.

–Για δώρα δεν ξέρω, του κάνω. Αλλά όσο για ένα βρωμόξυλο το εισέπραξαν.

–Πόσοι ήτουμε οι Έλληνες; επανήλθε με πείσμα η φιλομαθής καναδέζικη ντουλάπα.

–Λίγοι, τση λέω. Όπως πάντα. Λίγοι πλην λέοντες! Γι' αυτό και δεν μας αφήνετε να μεγαλουργήσουμε εσείς οι ξένοι, γιατί ξέρετε ότι όταν οι Έλληνες μεγαλουργούν δεν τσου τη βγαίνει καμία κυρία.

–I don't understand, μου λέει το βλήμα.

–Αμ πού να καταλάβεις κι εσύ, άχαρο; τση λέω. Εσύ τι φταις που το τσιγκουνεύτηκε ο φέος;

–Λέγαμε για τη μάχη του Μαραθώνα, μου υπενθύμισε η Κάρολ.

–Ε, τα είπαμε, πάλι θα τα λέμε; τση κάνω. Πλάκωσε ο Κιουταχής να πάρει την Ελλάδα και πήρε τελικά τον πούλον. Μολών Λαβέ, δεν έχεις ακουστά;

–Ο guide λέει για τον Φειδίππιδες που έτρεξε στην Αθήνα να πει τα νέα, με πληροφορεί η Καναδέζα.

Το ευτύχημα που είχα δει την εργάρα μικρός με τον Στηβ Ρηβς, «Ο Γίγας του Μαραθώνος», οπότε την ήξερα τη φτιάξη φαρσί.

–'Ντάξει, τση λέω. Ήτουνε και πολύ παιδαράς μιλάμε. Από Μίστερ Αμέρικα τον είχαν πάρει. Γι' αυτό και σε άλλα έργα τον έβαζαν να παίζει τον Ηρακλή. Αλλά εκεί είχε γένια ενώ εδώ ήτουνε ξουρισμένος –ωραίο παιδί, δεν μπορώ να πω!...

–Ο guide λέει πως γι' αυτό κάναν και το Marathon run, παρατηρεί η Κάρολ. Like in the Boston Marathon...

–Όχι, μωρή, τση λέω. Τα μπέρδεψες. Ο Μαραθώνιος είναι αγώνισμα τσου Ολυμπιακούς Αγώνες και τρέχουν κάτι μαύροι και κάτι Γιαπουνέζοι. Αυτό εδώ που λέμε εμείς είναι άλλο πράμα... Τον τρέχανε άσπροι, να 'ούμ'. Δεν είχε αραπάδες τότενες, ούτε σχιστομάτηδες.

–What about the slaves? πετάγεται πάλι ο ξενέρωτος μπρούκλης.

–Ε, καλά, του λέω. Μπορεί να 'χαμε τίποτσι αραπάδες σκλάβους, αλλά αυτούνους τσου είχαμε για τση δουλειές, δεν τσου βάναμε να τρέχουν για αναψυχή. Μην τρελαθούμε κιόλας!

Την πρώτη μέρα την άφηκα την ξέγκλαρη να ψήνεται με το ζουμί τση. Ούτε υπονοούμενα, ούτε απλωτές, ούτε τίποτσι. Έτσι, για να εκτιμήσει το προϊόν και να εμπεδώσει αυτό που αναπόφευκτα έμελλε ακολουθήσει.

Την επομένη τσου πήγαμε στους Δελφούς.

Άλλα «γούαου» και «τζη» εδώ (πανάθεμα κι αν καταλάβαινα το γιατί) κι άντε πάλι να ανοίγει το καταραμένο βιβλιαράκι –ο guide!

–Γιατί το είπανε Δελφοί; ρωτάει η φιλομαθής.

Έλα μου ντε!

–«Αδελφή» στα ελληνικά θα πει «σίστερ», τσου εξηγώ εγώ ατάραχος. Θα πει επίσης και πισωγλέντης, αλλά δεν πρόκειται γι' αυτό εδώ. Το οποίοι υπήρχαν εδώ τρεις αδερφάδες που είχαν τον ναό κι έλεγαν το φλυτζάνι σε όποιον τσου έσκαγε τα όβολα. Οπότεν ο πληθυντικός του «αδελφή» στα αρχαία ήτουνε «αδελφοί», με όμικρον γιώτα –εσείς δεν έχετε τέτοια στη γλώσσα σας– κι έτσι, για ευκολία, αφαίρεσαν το άλφα από μπροστά κι έμεινε το «Δελφοί»... παναπεί οι αδελφές.

–Wow! αναφώνησε η Καναδέζα. Και τι απόγιναν οι τρεις αδελφές;

Το διάολο μέσα σου!

–Επειδή ήτουνε και πολύ γκομενάρες τση πήρε ο Αληπασάς στο χαρέμι του, εξήγησα εγώ. Πλην όμως, επειδή αρνήθηκαν να αλλαξοπιστήσουν, τση έβανε μέσα σε μια βάρκα και τση έπνιξε στη μέση τση λίμνης.

Πάνδημα τα «γούαου» τώρα.

–Τι τσου λες, ρε μαλάκα! μου γκρινιάζει ο Μήτσος, ο σωφέρης. Άσε τση αρχαιολογίες κι άντε να τσου πάμε ν' αγοράσουν κάνα τσουμπλέκι, να τα 'κονομήσουμε κι εμείς ολίγον τι.

Αλλά η φιλομάθεια τση ντουλάπας δεν είχε όρια!

–Ο guide λέει πως οι Δελφοί είναι «ο ομφαλός τση γης», μου λέει. Τι πάει να πει αυτό;

Καλά, τα εύκολα τώρα;

–Ως γνωστόν, τση λέω, η Ελλάδα βρίσκεται στο κέντρο του κόσμου, όπως ο αφαλός βρίσκεται στο κέντρο του σώματος, και οι Δελφοί στο κέντρο τση Ελλάδας. Εξ' ου και ομφαλός.

Χειροκροτήματα από το ακροατήριο. Τσου κούφανα τσου άσχετους.

–Λέγεται ότι η Πυθία έδινε τσου χρησμούς μαστουρωμένη, μου πετάει η ντουλάπα.

Η... ποια;!!!

–’Ντάξει, όσο για έναν μπάφο πού και πού όλο και κάτι φούμερναν οι πρόγονοι, τση απαντώ εγώ διδακτικά.

–Φύλλα δάφνης, λέει ο guide...

–Κάνεις κεφάλι με φύλλα δάφνης; απορώ εγώ.

–Η δάφνη έχει κάποιες ιδιότητες, πετάγεται ένας φαρμακοποιός από το Γουισκόνσιν.

–Τώρα εξηγείται γιατί δίναν τσου ολυμπιονίκες ένα δάφνινο στεφάνι, του λέω εγώ. Ήτουνε σαν να λέμε η επιβράβευση για την προσπάθεια. «Κουράστηκες, μεγάλε. Τώρα άραξε και στρίψε κάνα-δυο δαφνόφυλλα να την ακούσεις». Σοφοί οι αρχαίοι μου πρόγονοι.

Σε μισή ωρίτσα μέσα είχαμε ξεπετάξει τσου Δελφούς και κουβαλούσαμε το τσούρμο στα μαγαζά να τ’ ακουμπήσει κανονικά. Μετά στη Λιβαδειά για σουβλάκι, όπου είχαμε κι άλλο λαμβάνειν, με τα πρόβατα να ’χουν πέσει σαν λιμασμένα στα πιτόγυρα και τση μπυρόνες, μετά από τόση διανόηση, και αρχαιολογία που τσου είχαν εξαντλήσει πια από το πρωί.

Το οποίο, στον γυρισμό πάω και κάθομαι δίπλα στην καναδέζικη ντουλάπα που ήταν βυθισμένη στη μελέτη του επίφοβου guide τση.

–Γιου αρ ε βέρυ στούντιους γκερλ, τση λέω.

–I wanna learn as much as possible about this wonderful country, μου λέει.

–Όσο και να διαβάσεις, μανάρι μου, δεν πρόκειται να καταλάβεις τίποτσι αν δεν γνωρίσεις τσου ανθρώπους αυτής τση κώντρου, τση κάνω. Εγώ, όχι που να το παινευτώ, αλλά είμαι το αντιπροσωπευτικό παράδειγμα Ελληναρά –και λίγα που λέω.

–Really? μου λέει.

–Ρήλυ, ρε μάνα μου, τση λέω κι εγώ, ενώ το χέρι μου πέρανε σε αναγνωριστικές περιπολίες σε περιοχές «πέραν του φιλίου εδάφους». Μια δοκιμή θα σε πείσει.

Το Καναδεζάκι χαμογέλασε κολακευμένο. Σου λέει... ένας τέτοιος παιδαράς να την πέφτει σε μας, την παντόφλα, μιλάμε για τον πρώτο αριθμό του λαχείου, να 'ούμ'.

–You mean like Zorba the Greek? με ρωτάει.

–Αϊ μην λάϊκ Σπύρος δε Γκρηκ, τση λέω.

Άλλο γελάκι καθώς η αριστερά μου εξερευνούσε άγνωστες περιοχές, χωρίς να το ξέρει η δεξιά μου –καθώς λέει και το ευαγγέλιο.

–You are too much! μου λέει η Κάρολ.

–Και πού 'σαι ακόμα! τση λέω. Ακόμα δεν έχεις δει τίποτσι. Γι' αυτό, απόψε σεναρίσου, σουλουπώσου κι ο Σπύρος θα σε περπατήσει όμορφα κι ωραία.

–It's a date, μου λέει.

–Ό,τι και να 'ναι, μανάρι μου, δεν θα χάσεις, τση λέω.

Τση δέκα είπαμε, δέκα και μισή ατέντος ο ίδιος, τσέλτελμαν, στο ξενοδοχείο τση, όπου περίμενε το θήραμα ανυπόμονα.

Το οποίο ξεκινήσαμε με το Άθηνς μπάϊ νάϊτ κανονικά και με τσου προφήτες, πρώτα στην ψησταριά του Μπάμπη, να στανιάrouμε και μετά σ' ένα τουριστικό σκυλάδικο ενού παιδιού δικού μας στο Θησείο, όπου κάθε βράδυ στηνόταν Γκρηκ Ντάνσες παράσταση και παθαίναν την πλάκα τσου οι τουρίστηδοι.

Και φέρε μάστορη δε φαίημους ρετσίνα γουάϊν, και φέρε ξηροί καρποί, και φέρε φρούτα, σήκω χόρεψε συρτάκι, σπάσε και κανένα πιατικό... έπαθε κανονικό ταρακούλο ο Καναδέζικος τάρανδος, που δεν είχε ξαναματαδεί τέτοια

σκέδια στον παγωμένο βορρά όπου την είχε ρίξει η κακή τση μοίρα και το ριζικό.

–Spiroous, you are the best! αναγκάστηκε να αναφωνήσει αργότερα όταν την επέστρεφα στη βάση τση.

–Και πού ’σαι ακόμα, τση λέω. Δε νάϊτ ιζ γιάνγκ.

–Μα, Spiroous, μου κάνει. Από το πρώτο ραντεβού; Επιτρέπεται;

–Εδώ όλα επιτρέπονται, μανάρι μου, τση εξηγώ. Ειμάστενε ιν δε λαντ οφ δε μυθ!

–Μα αύριο πρέπει να ξυπνήσουμε νωρίς, γιατί θα πάμε τση Μυκήνες, μου υπενθύμισε.

–Μη φοβάσαι, ρε μωρό, και θα σε ξυπνήσω εγώ στην ώρα σου, τση λέω. Τζαστ φόλλου δε γκάϊντ.

–Καλά, άμα είναι από έτσι...

Από έτσι ήτουνε κι ανεβήκαμε πάνω και μου λέει «στη βεράντα, να βλέπουμε το Ακρόπολις» και τση λέω «όπου θέλει το μανάρι» και μου λέει «αλλά να μη γδυθούμε γιατί ντρέπομαι» και τση λέω «ότι θέλει ο πελάτης, εδώ θα κολλήσουμε;» και μου λέει «καλύτερα στην καρέκλα για να βλέπω το τοπίο»... και στήνουμε εκεί ένα καρεκλάτο τρικ-μαϊφόρ (υπάρχουν διαστροφές σ’ αυτόν τον πλανήτη, τι να κάνουμε;) κι εκεί που τση έπαιρνα τα μέτρα μου πετάει την παντόφλα...

–Μα Spiroous, κάτω από τον Πάρθενων κάνει; λέει.

–Γιατί να μην κάνει, μωρή; απορώ εγώ.

–Δεν ξέρω... Είναι σαν να το κάνουμε σε εκκλησία!

–Καλύτερα, τση λέω. Είναι και πιο κίνκυ.

–Καλά, μου λέει και βγάνει τον guide.

Τρελάθηκα!

–Τι κάμεις, μωρή, εκεί; τση φωνάζω.

–Όσο κάμεις εσύ τη δουλειά σου να επιμορφώνομαι εγώ για τα αξιοθέατα, μου λέει.

Τέλος πάντων, γούστα είναι αυτά και τι μας νοιάζει εμάς πώς τη βρίσκει η πάσα μία κότα; Εμείς το λειτούργημά μας να επιτελούμε και δώθε πάνε οι άλλοι.

Το οποίο εγώ εργαζόμουν για την Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια και η ανοικονόμητη διάβαζε το βιβλιαράκι.

Και έκανε κι ερωτήσεις –καθόσον, είπαμε... φιλομαθής.

–Εδώ γράφει πως τον Πάρθενων τον έφτιαξαν ο Ικτίνος κι ο Καλλικράτης, μου λέει. Κι ο Περικλής τι έκαμε;

–Κουβάλουμε τη λάσπη στη σκαλωσιά, τση λέω.

–Μα... ολόκληρος φιλόσοφος και δούλευε; απόρησε η Κάρολ.

–Το 'χε σαν χόμπυ, τση εξηγώ. Τον ελεύθερό του χρόνο δούλευε μπετατζής.

Και συνέχισα το δικό μου χόμπυ.

–Δεν κάναν καλή δουλειά όμως, παρατήρησε το φωστήρι.

–Τι λες, μωρή; με πιάνει εμένα το πατριωτικό. Εδώ έρχονται να το θαυμάσουν από τα πέρατα του σύμπαντος και θα μου πεις εμένα ότι δεν κάναμε καλή δουλειά;

–Αφού γκρεμίστηκε, μου πετάει το επιχείρημα και με στέλνει.

–Μπορεί να γένηκε σεισμός, τση κάνω πικαρισμένος, που μας τη λένε τώρα και οι άσχετες.

–Γιατί δεν το 'φτιαξαν αντισεισμικό;

–Γιατί έτσι γούσταραν, ρε μανάρι μου, τση λέω. Τι μας νοιάζει εμάς τώρα; Εδώ έχουμε άλλη δουλειά να κάνουμε.

–Μάλλον θα έκλεψαν στα υλικά, μου λέει.

–Τι λες, μωρή ξενέρωτη, που θα μου βγάλεις λαμόγιο και τον Περικλέα; αγανακτώ εγώ. Σαν τα μούτρα σας ήτουνε νομίζεις οι πρόγονοι;

–Χμμ... δεν ξέρω, μου κάνει. Εσείς δηλαδή δεν κάνετε τέτοια κόλπα;

–Άλλο εμείς, τση λέω.

–Κι εσείς από πού τα μάθατε; μου πετάει το επιχείρημα. Από τσου προγόνους σας δεν τα μάθατε;

–Από τσου προγόνους μάθαμε τα καλά, τση ρίχνω την αποστομωτική απάντηση. Τση λαμογιές τση μάθαμε από εσάς.

–Λες; μου λέει.

–Λέω, τση λέω.

Σε κάποια στιγμή είδα κι απόειδα, τση αρπάω τον καταραμένο guide και τον στέλνω να μετρήσει το ύψος από το μπαλκόνι.

–My guide! ξεφωνίζει η παρλιακή.

–Σκάσε, μωρή άρρωστη, τση λέω, και θα ξυπνήσεις τσου γειτόνους. Δεν τον χρειάζεσαι τον guide, Σπύρο χρειάζεσαι.

–Ναι, αλλά...

–Σατάπ λέμε. Συγκεντρώσου στα μαθήματα ιστορίας που σου παραδίδω...

–Μα, εσύ με... βατεύεις..., διαμαρτύρεται το έρμαιο.

–Όπως οι πρόγονοι βάτεψαν τση περσικές ορδές τση Θερμοπύλες και στον Μαραθώνα, τση λέω.

Το ζωντόβολο σαν να ζωντάνεψε. Φαίνεται τση βρήκα το κουμπί.

–Yes... yes...! λέει ενθουσιωδώς.

–Και στη Σαλαμίνα, πετάω εγώ τη σπόντα.

–Yeeeeessss...! Salamis! ανακράζει η ζωντανεμένη.

–Όπου οι ένδοξες ελληνικές τριήρεις εμβόλιζαν τα περσικά καράβια...

–Yeeeeessss!... Είμαι περσικό πλοίο που εμβολίζεται...

–Και με τι έμβολο, μανάρι μου, ε;!!!

–Αυτό δεν είναι έμβολο, αντρούτσο μου, αυτό είναι ολόκληρο κατάρτι! ανακράζει η ντουλάπα, που είχε αρχίσει επιτέλους να πιάνει το νόημα.

–Κι εσύ εξαπολύεις το ιππικό, κοπελάρα μου, την ενθαρρύνω.

–Στη θάλασσα; απορεί εκείνη.

–Είναι αμφίβιο, μωρή, σαν τα ΟΥΚ, τση λέω. Εκεί θα κολλήσουμε τώρα;

–Έρχεται το ιππικό, αγόρι μου! φωνάζει εκείνη ιππεύοντας με δεξιοτεχνία Κοζάκου –και άνευ σέλας, έτσι;...

Για να μην τα πολυλογώ αναπαραστήσαμε όλες τση ένδοξες μάχες του παρελθόντος, μέχρι το Χάνι τση Γραβιάς την πήγα, όπου για μια ακόμη φορά η ελληνική γενναιότητα έδωσε ένα ανεπανάληπτο μάθημα τσου απολίτιστους βάρβαρους τση Δύσης.

Στο τέλος ο εχθρός αναγκάστηκε να σηκώσει λευκή σημαία.

–Παραδίνομαι, κατακτητή μου, φελλίζει η Καναδέζα ξέψυχα. Άλλη μια επέλαση και θα με φυτέψετε στο μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη.

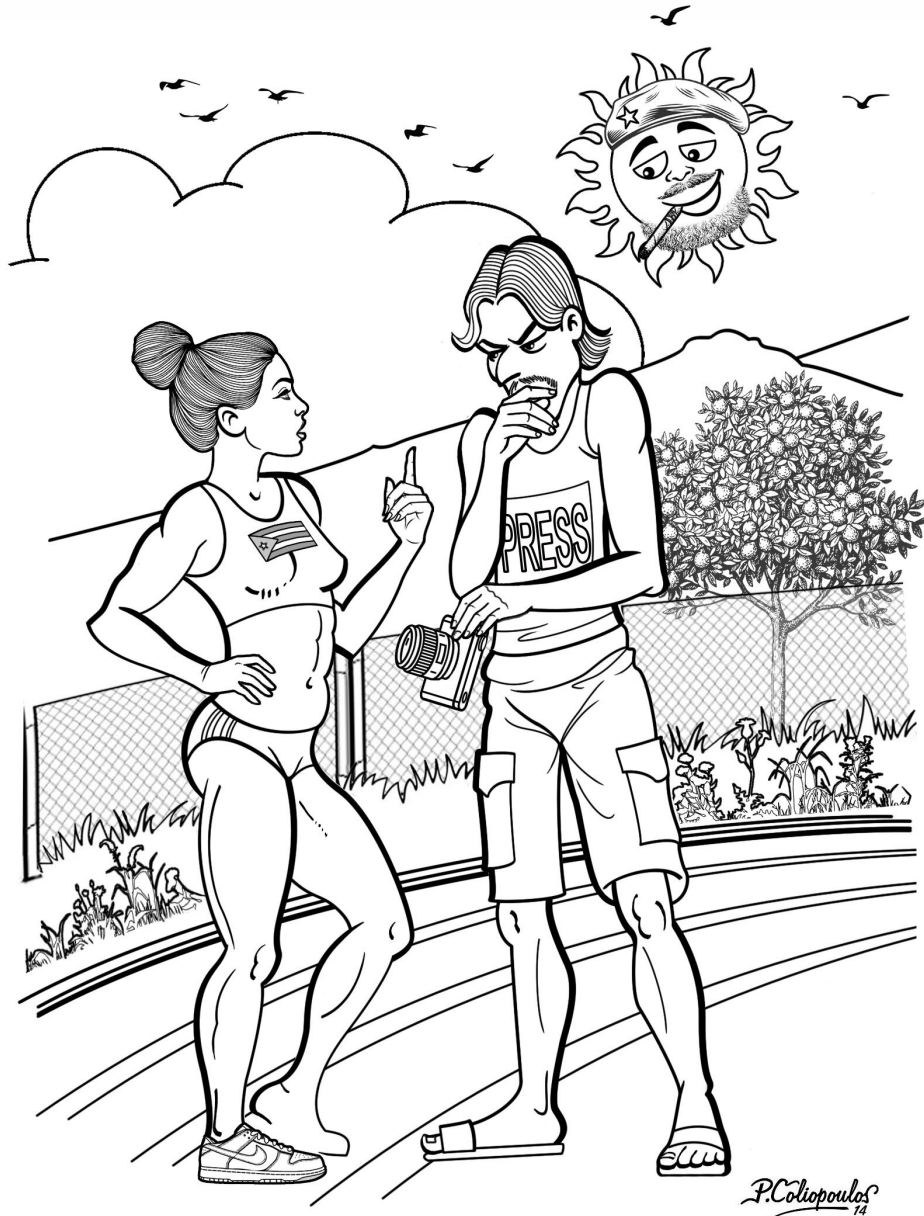
Ήτουνε μια ακόμα ένδοξη σελίδα που γράφτηκε στην Ιστορία με χρυσά γράμματα και μια ακόμη απόδειξη ότι οι

πάντα αριθμητικώς υστερούντες Ἕλληνες υπερτεροῦν των
υπεραρίθμων επίβουλων κατακτητῶν καθόσον ἔχουν καρδιά
λέοντος και μυαλό αλουπούς.

Μην βιαστείτε να με δοξάσετε. Εγώ έκαμα απλώς το
καθήκον μου στην πατρίδα.

5) Η Ροζίτα από την Αβάνα

Μη με ρωτήσει κανείς τι ακριβώς αγώνες ήτουμε γιατί δεν θυμάμαι. Κείνο που θυμάμαι είναι πως ήτουμε «διεθνείς» και μεγάλοι και συμμετείχε σε δαύτους όλο το ανφάν γκατέ του παγκοσμίου αθλητισμού –γιατί και πώς τώρα, είπαμε, θα σας γελάσω. Θυμάμαι επίσης τον Μίχο, φιλαράκι καλό, φωτορεπόρτερ αθλητικής φυλλάδας που με είχε αγγαρέψει να του κάμω τον βοηθό ένεκα που δεν πρόκανε ο ίδιος όλες τση φωτογραφίες μόνος.

–Λαμβάνεις κάμερα φωτογραφική κι αμολιέσαι, μου ξηγιέται. Και πού ’σαι... εδώ δεν ειμάστενε για ν’ αποθανάτισουμε κώλους και μπουτάκια –’ντάξει... και γι’ αυτό– αλλά τα αγωνίσματα. Όπου δεν μπορώ να είμαι εγώ θα είσαι εσύ. Αντιλαβού;

Το χαρτζηλίκι ήτουμε καλό, η όλη φάση είχε την πλάκα τση, μπουτάκια, μπουτάρες, κωλαράκια, κωλάρες παντού... ’ντάξει, οι περισσότερες αθλήτριες ήτουμε μαύρη συφορά (εμ, αν μπόρουναν να σταυρώσουν άντρα θα το ’ριχναν λες στην πιλάλα;), αλλά είχε και μερικά κομμάτια να γλύφεις τα δάχτυλά σου. Η Ροζίτα ήτουμε μια απ’ αυτές και την πρόσεξα αμέσως καθόσον αφενός ξεχώριζε από τση ασουλούπωτες σαν τη μύγα μεσ’ το γάλα κι αφετέρου είχε πάρει τ’ αγωνίσματα παραμάζωμα αφήνοντας τση άλλες να τρώνε τη σκόνη τση.

Δεν λέω, ήτουνε και κάτι άλλες –αραπίνες κυρίως– που είχαν τα προσόντα, αλλά από τση πιο ανοιχτόχρωμες η Ροζίτα έκαμε μπαμ (και το ίδιο κόντευε να πάθει κι ο Μένιος, εντός του σωβράκου, από την αφόρητη πίεση).

Το οποίον φρόντισα να την έχω από κοντά σε όλη τη διάρκεια του τριήμερου των αγώνων και τράβαγα τση πόζες σε βαθμό πολυβόλου –μην και χάσω καμιά φάση. Στο τέλος με πήρε είδηση –και πώς να μη με πάρει, ολόκληρο παιδαρά ανάμεσα στα φλίκουρα!– και σ’ ένα διάλειμμα ανάμεσα σε αγωνίσματα με φώναξε να πλησιάσω καθώς άλλαζε φόρμες.

–Σαν πολλές φωτογραφίες δεν παίρνεις; μου κάνει.

–Με εμπνέει το τοπίο, τση κάνω εγώ, πάντα ετοιμόλογος.

Μου ρίχνει μια στραβή ματιά και μισοχαμογελάει.

–Μου την πέφτεις σαν να λέμε, ρε φωτογράφε; ρωτάει.

–Το κατά δύναμιν, τση απαντώ εγώ.

–Σαν πολύ θράσος δεν έχεις;

–Γιατί, ρε βάσανο; τση λέω. Επειδής θαυμάζουμε το ωραίο;

Τση άρεσε αυτό.

–Μπα...; χαμογέλασε. Σας αρέσουμε κιόλας αν τύχει;

–Το ρωτάς; τση απαντώ εγώ. Θα σε μαλώσω. Πες μια κουβέντα εσύ κι εγώ για την πάρτη σου τα πάντα όλα.

Με κοίταξε σκεφτική.

–Τα πάντα, ε;

Τη στιγμή εκείνη κατέπλευσε φουριόζος ένας μυστήριος που φαινόταν κάτι ανάμεσα σε βοηθό προπονητή, χωροφύλακα και κομισάριο και κάτι τση είπε αυστηρά στα σπανιόλικα. Η Ροζίτα τα μάζωξε χωρίς κιχ κι εξαφανίστηκε.

Ο φουριόζος γυρίζει σε μένα.

–Γιου, μου λέει σε άθλια ιγγλέζικα. Νο φώτος Κούμπαν άθλητης. Γιου σταίη αγουαίη Κούμπαν άθλητης. Φερμπότεν.

–Γιαβόλ, του πετάω εγώ, αλλά ο τυπάκος δεν έπαιρνε από αστεία.

–Ουστ, μου κάνει.

Είπα ν' αφήνω κάτω τη μηχανή να τον πιάκω τση γρήγορες, αλλά έλα που ο τυπάκος ήτουμε ίσαμε μια δίφυλλη ντουλάπα...! Οπότεν είπα να δώκω τόπο στην οργή. Πάντως το μανούλι τσίμπαγε κι αυτό ήτουμε το σημαντικό.

Αργότερα μου ξαναδόθηκε η ευκαιρία να πλησιάσω την άτακτη Κουβανέζα εκεί που άλλαζε πατίκια.¹

–Κάμε τον αδιάφορο, μου λέει χωρίς να με κοιτάζει. Μην καταλάβουν ότι μιλάμε. Κάνε πως φωτογραφίζεις τσου άλλους στον στίβο.

Πολύ μυστήριο, αλλά αφού το μανούλι την έβρισκε έτσι ποιος ήμανε εγώ να του το χαλάσω;

–Καλά, μιλάμε είσαι και το πρώτο παιδί, τση λέω κάνοντας ότι τραβάω κάτι χάλιες που φέρναν γυροβολιές στο στάδιο.

–Πρέπει να σου μιλήσω, μου λέει η έτσι. Βρες ένα μέρος και πε μου –γιατί με παρακολουθούν από κοντά.

–Έννοια σου και θα σε τακτοποιήσω εγώ μια χαρά, τση κάνω.

Πάω και πιάνω τον Μίχο που παιδευόταν με κάτι σφαιροβολιές.

–Ρε συ, του λέω. Έτσι και προκύψει τίποτσι καλό για κάνα γρήγορο στα όρθια πού το πας το θήραμα εδώ πέρα, να 'ούμ';

---

1 Πατίκια: παπούτσια Κερκυραϊστά.

Ο Μίχος το σκέφτηκε.

–Όπως πάμε για τ' αποδυτήρια κάνουμε δεξιά κι εκεί έχει ένα καμαράκι για τα εργαλεία, μου λέει. Υποτίθεται πως το 'χουν κλειδωμένο, αλλά έτσι να συμπρώξεις την πόρτα μπαίνεις. Εγώ, δυο-τρεις φορές που μου 'τυχε το λαχείο εκεί την έβγαλα, αλλά πρόσεχε μην πατήσεις καμιά τζουγκράνα.

Το οποίο, επισημαίνω εγώ το καμαράκι, δοκιμάζω την πόρτα, άνοιγε μια χαρά... τρέχω να προκάνω τα καθέκαστα τση δικιάς μου.

–'Ντάξει, μου λέει. Σε πρώτη ευκαιρία, όταν όλοι τσου είναι απασχολημένοι με τ' αγωνίσματα θα την κάνω δήθεν για τ' αποδυτήρια. Να 'χεις το νου σου.

Κι έτσι γένηκε. Οπότε να 'μαι με το μανούλι στο αποθηκάκι, έτοιμος εγώ ν' απογειωθώ μιλάμε. Πάω να απλώσω χέρι στηνπραμάτεια... με σταματάει.

–Πρέπει να μιλήσουμε, μου κάνει.

–Καμιά αντίρρηση, τση λέω χουφτώνοντας ότι μπορούσα. Και το μιλητό εμένα δεν με χαλάει.

–Εννοώ να μιλήσουμε σοβαρά.

–'Ντάξει, κανένα πρόβλημα, τση λέω καθώς μανουβράριζα επιδέξια στον στενό χώρο.

–Madre de Dios! αναφωνεί το φυντανάκι. Δεν έχετε τίποτσι άλλο στο μυαλό σας εσείς οι άντρηδοι;

–Σαν τι να 'χουμε δηλαδή; απορώ εγώ. Τη λειψυδρία στην Αφρική;

–Δεν είναι αστείο, μου λέει αποφεύγοντας μια περίτεχνη κατά μέτωπο προσέγγιση. Θέλω να το σκάσω.

–'Ντάξει, μανάρι μου, τση λέω. Να φέρω το μηχανάκι και πάμε όπου θες.

–Να το σκάσω στη Δύση μιλάμε, μου λέει η μικρή. Πολιτικό άσυλο κι έτσι.

–Γιατί; απορώ εγώ που από κάτι τέτοια είχα μαύρα μεσάνυχτα.

–Τι γιατί; διαολίζεται το φυντανάκι. Πρώτη φορά ακούς να θέλουν να το σκάσουν άνθρωποι από το Παράπετασμα;

Πρώτη φορά το άκουγα, αλλά δεν χρειαζόταν να δίνουμε πατήματα στα αθλούμενα να μας τη λένε.

–Κάτι έχουμε ακούσει κι εμείς, τση κάνω, έχοντας στο μεταξύ καταφέρει να τση κατεβάσω επιδέξια το εφαρμοστό σορτσάκι.

–Δεν ξέρεις πώς είναι να ζεις σε κομμουνιστικό καθεστώς, μου λέει το Κουβανάκι μανουβράροντας επιτηδώς τσου θεοκάπουλους στον στενό χώρο.

–Έχει η Κούβα κομμουνισμό, μωρή; απορώ εγώ.

Το παιδί κουφάθηκε.

–Καλά, με δουλεύεις; μου κάνει. Μπροστά σε μας η Σοβιετία είναι βόλτα στο πάγκο.

–Έτσι, ε; μουρμουράω εγώ, έχοντας πετύχει ευθυγράμμιση για προσγείωση στο αεροπλανοφόρο.

–Γι' αυτό σου λέω, μου λέει. Όποιος μπορεί να φύγει την κάνει με πλάγια πηδηματάκια. Εμένα τώρα μου δίνεται η ευκαιρία.

Είναι δύσκολο να κρατήσεις ένα κάποιο επίπεδο σε σοβαρή πολιτική συζήτηση όταν παλινδρομείς στην προσπάθεια σύσφιξης των σχέσεων Ανατολής και Δύσης και το πλάσμα, που είχε πιάκει τον ρυθμό κι έκανε επίδειξη κινήσεων χούλα-χουπ άνευ στεφάνης, δεν βοηθούσε. Τέλος πάντων καταφέραμε να συνεννοηθούμε, να ειδοποιήσω, λέει, την Αμερικανική πρεσβεία να στείλουν ανθρώπους να

τη μαζώζουν πριν τελειώσουν οι αγώνες και οι μαντρόσκυλοι συνοδοί –όλοι τσιράκια του Κόμματος– μαντρώσουν τσου αθλητές πάλι μέχρι να τσου τσουβαλιάσουν στο αερόπλανο τση επιστροφής.

Τέλος πάντων αναγκαστήκαμε να επισπεύσουμε την εποικοδομητική ανταλλαγή απόψεων καθόσον τα μεγάφωνα καλούσαν τσου αθλητές για τον ημιτελικό των 100 μέτρων και η Ροζίτα ήπρεπε να συμμετάσχει.

–Μην ξεχάσεις να πάρεις τηλέφωνο την Αμερικάνικη πρεσβεία, μου υπενθύμισε καθώς σουλουπωνόταν όπως–όπως για να βγει από το αποθηκάκι. Αύριο είναι η τελευταία μέρα των αγώνων.

–Θα ιδωθούμε απόψε να σε προβαδίσω στο Άθηνς μπάϊ Νάϊτ; τη ρωτάω εγώ που από τη σύντομη αυτή συνεδρία είχα πάθει την πλάκα μου κι απέβλεπα σε μεγαλειώδη συνέχεια του έργου.

Με κοίταξε λες και ήμανε εξωγήινος.

–Καλά, εσύ παιδάκι μου, δεν έχεις πάρει πρέφα τίποτσι; μου κάνει. Δεν ξέρεις ότι μας έχουν όλους μαντρωμένους οι ασφαλίτες του Κάστρο; Κάθε αθλητής δυο συνοδούς μιλάμε.

Δεν το 'ξερα, αλλά τώρα που το μάθαινα με προβληματίζε, καθόσον με τσου μπαμπούλες από δίπλα δεν γυνόταν δουλειά και ήτουμε μεγάλο κρίμα γιατί το φυντανάκι ήτουμε ταλέντο σπάνιο κι αν στον περιορισμένο χώρο και χρόνο επέδειξε τέτοια δεξιοτεχνία και προθυμία συνεργασίας σκέψου τι θα 'καμε σ' ένα κανονικό δωμάτιο με στρώμα! Οπότεν θα 'πρεπε να φροντίσω να την κάνει κανονικά αν απέβλεπα σε συνέχεια τση παράστασης.

Τέλος πάντων, το Κουβανάκι κείνο το βράδυ πέταγε στον στίβο και τση πήρε όλες παραμάζωμα. Δεν ξέρω, μπορεί να συνέβαλα κι ο ίδιος κάπως σ' αυτό, ρε παιδάκι μου,

να το ντοπάρισα το ταλέντο με νέο είδος ντόπας απ' αυτές που δεν τση βρίσκουν τα μηχανήματα. Λέμε τώρα.

Το οποίοι πιάνω και τηλεφωνώ στην πρεσβεία.

Μου απαντάει μια τσιριμπίμ-τσιριμπόμ.

–Χελό γιου δέαρ, τση λέω. Γουέρ αρ γιου φρομ;

–Οχάϊο, μου απαντάει το μανάρι ευγενικά. Τι μπορώ να κάμω για σας;

–Το θέμα, μανούλι, δεν είναι τι μπορείς να κάμεις εσύ για μένα, αλλά τι μπορώ να κάμω εγώ για ελόου σου, τση λέω.

Χιχιχί... χοχοχχό... τσίμπαγε το μπαρμπούνι. Πιάκαμε την κουβέντα, μου είπε πως την έλεγαν Κάθου, συμφωνήσαμε να δώκουμε ραντεβού Σάββατο βράδυ στου Παπασπύρου –θα κράταγε λέει τη *Washington Post*.

–Και τώρα που το κανονίσαμε κι αυτό, Σπάϊρους, δεν μου λες τον λόγο που μας κάλεσες; μου λέει τέλος.

–Ναι, ρε μανίτσα μου, παραλίγο να το ξεχάσω, τση λέω. Έχω εκεί μια Κουβανέζα αθληταρού που θέλει, λέει, πολιτικό άσυλο.

Έπεσε μια μικρή σιωπή.

–Κουβανέζα, είπες; ρώτησε μετά η Κάθου.

–Κουβανέζα, επιβεβαιώνω εγώ.

–Δική μας ή δική τους;

Εδώ, ομολογώ, τα 'παιξα ελαφρώς.

–Μπαρδόν; τση κάνω.

–Αν είναι από το Μαϊάμι είναι δική μας, μου εξηγεί η Κάθου. Αν δεν είναι, είναι δική τσου.

–Αν είναι δική σας, μάτια, γιατί να θέλει άσυλο; απορώ εγώ.

Η Κάθυ το σκέφτηκε.

–Αυτό να μου πεις, παραδέχεται μετά.

–Οπότεν τι κάνουμε; ρωτάω εγώ.

–Περίμενε να σου δώκω τον Μαίητζορ Τζάκσον, μου λέει η Κάθυ. Είναι ο ειδικός γι' αυτές τση περιπτώσεις.

Κάτι «κλικ-κλικ» στη γραμμή και σε λίγο μια φωνή σαν του Τζαίημς Μπράουν... «I'm feeling good... ταρραρα-ραρά-ραρά...» στο ακουστικό.

–Major J. J. Jackson, US Marines, first secretary of the US Embassy in Athens-Greece, μου συστήνεται. What can I do for you?

–Αϊ χαβ α Κούμπαν χου γουάντς του εσκαίηπ, το λέω.

–All communists want to escape, μου λέει ο τυπάκος. How many are they?

–Τζαστ ουάν, του λέω. Η Ροζίτα.

–What about the others? ρωτάει ο τύπος.

–Δεν έχει όδερς, ρε φιλάρα, του λέω. Είπαμε... μόνο η Ροζίτα.

–Δεν μπορείς να πεις και τσου άλλους ν' αυτομολήσουν; επιμένει ο Τζάκσον.

–Πώς να τσου πείσω; απορώ εγώ.

–Δεν είσαι τση αποστολής; ρωτάει ο Τζέη-Τζέη.

–Εγώ είμαι φωτογράφος, του κάνω.

–Κουμπάνος;

–Έλληνας.

Μικρή σιγή.

–Και γιατί ανακατεύεσαι τότε; έρχεται η εύλογη ερώτηση.

- Είναι ένεκα που η Ροζίτα τυγχάνει φίλη μου, του λέω.
- Πόσο φίλης;
- Γιατί, φιλάρα, ενδιαφέρεσαι κι ο ίδιος αν τύχει; του κάνω. (Γιατί είχα αρχίσει να τα παίρνω...).
- Κουβέντα κάνουμε, μου λέει ο λέχρος.
- Να μην κάνουμε, του λέω. Το κορίτσι θέλει να την κάνει με πλάγια πηδηματάκια. Ενδιαφέρεστε ή ου;
- Χμμ... για ένα άτομο; Δεν ξέρω αν αξίζει τον κόπο..., μου λέει ο τύπος.
- ’Ντάξει, του λέω εγώ που τα ’χα πάρει τώρα κανονικά. Μη σας ενοχλούμε άλλο... Πάμε κι αλλού άμα λάχει.
- Πού; απορεί ο λέχρος.
- Τσου Ρώσους, ας πούμε, του λέω.
- Έπεσε μια νεκρική σιγή.
- Θα στείλεις μια Κουβάνα που θέλει ν’ αυτομολήσει στους... Ρώσους; ρωτάει ο λέχρος.
- Είπαμε, υπάρχουν κι άλλες πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκάλια, του λέω.
- Σε περίπτωση που σου διαφεύγει να σου επισημάνω πως η Ρωσία ανήκει στο κομμουνιστικό μπλοκ, μου λέει ο Τζέη-Τζέη.
- Θα πάμε μ’ όποιον μας συμφέρει, του κάνω.
- Νεκρική σιγή ξανά.
- Θα στείλω κάποιον στο στάδιο αύριο, λέει τέλος ο αρμόδιος των αποδράσεων. Αυτός θα σου πει τι να κάνεις.
- Την επομένη καταφέρνω να πλησιάσω τη Ροζίτα, δήθεν μου και τάχαμου να τη φωτογραφίσω.
- ’Ντάξει, τση λέω. Όταν μπορέσεις στο γνωστό καμαράκι.

Σε πέντε λεπτά οι σκούπες και τα άλλα εργαλεία είχαν πάλι πάρτυ ενώ με τη Ροζίτα φροντίζαμε για την παγκόσμια αδελφοσύνη και συναδέλφωση.

–Στέλνουν άνθρωπο από την πρεσβεία, τση λέω μετά.

–Το ξέρω, μου λέει. Είναι ο αφέτης. Μου είπε πως θα με μαζώξουν μετά τον τελικό των 200 μέτρων.

–Οπότεν θα σε δω όζω, τση λέω.

–Ανυπερθέτως, μου λέει. Gracias.

–Venceremos, τση λέω εγώ (το 'χα δει σ' ένα έργο).

–Αυτό το λένε οι Καστρίστες, με επιπλήττει αυστηρά η Ροζίτα.

–Εσείς τι λέτε;

–Freedom of Enterprise, μου λέει.

–Απ' αυτό, τση λέω.

Αλληλοασπαστήκαμε και χωρίσαμε.

Στα 200 μέτρα τώρα εγώ παρακολουθώ... Τσου ρίχνει πάλι στ' αυτιά η Ροζίτα, πλην μόλις περνάει τη γραμμή του τερματισμού παθαίνει, λέει, θλάση και πέφτει στο ταρτάν. Φασαρία, κακό... τι έπαθε το κορίτσι;... μπαίνει ασθενοφόρο, τη φορτώνουν πάνω και μην την είδατε, ενώ οι Κουβανοί, που κάτι είχαν αρχίσει να ψυλλιάζονται, τρέχουν από πίσω ωρυόμενοι.

Τη Ροζίτα δεν την ξανάειδα, αλλά είδα την Κάθυ που ήρθε κανονικά στο ραντεβού στου Παπασπύρου και που ήτουνε, ως απεδείχθη περίτρανα, πρώτης τάξεως κομμάτι.

Αργότερα, όταν ήρθε η κουβέντα, με πληροφόρησε πως η Ροζίτα είχε φυγαδευτεί μια χαρά και πως είχε εγκατασταθεί στο Μαϊάμι με τσου άλλους αντικαθεστωτικούς.

–Κρίμα όμως που τση πήραν τα μετάλλια πίσω, μου λέει. Τη βρήκαν, λέει, ντοπαρισμένη.

–Ντοπαρισμένη;!!! απορώ εγώ.

–Η ίδια το αρνείται μετά βδελυγμίας, αλλά τση βρήκαν, λέει, απαγορευμένες ουσίες σαν αυτές που υπάρχουν στο σιρόπι για τον βήχα...

Ξέχασα να σας πω πως τση μέρες εκείνες ήμανε ελαφρώς γριπιασμένος και η κυρα-Ευανθία, η σπιτονοικοκυρά μου, μου έδινε σιρόπι για τον βήχα που τση είχε ξεμείνει από τον συχωρεμένο τον μπατζανάκη τση.

Λες;

P. Coliopoulos
74

6) Η Αουρέλια από το Ρίο

Η χώρα του τιτανοτεράστιου, του ανεπανάληπτου Πελέ, είναι γνωστή για τρία πράγματα (κυρίως). Τη μπάλα, τον καφέ και τση γυναίκες τση. Και για τη μπάλα μεν δεν χρειάζεται να σας πω εγώ, καθόσον και ο πιο άσχετος μούργος και η τελευταία νοικοκυρά έχουν ακούσει για τσου γίγαντες, τσου ανυπέρβλητους καριόκας των γηπέδων που σου πιάνουν το τόπι και στο ζαλίζουν μέχρι τελικής εξαφάνισης, για τον καφέ εντάξει... είναι πληροφορία που θα βρείτε στον Καζαμία και τση ποδοσφαιρικές περιγραφές των άσχετων μούργων που μας σπάνε τα νεύρα κάθε που έχει αγώνα στην κρατική τηλεόραση, αλλά για τση γυναίκες ήρθατε στον σωστό άνθρωπο, στον καθηγητή, και κοιτάξτε να δώκετε βάση στην παράδοση μπας και ξεστραβωθείτε.

Παραλία τση Αχαράβης, καλοκαίρι κι έχουμε στήσει εκεί μια μπίζνα με τον δικό μου, τον Αντώνη, «ενοικιάζονται γουϊντσέρφ, θαλάσσια ποδήλατα, κανό» και τέτοια. Δουλειά αραχτή, η μονέδα έπιπτε κανονικά και περιπλέον κάναμε και τση ατασθαλίες μας καθόσον πράμα άφθονο υπήρχε και να 'χει όρεξη κανείς, παραπονεμένος δεν θα μείνει.

Το παιδί με το τάγκα και τα οπίσθια ίσαμε ένα αερο-

πλανοφόρο του βου στόλου έσκασε στην παραλία σαν χειροβομβίδα κρότου-λάμψης κάνοντας τον φιλοθεάμονα ανδρικό πληθυσμό –και ικανό μέρος του γυναικείου– να βαρήσει μπιέλα!

Μιλάμε εδώ για μια περίπτωση απ' αυτές που βλέπουμε μόνο στα έργα, άντε και σε τίποτσι ντοκυμαντέρ για το Καρναβάλι του Ρίο. Περιγραφή δεν κάνω, για ν' αποφύγουμε ζημίες και ανήκεστες βλάβες, καθόσον, ε, μεγάλοι άνθρωποι εισάστενε, πρέπει να προσέχετε την υγεία σας –η υγεία είναι το παν.

Αουρέλια το λέγαν το πλάσμα (αμ πώς θα το 'λεγαν;... Σούλα;) και ήτουνε μια από τση περαστικές εκείνες τουρίστριες που ήρθαν εδώ για κάτι μέρες, πάθαν την πλάκα τση ζωής τους και ξέμειναν κάτι χρόνια –μερικές και ούλα τσου τα χρόνια. Τώρα πώς αυτή η βασίλισσα του Ρίο παντρεύτηκε τον κυρ-Δημοσθένη, τον μπακάλη, θα σας γελάσω. Είναι ένα απ' αυτά τα μυστήρια που δεν έχει διαλευκάνει ακόμα η επιστήμη. Βέβαια, ο κυρ-Δημοσθένης, που ξεκίνησε μπακαλόγατος και κατέληξε με τρία σουπερμάρκετ και κάτι δεκάδες ρουμς-του-λετ διασπαρμένα σε στρατηγικά σημεία τση τουριστικής Κέρκυρας, είχε μια άλφα οικονομική επιφάνεια, πλην όμως δεν είναι αμαρτία από τον φέο να τραβάει το μορμολύκειο τέτοια φρεγάδα καθ' ον χρόνον εμείς, τα τσακάλια, πορευόμαστε με κάτι επισκευασμένες φαρόβαρχες; Αλλά έτσι είναι η κενωνία και σήμερα κι εξαπανέκαθεν, άδικη και μπαμπέσα και τι να πεις;

Το οποίο καθόμανε και κοίταγα το πλάσμα να κινείται εκρηκτικώς επί τση παραλίας και μελέτουνε στρατηγικές προσέγγισης και πλαγιοκόπησης, αλλά άμα έχεις τον Άη Σπυρίδωνα προστάτη σου τα θαύματα βρίσκονται στην ημερησία διάταξη –μεγάλη η χάρη Του– και δεν χρειάζεται να χολοσκάς για τίποτσι. Οπότεν ένα ωραίο πρωί βλέπω το πλάσμα να αριβάρει στο μαγαζί, τουτέστιν το υπόστεγο που είχαμε στήσει με τον Αντώνη για την επιχείρηση κι ο συνεταίρος μόνο που δεν έπαθε ίνκουμπο.

–Bom dia, você éla loja? (Καλημέρα, εισάστενε του μαγαζιού;), ρωτάει το αερικό.

Τώρα τα πορτογαλέζικα είναι βλάχικα σπανιόλικα και τα σπανιόλικα παρεφθαρμένα ιταλικά, τα οποία είναι, όπως όλοι ξέρουμε, πρώτα ξαδρέφια με τα κερκυραίικα (άνευ τη φαντασία). Οπότε, έτσι και κατέχεις τα κερκυραίικα, μιλάς τση μισές –και βάλε– γλώσσες του πλανήτη.

–Νος φατσέμος α κε ποδέμος (Κάνουμε ότι μπορούμε), τση απαντώ εγώ και την κουφαίνω.

–Você fela português! (μιλάτε πορτογαλέζικα), έρχεται το θαυμαστικό επιφώνημα.

–Για την πάρτη σου, μανούλι, μέχρι και κογκολέζικα, άμα λάχει, τση κάνω.

Γελάκια, ναζάκια... Τον Αντώνη όπου να 'ταν τον χάναμε.

–Θέλω να νοικιάσω ένα γουϊντσέρφ, μου λέει το πλάσμα.

–Το μόνο εύκολο, τση λέω. Διάλεξε όποιο θες.

–Αλλά δεν ξέρω να κάνω, μου λέει ναζιάρικα.

–Αυτό είναι ένα πρόβλημα, παραδέχομαι ο ίδιος. (Σάματις ήξερα εγώ να τση δείξω;). Αλλά δεν φυσάει κιόλας οπότε άστο καλύτερα και πάρε ένα κανό.

–Και να κάνω κουπί; σουφρώνει το μουτράκι της η σεξοβόμπα.

–Καλά λες, τση κάνω. Για τέτοια ημάστενε; Τι θα 'λεγες για ένα ποδήλατο;

–Μα είναι διαθέσια, μου λέει το πλάσμα. Πού να το κουνήσω μόνη μου;

–Μ' αυτές τση ποδάρες, μάνα μου, με το που θα καθίσεις το όχημα θα φύγει από μόνο του, τση λέω.

Γελάκια, χαχανάκια... ο Αντώνης σε κρίσιμη κατάσταση.

–Πώς τα λέτε! μου λέει το όραμα από το Ρίο.

–Και πού να δεις πώς τα κάνω, τση ρίχνω τη σπόντα εγώ.

Χαχαχαχαχά χουχουχουχού... Καλά παγαίναμε.

–Αν με βοηθούσατε; μου κάνει. Στο πεντάλι εννοώ.

–Και στο πεντάλι και στο πεντοζάλη και στα πάντα όλα, τση λέω. Η εταιρία μας γένεται θυσία για τσου πελάτες.

–Obrigado vo cê tão gentil (Ευχαριστώ, είσαστε πολύ τσίφτικο παιδί), μου λέει το πλάσμα μ' ένα επαγγελματικό γελάκι.

Το οποίο, αφήνω τον ξεμπερδεμένο Αντώνη στο μαγαζί, να τρώει τα λυσσακά του, κι ο ίδιος μπαρκάρω με το βραζιλιάνικο μανούλι στο θαλάσσιο ποδήλατο –προς εξυπερέτησή τση.

Άπειρο το πλάσμα από τέτοιου είδους γυμναστικές απαιτήσεις καθοδήγηση κι αυτό ακριβώς έκαμα ο ίδιος όπου βάλθηκα να τση δείχνω τον παλμό καταλεπτώς.

–Señor Spirous, εισάστενε πολύ τολμηρός ή μου φαίνεται; μου λέει σε μια στιγμή το φαινόμενο τση Κοπακαμπάνας.

–Να το πάρουμε αλλιώς, μανούλι, τση κάνω. Εάν ήσανε η ίδια στη θέση μου κι εγώ ήμανε εσύ, τι θα 'καμες;

Χαχαχαχά χουχουχού... Πολύ καλά παγαίναμε.

–Θα σου την έπιπτα στην ψύχρα, ομολογεί το πλάσμα σε μια κρίση ανεπανάληπτης ειλικρίνειας.

–Οπόταν;...

–Ναι, αλλά ξεχνάτε πως τυγχάνω μια παντρεμένη γυναίκα, μου λέει αυστηρά.

–Και παναπεί, μάτια, ότι οι παντρεμένες δεν έχουν ψυχή; τση κάνω εγώ. Σε περικαλώ! Να ειμάστενε και ολίγον φιλάνθρωποι.

–Έτσι που το θέτετε έχετε κάποιο δίκιο, μου λέει το πλάσμα.

Εντωμεταξύ είχαμε ξεμακρύνει βολικά από την ακτή πλην παρατήρησα πως έβανε κύμα κι όσο πάγαινε και δυνάμωνε. Η Αουρέλια το πρόσεξε και η ίδια.

–Μήπως να γυρίζαμε πίσω; μου κάνει.

Να γυρίσουμε μια κουβέντα ήτουνε. Σάματις είχαμε καμιά εξωλέμβια να τη φουλάρουμε; Άσε που μας ξέσερνε το ρεύμα κατά του διαόλου το κάγκελο.

–Για ρίξε καμιά πενταλιά και συ, ρε μάτια, να δούμε τι θα γενούμε, τση λέω. Γιατί μας γλέπω να φεύγουμε κατά Αλβανία μεριά.

–Ναι αλλά εγώ κουράστηκα, μου απαντάει ναζιάρικα.

Και να 'χει αρχίσει κι ένα φιλόβροχο και να μας ξεσέρνει ο αέρας όλο προς τα δεξιά... Και το πούστικο το κύμα όλο και να το χοντραίνει το αστείο.

Το ευτύχημα που τώρα μας ξέσερνε μεν μακριά από την αφετηρία μας, αλλά προς την ακτή κι όχι προς το πέλαγο. Με τα πολλά καταφέραμε να ακοστάρουμε κάπως, πλην χιλιόμετρα μακριά από την Αχαράβη, στη μέση του πουθενά.

Έφτακε μεσημέρι κι ο καιρός όλο και χόντραινε όταν επιτέλους το κύμα μας πέταξε σε μια έρημη παραλία, όλο άμμο και βατσουνιές.

–Πού ειμάστενε; απόρησε η πελάτισσα.

–Όπου και να ειμάστενε κάμε τον σταυρό σου οπού πατάμε στη γη, τση λέω.

–Μα εδώ είναι ερημιά, μου λέει το πλάσμα.

–Δεν λες καλύτερα που δεν έχουμε να μας ενοχλούν τα πιτσιρίκια με τση φωνές και τση ρακέτες, τση λέω.

–Όμως ο Δημοσθένης μου εμένα θ' ανησυχήσει που θ' αργήσω, μου κάνει.

–Ε, θα του πεις ανωτέρα βία, τση λέω. Τι να κάνουμε; Να τα βάλουμε με τα στοιχεία τση φύσης τώρα; Μπορούμε; Δεν μπορούμε.

–Να πάμε με τα πόδια, μου λέει.

Τση δείχνω τα γκρεμνά πίσω μας. Ούτε κατσίκι δεν σκαρφάλωνε κει πάνω.

–Από πού, ρε μάτια; τση λέω. Εξόν κι αν προβατείς στο νερό, σαν τον Ιησού Χριστό.

Το πλάσμα άσκωσε τα χέρια στον ουρανό.

–Ο que fazer? (Τι να κάνουμε;), ανακράζει.

–Κάτι θα βρούμε να κάνουμε, την παρηγορώ εγώ. Κι όταν με το καλό πέσει το κύμα γυρίζουμε ποδηλατάδα.

–Το κύμα μπορεί να κάμει δυο και τρεις μέρες να πέσει, μου λέει.

–Ε, τι να κάνουμε, θα το υπομείνουμε, τση κάνω.

–Ναι, αλλά εγώ θα βαρεθώ..., μου λέει με σκέρτσο.

–Μα, θα σ' αφήκω εγώ, μάτια να βαρεθείς; τση λέω. Δεν είπαμε; Τα πάντα όλα για τσου πελάτες.

Χαχαχαχά χουχουχού πάλι.

–Και τι θα πω του Δημοσθένης;

–Ότι έπαθες αμνησία, τση λέω.

–Σπαίρου, μου λέει. Είσαι πολύ αδίστακτος.

Εδώ δεν μπορούσα να τση πω τίποτσι. Όπως τα έλεγε ήτουνε.

Το οποίο κοιτάξαμε να δούμε πώς θα περνάγαμε την ώρα μας εποικοδομητικά και να δεις που κάτι βρήκαμε κι ας ημάστενε στη μαύρη την ερημιά.

Κατά το απόγευμα η Αουρέλια από το Ρίο –και νυν μπακάλισσα τσου Κορυφούς– δήλωσε ανήσυχη.

–Σπάϊρου, ανησυχώ, μου λέει.

–Γιατί, μανάρι μου; τση λέω εγώ. Άσχημα περνάμε;

–Άσχημα δεν περνάμε, αλλά μόλις θυμήθηκα πως ο Δημοσθένης μου είναι πολύ ζηλιάρης, μου κάνει.

–Οπόταν, το ευτύχημα που δεν τον έχουμε εδώ γύρω, τση λέω.

–Κι αν ξεσηκώσει το Λιμενικό να με ψάξει;

–Ε, τότενες θα μας σώσουν κι ούτε γάτα, ούτε ζημιά.

–Και τι θα του πω εγώ του Δημοσθένη που πέρασα μια μέρα στην ερημιά μ' έναν παιδαρά σαν ελόου σου; μου ρίχνει το ατράνταχτο επιχείρημα.

–Αυτό είναι ένα πρόβλημα, παραδέχομαι εγώ. Να του πεις, ας πούμε, ότι εγώ κατέβηκα στην προηγούμενη στάση...

–Και δεν θα του πουν ότι μας βρήκαν μαζί;

–Σωστά.

–Αλλά αν κρυβόσουν;... Ε;...

–Τι λες, ορή βουρλισμένη; τση βάνω τση φωνές. Και πώς θα γυρίσω μετά πίσω;

–Ε, εντάξει..., μου κάνει. Θα περιμένεις να φτιάξει ο καιρός...

–Κι αν κάνει καμιά βδομάδα να φτιάξει εγώ θα το παίζω ναυαγός; ανακράζω αγανακτισμένος.

Το πλάσμα ήρθε και τρίφτηκε πάνω μου ναζιάρικα.

–Δεν θα κάμεις αυτή τη μικρή θυσία για μένα, caro? μου λέει. Για να προστατέψεις την τιμή και την υπόληψή μου;

–Δεν ξέρω..., τση λέω μουτρωμένος.

Αλλά τα επιχειρήματα οπού είχε ήτουνε εξόχως πειστικά, οπότεν δυο ώρες αργότερα υπέκυψα. Στο κάτω-κάτω τση γραφής σιγά μην μας έφαχνε το Λιμενικό!

Και πάνω που τα σκεφτόμανε αυτά και χασκογελούσα ακούω το μοτόρι του περιπολικού από τη θάλασσα και νά το που σκάει μύτη το γκρίζο πράμα από τον μύτικα.

Πετάγεται πάνω το πλάσμα –εν αδαμιαία– κι αρχίζει να κουνάει τα χέρια... Κάποιος τυχερός κοιτούσε τώρα από το σκάφος με τα κυάλια και θα του πετάχτηκαν τα μάτια όξω..., στρίβει το πλεούμενο και βάνει ρότα για καταπάνω μας.

–Μας είδε! Μας είδε! φωνάζει το πλάσμα μεσ’ την καλή χαρά.

Λες και υπήρχε περίπτωση να μην το έβλεπαν, τέτοιο παιδί, τα ληγούρια του Λιμενικού.

–Ντύσου, μωρή, τση λέω. Μη σε μπαγλαρώσουν για προσβολή τση δημοσίας αιδούς.

Οπότεν ξεμπαρκάρουν τα λιμενικά, περιλαβαίνουν την αγνοούμενη, ευπρεπώς ενδεδυμένη με την τάγκα τση, ενώ ο ίδιος κρυβόμανε τση βατσουνιές, την επιβιβάζουν, δένουν και το ποδήλατο ρεμούλκα και πίσω στον πολιτισμό, αφήνοντάς με αμανάτι στην ερημιά να κουβεντιάζω με τσου γλάρους και τσου καβούρους.

Ο καιρός έπεσε την επομένη. Το πώς γύρισα, πότε κολυμπώντας, πότε ποδαράτο δεν θέλω ούτε να το θυμάμαι. Την Αουρέλια από το Ρίο δεν την ξανάδαμε στα λημέρια

μας. Φαίνεται πως ο Δημοσθένης φρόντισε να τη μαζώσει καθόσον μάλλον κατινίς δεν θα του κάθισε καλά σ' αυτή την ιστορία του ναυάγιου και ως γνωστόν... όποιος φυλάει τση τάγκες του έχει τση μισές.

Β' ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΓΕΝΙΚΩΣ

1) Η Ρόζα από την Κινσάσα

Περί Αφρική, αν εξαιρέσεις τίποτσι έργα με τον Ταρζάν και την Τσίτα, στην Ελλάδα δεν έχουμε ιδέα κι ούτε μας κόφτει ιδιαίτερα, εξόν κι αν έχουμε κανέναν μπάρμπα εκείθε, που πήγε να προκόψει και περιμένουμε το γράμμα με το τσέκι για να βουλώσουμε τση τρύπες του οικογενειακού προϋπολογισμού.

Τώρα εγώ έτυχε να 'χω ακριβώς έναν τέτοιο μπάρμπα, Σπύρο κι αυτόν, οπότεν κατέχω το θέμα Αφρική, μη σου πω κι από πρώτο χέρι. Το οποίον ο μπάρμπας μου ο Σπύρος έφυγε για τη Μαύρη Ήπειρο την εποχή που δέναν τα σκυλιά με τα λουκάνικα, καπάτσος ήτουνε, του 'κοβε το τσερβέλο περί κομπίνα και τα τοιαύτα, πρόκοψε, γρήγορα βρέθηκε με φυτείες δικές του –στην Κατάγκα νομίζω– να του δουλεύουνε οι αραπάδες για ένα μπουκούνι ψωμί –και με τον βούρδουλα– και να θησαυρίζει. Πλην όμως κάποια στιγμή αποφάσισαν, λέει, οι καλοί άνθρωποι, οι Βέλγοι, να τσου δώκουνε τσου αραπάδες την ανεξαρτησία τσου, λέει, κι έγινε εκεί πέρα το έλα να δεις. «Ασκώθηκαν τα ποδάρια να βαρήσουν το κεφάλι» κατά πως μας έλεγε ο τζίος, τον οποίο τον στρώσαν στο κυνήγι οι αραπάδες του και μη κάτι μισθοφóρια από την Ευρώπη, που έσπευσαν να βάλουν μια τάξη στο μπουρδέλο, τώρα θα του κάναμε κάθε χρόνο μνημόσυνο μαζί με τσου άλλους «θιός σχωρέστους» τσου απονθασμένους μας.

Το οποίοιόν ήρθε ο τζίος πίσω στην πατρίδα άρον των άρον και θα ήτουνε στον άσσο, καθόσον πώς να κουβαλήσει τση φυτείες μαζί, αν δεν είχε προνοήσει τση καλές τση μέρες να βγάλει κάτι όβολα τση τράπεζες τση Βελγικές ώστε να πορεύεται στα γεροντάματα.

Ο τζίος εφτούνος λοιπόν ήτουνε ένας ζουμπάς ζόρικος, με κόκκινο μούτρο, ντρίγκουλας μέγας, σπάγκος από τσου λίγους, ένας καρμίρης κι ένα καθήκι πρώτης, που δεν έδινε στον άγγελο νερό και που μίλουνε μόνο για να ορμηνέψει και να δώκει διαταγές. Δεν τον χώνευε κανείς κι όλοι σκατοψυχάγανε τσου αραπάδες που δεν τον έκαμαν σαλάμι άερος, να ξεβρωμίσει ο κόσμος από δαύτονε. Πλην τση μάνας μου φυσικά, που τον είχε ξαδρέφο και τότε υπερασπιζότουνε, καθόσον το αίμα νερό δεν γένεται.

—Ορέ Σπύρο, του ’λεγε. Ένα πράμα δεν καταλαβαίνω, μάτια. Πώς μπόρουνες ούλα αυτά τα χρόνια εκεί στην ξενιτεία ανάμεσα τσου αραπάδες; Καλά, δεν σου μαύριζε η ψυχή με τότση μαυρίλα γύρω;

—Έννοια σου και τσου ’βανα στη θέση τσου εγώ, απαντούσε ο τζίος. Με το καμουτσι στο χέρι ήμανε όλη μέρα. «Δουλέψτε, ορέ τεμπελχανάδες» τσου φώναζα. «Δουλέψτε μη σας πάρει ο διάολος τη μάνα!». Κι εφτούνοι σχύβαν το κεφάλι... «Ndiyo Bwana» μου ’λεγαν και πιάναν το τσαπί αμέσως.

—Υπήρχαν όμως και τα τυχερά, ε, Σπύρο; του ’λεγε ο πατέρας μου. Οι αραπίνες σαν να λέμε... ε;...

Ο τζίος στραβομουτσούνιαζε.

—Μπα, γρύλιζε. Τση ανάγκης ήτουνε αυτές. Μην κοιτάς τση μαύρες που σου δείχνουνε στα έργα. Στην πραγματική πραγματικότητα δεν φελάνε... Άσε που βρωμάνε...

—Και δεν τση έπλενες, ορέ; απορούσε ο πατέρας μου.

—Τον αράπη κι αν τον πλένεις το σαπούνι σου χαλάς, απαντούσε διδακτικά ο τζίος. Είναι από τη φτιαξιά τσου

βρωμιάρηδες εφτούνοι. Πώς είναι οι γύφτοι οι δικοί σας; Ε, έτσι και χειρότερα.

Με τούτα και με τ' άλλα είχα σχηματίσει κι ο ίδιος μια τελείως άκυρη γνώμη για τση αραπίνες κι ως εκ τούτου παρ' όλο που η περιέργεια κάπου-κάπου με τσίγκλιζε δεν επεδίωξα ποτές να διαπιστώσω ο ίδιος αν ο τζίος ήτουμε σωστός ή μας έλεγε μπαρούφες. Ξέρω, είναι ντροπή και παράλειψη, αλλά είπαμε... το 'χα πάρει στραβά το τιμόνι.

Η ευκαιρία μου δόθηκε, θέλοντας και μη, τότενες που ήμανε υπουργγάτζα, επί Σιδερένιου, όταν μπιπ και δέρναμε στο Ελληνικό πολιτικό γίγνεσθαι, να 'ούμ' (και διηγώντας τα να κλαις, δικέ μου). Το οποίον μια ωραία μέρα με φωνάζει ο αρχισφουγγοκωλάριος τση υπερεσίας, που ήτουμε η σειρά του να εκτελεί αγγαρείες αντ' αυτού, και μου λέει το και το... ήρθανε, λέει, κάτι αραπάδες Κογκολέζοι από το Κογκό, να ρίξουνε, λέει, μια ματιά στα πέριξ περι επενδύσεις και τέτοια, αλλά μάλλον για φούμαρα πρόκειται πλην εμείς υποχρεήμαστε, ένεκα η ετικέτα (μη χέσω!), να τση περιποιηθούμε τση ανθρώποι, καθόσον δεν ξέρεις ποτές, όλο και καντιντίς μπορεί να βγει και για να μην τα πολυλογούμε, λέει, ένεκα που ο ίδιος τυγχάνω το πιο στραβάδι στον λόχο, να 'ούμ', έπεσε σε μένα ο κλήρος και καλή επιτυχία στο κατά τα άλλα θεάρεστο κι εθνοσωτήριο έργο μου.

-Α, του λέω, όλα κι όλα. Εμένα με τσου αράπακλες μη με μπλέκετε. Δεν έχω ειδικότητα.

-Σπύρο, μου λέει ο σφουγγοκωλάριος, εγώ σε καταλαβαίνω και πολύ θα ήθελα να σ' εξυπερετήσω, πλην έχω εντολή «άνωθεν».

-Τον Μεγάλο, ρε συ μιλάμε; θαυμάζω εγώ.

Ο σφούγγος γέλασε πικρά.

-Ποιον Μεγάλο, ρε συ Σπύρο, με κογιονάρεις τώρα; μου κάνει. Όταν λέμε «άνωθεν» εννοούμε την Κυρία.

Εμ, βέβαια, έπρεπε να το περιμένω ότι θα μου την είχε στημένη, η κουφαλίτσα, μετά την μεγαλειώδη επιτυχία μου σε κείνο το αλησμόνητο αμερικάνικο ταξίδι. Μου το 'χε κρατήσει μανιάτικο.²

Κι έτσι βρέθηκα κουστουμαρισμένος στην τρίχα, σένιος και ατέντος στο Χίλτον, να παρασταίνω τον «κυβερνητικό αρμόδιο» –που να τσου 'ρθει ίνκουμπο.

–Τσου Κογκολέζους ψάχνω, λέω του λακέ στη ρεσεψιόν, που με υποδέχτηκε με τεμενάδες και μετά βαΐων και κλάδων.

Ο τυπάκος στραβομουτσούνιασε περιφρονητικά. Στο κωλοχώρι του βλέπεις δεν είχαν μαύρους, ήτουνε τση ανώτερης νομπιλιτάς³ ούλοι αυτούνοι, με γκλίτσα και τσαρούχια κι ένα ποδόλουτρο κάθε Πάσχα –κι όχι ούλοι.

–Στην πισίνα..., μου κάνει.

–Και πώς θα τσου αναγνωρίσω εγώ, ρε βάσανο; τον ρωτάω.

Μορφασμό ο τζομπάνος.

–Θα τσου αναγνωρίσεις, υπουργέ μου, μου λέει. Ξεχωρίζουν σαν τη μύγα μεσ' το γάλα. Δεν έχουμε άλλους αραπάδες εδώ βλέπεις. Δεν ειμάστενε τυχαίο ξενοδοχείο εμείς.

Θα του 'λεγα τώρα τι ήτουνε το ξενοδοχείο του, αλλά έκαμα την ανάγκη φιλοτιμία κι ανέβηκα στην πισίνα, όπου την ώρα εκείνη πλατσούριζαν ό,τι αμερικανόφερτα μορμολίγια μπορεί να βάνει το μυαλό του ανθρώπου, αλλά θα μου πεις αυτωνώνε η πορτοφόλα επιτρέπει τέτοιες διαμονές, οι άλλοι, οι κανονικοί άνθρωποι, άντε να βουλευτούν σε τίποτσι ρουμς-του-λετ, ή σε καμιά παραλία με τη σουλιμπαμιά.⁴

Κοιτάω γύρω, αραπάδες δεν βλέπω, 'ντάξει λέω, δεν

2 Βλέπε το έπος: «Spiros για πάντα».

3 Νομπιλιτά: Αριστοκρατία Κερκυραϊστί.

4 Σουλιμπαμιά: Sleeping bang σε ελεύθερη κερκυραϊκή μετάφραση.

ήρθαν φαίνεται, πάμε να φύγουμε... όταν ξαφνικά κυαλάρω ένα παιδί να 'ρχεται από το μπαρ μ' ένα μοχίτο στο χέρι, σινάμενο και κουνάμενο, πάνω σε κάτι τάκουνους θανατηφόρους, μ' ένα τσουρούτιχο μπικινάκι, που τι να πρωτοκρύψει το άχαρο;... Ένα παιδί μιλάμε και μπιπ τα παιδιά! Τα γερόντια τριγύρω είχαν πάθει ταράκουλο και ψαχνόντανε για τα χάπια τους, που δεν τα 'βρισκαν.

Το μόνο που το εν λόγω παιδί ήτουμε σοκολατί σκούρο, αλλά και πράσινο με κίτρινες βούλες να ήτουμε πάλι την ίδια ζημιά θα έκαμε. Είναι, ρε παιδί μου, κάτι φορές που ο φέος έχει κέφια, οπότεν τσάααακ σου βγάνει εκεί ένα αριστούργημα και σ' έχει να τρέχεις με τη γλώσσα απόξω. Στην περίπτωση που μας ενδιαφέρει μιλάμε ότι ο επουράνιος πατέρας ήτουμε στο τσακίρ κέφι και βάλει!

Άλλο τίποτις σκούρο δεν υπήρχε στα πέριξ, οπότεν σιάζω κι εγώ τη γραβάτα μου και βάνω πλώρη για το κινούμενο ναρκοπέδιο, ατέντος⁵ να πύψω υπέρ πατρίδος, βωμών και εστιών απνευστί που λένε.

-Γιου Κόγκο; τση λέω.

-Me Rosa, μου απαντάει μ' ένα πλατύ χαμόγελο Κο-λυνός το πλάσμα.

-Μι Σπύρος, τση συστήνομαι. Μι μίνιστερ, να 'ούμ'.

-Good for you, μου λέει το πλάσμα.

-Γιου φρομ Κόγκο; τση επαναλαμβάνω εγώ, μη γένει καμιά στραβή και μας κυνηγάνε μετά.

-Ζαίρ, με διορθώνει το πλάσμα. Κόγκο μας έλεγαν οι αποικιοκράτες. Ευτυχώς τώρα, υπό την ηγεσία του αγαπημένου μας Προέδρου Μομπούτου Σέσε Σέκο, αυτά άλλαξαν.

Τι μαθαίνει όμως ο άνθρωπος όσο γυρίζει!

-Κι εμείς το ίδιο, μη νομίζεις, τση λέω. Γκρης μας ανε-

5 Ατέντος: έτοιμος Κερκυραϊστί.

βοκατεβάζουν πλην εμείς θέλουμε να μας λένε Χέλας... Δε βαρύνεται... μας γράφουν κανονικά. Εκεί, μια ζωή «Γκρηκ».

–Αυτά έχουν οι αποικίες, αναστενάζει η Ρόζα.

–Α, σε περικαλώ..., τση κάνω εγώ. Όχι κι αποικία εμείς που δώκαμε τα φώτα του πολιτισμού στην υφήλιο!

–Το κακό είναι ότι τα δώκατε όλα και δεν κρατήσατε τίποτσι για την πάρτη σας, μου κάνει το μαυριδερό μανούλι αστράφτοντας άλλο ένα διαφημιστικό χαμόγελο.

Ορίστε πού φτάκαμε, δικέ μου! Να μας κάνουν τώρα πλάκα οι Ζουλού και οι Μάο-Μάο, που καλά-καλά δεν έχουν κατεβεί ακόμα από τα δέντρα! Αλλά θα μπλέκαμε αν τση απαντούσα όπως τση άξιζε, οπότεν είπα να δώκω τόπο στην οργή και ν' αποφύγουμε τση καχοτοπιές –άρχοντας!

–Τι νερομπλούτσι πίνεις εκεί, μωρή; τη ρωτάω.

–Μοχίτο, μου λέει.

Τση το παίρνω από το χέρι και το πετάω μαζί με το ποτήρι στην πισίνα, όπου κόντεψε να σκοτώσει μια γριά Αμερικάνα με λουλακί μαλλί. Μετά παίρνω το έκθαμβο σκούρο μανούλι αλά μπρατσέτα –που είχε πάθει την πλάκα τση ζωής του, Ζόρμπα δε Γκρηκ κι έτσι– και το πάω στο μπαρ.

–Πιάχε δυο ούζα περιποιημένα, σε καθαρά ποτήρια, λέω του μάστορη.

Το δίνω τση έκθαμβης.

–Όπα, τση λέω. Γουάϊτ μπότομ!

Δεν το 'πιαχε το βλήμα. Τση το εξήγησα... γκρηκ σαι-ϊνγκ κι έτσι. Άσπρο πάτο, ρε μανούλι! Έλεος! Τι λέτε εσείς εκεί στα Κογκά;

–Ah, bottoms up! γελάει το πλάσμα.

–Κι αυτό θα γίνει, μανίτσα, τση κάμω. Μη βιαζόμα-

στε. Όλα στην ώρα τσου. Πιες το τώρα το ρημάδι και πε μου αν την άκουσες.

Πίνει το πλάσμα, παθαίνει την πλάκα του!

–This shit is great! αναφωνεί. Just like white spirit!

–Δις ιζ δε φαίημους ούζο, τση λέω. Γουέλκαμ του Γκρης.

–I prefer Hellas, μου κλείνει το μάτι η μουσαφίρισσα.

–Αυτή είσαι! τση κάμω. Τώρα μιλάς το ευαγγέλιο! Δική μας είσαι, μάτια!

–Όπα, μου λέει το πλάσμα κι αδειάζει το ποτήρι του.

–Γουάϊτ μπότομ, τση απαντάω εγώ και διατάζω τον μπαριτζή να βάνει έτερα δύο.

Ήπιαμε και το δεύτερο, τση λέω να την πάω για ψάρι παραλιακώς, ενθουσιάζεται το σκούρο μανούλι.

–Μια στιγμή να βάνω καντιντίς πάνω μου, μου λέει.

–Να σε βοηθήσω μήπως και δεν βρίσκεις τα κουμπιά, προσφέρομαι εγώ.

Μισή ώρα αργότερα μου εμφανίζεται μ' ένα συνολάκι ταγιέρ, γαλλικής κοπής, να σου φύγει ο τάκος! Πώς διάολο τα κατάφερε να μπει εκεί μέσα δεν ξέρω. Δεύτερο πετσό τση ήτουμε μιλάμε!

Εμπάση περιπτώσει την κατεβάζω κάτω, που περίμενε το υπουργικό μου, και λέω του Μήτσου να πατήσει για Τουρχολίμανο.

Να με δουν τα γκαρσόνια εκεί έκαναν ανάσταση –καθόσον, ε, ένα όνομα το έχουμε κάμει σ' αυτά τα μαγαζά.

Το οποίο φέρε γαρίδες, φέρε καβούρους, φέρε συναγρίδες, πιάκε κι από τη ρετσίνα την καλή... Σάματις από την τσέπη μας πλερώνουμε; Εις υγεία των κοροΐδων που τα σκάνε κανονικά τση εφορίες για να μπορούμε εμείς να πο-

ρευόμαστε αξιοπρεπώς –όπως καλή ώρα. Μη γενούμε και ρεντίκολο τσου υψηλούς μας καλεσμένους και μας πούνε λιγούρια.

Εντυπωσιάστηκε το κογκολέζικο θαύμα. Μιλάμε του 'φυγε ο τάκος!

–Σπάϊρους, μου κάνει. Εσείς εδώ έχετε πιάκει το νόημα τση ζωής.

–Μέσα είσαι, μάτια, τση λέω εγώ. Και πού να δεις απόψε που θα σε προβαδήσω Άθηνς μπάϊ νάϊτ!

–Είσαι πολύ τσίφτης, μου κάνει. Με συγχινείς.

–Τα πάντα όλα για τσου φίλους και αδερφούς Κογκολέζους, τση λέω.

–Η αλήθεια είναι ότι οι χώρες μας έχουν πατροπαράδοτους δεσμούς φιλίας και συνεργασίας, μου λέει.

–Αυτό ξαναπέστο, τση λέω εγώ που θυμήθηκα τση προκοπές του τζίου Σπύρου στην Κατάγκα.

Σαν να διάβαζε το μυαλό μου το δαιμόνιο θήλεο μου ρίχνει μια σκεφτική ματιά.

–Ξέρεις τι θυμήθηκα όλως εξάιφνης; μου λέει. Έναν Σπύρο Μπαραχούντα που είχε φυτείες στην Κατάγκα τι τον έχεις;

Αυτό, δικέ μου, λέγεται τηλεπάθεια!

–Τζίος μου, τση λέω.

–Πολλά λεφτά, μου λέει το μανούλι. Μιλάμε λεφτά με το τσουβάλι.

–Μπα; τση κάνω εγώ. Αυτός μας έλεγε πως τα 'χασε όλα εκεί κάτω. Του τα κατασχέσανε λέει κι έτσι.

–Δεν θέλω να είσαι προπέτης, Σπάϊρους, μου λέει το μανούλι αυστηρά. Κανείς δεν κατάσχεσε τίποτσι. Απλά ο τζίος σου έκαμε μια δωρεά στον μεγάλο μας ηγέτη Μομπούτου Σέσε Σέκο.

- Μπα; τση κάνω. Οικειοθελώς;
- Οικειοθελότατα, μου απαντάει το μανούλι. Κι εμείς, για να τον τιμήσουμε δώκαμε το όνομά του σ' ένα καντούνι στην Κινσάσα.
- Σπύρος Μπαραχούντας στρητ; θαυμάζω εγώ που δεν φανταζόμανε ότι, έστω από σπόντα, θα έφτανε το ένδοξο όνομά μας τόσο μακριά.
- Εμ ναι, μου λέει το μανούλι. Και μιας και ήρθε η κουβέντα στα όβολα, Σπάϊρους, τι θα 'λεγες να μιλήσουμε λίγο για μπίζνες;
- Ό,τι θέλει το μανούλι, λέω εγώ (σάματι θα καταλάβαινα τίποτσι από υψηλή κρατική οικονομία;).
- Εγώ εδώ βρίσκομαι με επίσημη αποστολή, Σπάϊρους, μου λέει το μανούλι. Μου την ανέθεσε ο ίδιος ο υπέροχος ηγέτης μας, Μομπούτου Σέσε Σέκο. Ξέρεις τι σημαίνει Σέσε Σέκο στην αράπικη διάλεκτο τση φυλής από την οποία προέρχεται;
- Πού να ξέρω; απορώ εγώ.
- Θα πει «ο γάτος που... κανονίζει τση γάτες», με πλεροφορεί γελώντας το μανούλι.
- Μπράβο του του ηγέτη! ενθουσιάζομαι εγώ.
- Ήξερα ότι θα σου άρεζε, χαμογελάει το μαυρομάνουλο. Λοιπόν, όπως σου έλεγα και μπριχού, εδώ εγώ βρίσκομαι για να επενδύσω κάποια από τα ντόλαρς που ο αγαπημένος ηγέτης έβγαλε από τη χώρα –για το καλό τση χώρας, εξυπακούεται.
- Αλίμονο! λέω εγώ. Αυτά τα πράματα εξυπακούονται αυτομάτως.
- Χαίρομαι, λέει το πλάσμα. Το πρόβλημα ήτουμε να βρούμε πού θα τα επενδύσουμε. Καθόσον, ε, δεν μπορεί να πει κανείς πως υπάρχουν και οι άπειρες επιλογές!...

Θίχτηχα.

–Γιατί το λες αυτό, μανούλι; τση κάνω. Δεν άκουσες τον Μεγάλο που λέει ότι μόλις βγούμε από το τούνελ –κάποτες– θα γένει ο κακός χαμός εδώ από επενδύσεις και ανάπτυξη;

–Ναι, μου αντιμιλάει η Ζουλού, αλλά πότε;

–Συντόμως, τση λέω. Κάποτες.

–Στο μεταξύ όμως δεν έχετε τίποτσι, μου ρίχνει τη μπηχτή η Κογκολέζα.

–Κάτσε καλά, μανούλι, τση κάνω. Τι δεν έχουμε; Τα πάντα όλα έχουμε.

–«Λίγο κρασί, λίγη θάλασσα και τ' αγόρι μου»; χαμογελάει με σημασία η πελάτισσα.

–Σε βρίσκω κατατοπισμένη, μάτια, τση λέω και παραγγέλνω άλλη μια καράφα ρετσίνα χύμα –από το καλό.

Το μανούλι ήπια μια γενναία γουλιά και μου χαμογέλασε.

–Ωραίο πράμα! μου κάνει. Καλύτερο κι από νέφτι!

–Όχι παίζουμε! κοχορεύτηκα εγώ. Τι να την κάμεις τη βαριά βιομηχανία, μανίτσα, όταν έχεις όλα εφτούνα;...

Κι έκαμα μια πλατιά κίνηση που περιέλαβε τόσο τον κοντινό όσο και τον μακρινό ορίζοντα –συν τα κότερα.

–Τι, τα κότερα; απορεί εκείνη.

–Με κογιονάρεις, μάτια, τση λέω. Ομιλώ περί τη θάλασσα, τον ήλιο, το κέφι –ντου γιου νόου αμπάουτ κέφι;– κι όλα αυτά που μας κάνουν τσου πιο φίνους τσικλεβέντες απανταχού τση οικουμένης, άμα λάχει να 'ούμ'...

–'Ντάξει, μου λέει. Δεν λέω... Αλλά εδώ μιλάμε για επενδύσεις, δεν μιλάμε για φούμαρα, ν' αποκοιμίσουμε τα ζα και να τσιμπήσουμε ψηφαλάκια...

–Να επενδύσουμε στον Τουρισμό, τση κάνω εγώ, που έχω βαρεθεί ν’ ακούω ότι ο τουρισμός είναι η... «βαριά μας βιομηχανία».

–Δηλαδή πώς, ρε Σπάϊρους; γελάει το μανούλι. Να γενούμε ρουμτουλετάδες δηλαδή;

–Γιατί, άσχημα είναι; τση λέω εγώ. Ξέρεις τι μονέδα κόβει το ρουμ-του-λετ; Ένας ξαδρέφος μου στον Κάβο δεν προλαβαίνει ν’ αλλάζει βιβλιάρια στην τράπεζα.

Ξανακούνησε το κεφάλι το μανούλι.

–Σχεφτήκαμε καντιντίς άλλο, μου κάνει. Μια επένδυση που στήνεται στο πιτς-φυτίλι, με το τίποτσι, και σου κόβει μονέδα με ουρά.

–Τι, μπουρδέλα; θαυμάζω εγώ προκαταβολικά την εφευρετικότητα των κανίβαλων από τα Κογκά.

–Σουβλατζήδικα, μου λέει η έτσι και με κουφαίνει.

–Σουβλατζήδικα; απορώ εγώ.

–Σουβλατζήδικα, επαναλαμβάνει. Σκέψου μια τεράστια αλυσίδα σουβλατζήδικων απανταχού τση χώρας, σαν τα ΜακΝτόναλντς ένα πράμα. Θα πουλάμε φύκια για μεταξωτές κορδέλες, δικέ μου, και θα χεστούμε στο τάλαρο.

Δεν ήτουνε κακή ιδέα...

–Δεν είναι κακή ιδέα..., τση λέω.

–Το ξέρω, μου λέει. Έσοδα γκαραντί.

–Και για τι ποσά μιλάμε, μανούλι; τση κάνω. Όχι τίποτσι άλλο, αλλά θα με ρωτήξουν για νούμερα τα λιγούρια άνωθεν.

–Να πούμε είκοσι μύρια για αρχή; μου λέει το μανούλι.

–Εις δραχμάς; ρωτάω (καθόσον ημάστενε ακόμα τότενες υποανάπτυκτοι, μη έχοντας μπει στα ευρά).

- Εις κογκολέζικα φράγκα, με πληροφορεί το πλάσμα.
- Μα αυτά όξω από το Κογκό περνάνε; απορώ εγώ.
- Θα μας τα κάμετε εσείς δολάρια και θα περνάνε, μου λέει.
- Κι εμείς τι θα τα κάμουμε τα κογκολέζικα; ξανα-απορώ εγώ.
- Θα τα δίνετε σαν βοήθεια τση χώρες του Τρίτου Κόσμου που αρέζουν τόσο πολύ στον μεγάλο σας ηγέτη, μου εξηγεί το μανούλι. Έτσι θα σας ευγνωμονούν οι ψωμολύσσες κι εσάς δεν θα σας κοστίζει τίποτσι. Δεν θέλω να πνίγεσαι σε μια κουταλιά νερό, Σπάϊρους.
- Μωρέ τι με κόφτει εμένα; τση κάνω. Εμένα με νοιάζεις εσύ, παιδί μου ατελείωτο!
- Το μανούλι γέλασε.
- Όλα θα γένουν, μου λέει. Να τελειώσουμε όμως πρώτα τση δουλειές μας, για να μην έχουμε το άγχος μετά...
- Τση τελειωμένες; τση λέω. Πάει αυτό, το λύσαμε. Εγκρίθηκε.
- Το κογκολέζικο μωρό έσκυψε προς το μέρος μου θαυμαστικά.
- Έτσι μου αρέζουν οι άντρηδοι! μου λέει. Αποφασιστικοί. Εννοείται πως οι επιχειρήσεις μας θα απαλλάσσονται από φορολογικά βάρη, ε;...
- Για τση απαλλαγμένες μιλάμε; τση κάνω.
- Και δεν θα υπάρχει περιορισμός στην έξοδο συναλλάγματος αν, φερ' ειπείν, χρειαστεί να στείλουμε καντιντίς, ένα έμβασμα που λέει ο λόγος, σε καμιά Ελβετία, κάνα Λουξεμβούργο...
- Σε περικαλώ, τση λέω. Με προσβάλλεις. Μηδέν περιορισμός.

Το μαυροτσούκαλο με ατένισε με απύθμενο θαυμασμό.

–Σπαΐρους, μου λέει. Ένα θα σου πω... You are the Man!... Μιλάμε μ' έκαμες χώμα!

Και πού 'σαι ακόμα, μανούλι! Ακόμα δεν είδες τίποτσι!

* * *

Για το τι επακολούθησε –και αργότερα, αλλά και για όσο το μελανούρι από το Κογκό παρέμεινε στην Αθήνα– η φυσική μου σεμνοτυφία μ' εμποδάει να δώκω μια κάποιια, έστω και γενικόλογη, περιγραφή. Ένα μόνο έχω να πω... Την τελευταία νύχτα κατά τας γραφάς το αφρικάνικο πλάσμα αναγκάστηκε να μου δηλώσει ευθαρσώς:

–Σπαΐρους, μου κάνει. Άλλος λέγεται Σέσε Σέκο κι άλλος έχει τη χάρη. Αυτό μόνο θα σου πω.

* * *

Τώρα τι γένηκε παρακάτω με τση επενδύσεις δεν ξέρω να σας πω θετικά, ένεκα που ανέλαβαν τα αρμόδια τσακάλια κι εγώ πήγα στην μπάντα, έχοντας τη συνείδησή μου ήσυχη ότι επιτέλεσα το πατριωτικό μου καθήκον και με το παραπάνω. Κι ούτε ακούστηκε τίποτσι σχετικά μέχρι που τον ρίξανε κει κάτω στην Αραπιά τον Μεγάλο Ηγέτη Γάτο –έτσι αχάριστο είναι το πόπολο– κι αυτούνος πήρε των ομματιών του στις Ευρώπας, «από χωρίου εις χωρίον», οπότε βγήκαν εκεί κάτι φήμες περί κομπίνες με δισ και τρις και Ελβετίες και πλυντήρια, λέει, χρημάτων ανά την Υφήλιο και πήγαν κάτι λαμόγια δημοσιογράφα να μας τυλίξουν κι ελόου μας σε μια κόλλα χαρτί περί το πονηρόν, πλην έλαβαν το καντιντίς τους, όπως γένηται σε τέτοιες περιπτώσεις, κι έβγαλαν τον σκασμό. Από τη Ρόζα τώρα έλαβα μια κάρτα μετά από μήνους, από τη Μπόρα-Μπόρα, λέει, που έγγραφε μονολεκτικά:

«Thank you, Spiros...»

Να 'ναι καλά το κορίτσι, περάσαμε αξέχαστα.

2) Η Φατιμά από το Ριάντ

Τώρα το πώς βρέθηκα ο ίδιος οικονομικός μετα-
νάστης στην Αραπιά είναι μεγάλη ιστορία και θα
την πούμε καμιά άλλη βολά. Ένα θα σας πω μόνο
για να καταλάβετε: ας όψονται τα λαμόγια και τα σκοτεινά
συμφέροντα που μας τύλιξαν σε μια κόλλα χαρτί και μας
στείλαν να μας δικάσουν τα γουνάκια κι έτσι από παιδιά
του Πάρτα Όλα βρεθήκαμε τσου πέντε δρόμους, ρεντίκολα
των σκυλιώνε και με διαγωγή μουντζάλωμένη ανυπερ-
θέτως, να 'ούμ'.

Τώρα, τα παιδιά τα δικά μας, που είχαν μυαλό και
φρόντισαν να βάλουν το καντιντίς τους στην μπάντα
—«εκτός» φυσικά— λούφαξαν μια χαρά και βολεύτηκαν, τη
γάζωσαν υπέροχα και δώθε πάνε οι άλλοι. Πλην εμένα με
ξέρετε. Από πολιτική οικονομία μεδέν και μια ζωή πέντε
βγάναμε, πέντε τρώγαμε —μη σου πω κι έξι κι εφτά, άμα
λάχαινε η περίπτωση. Μια ζωή την έχουμε, ρε παιδιά, στο
κάτω-κάτω, που λέει και το Ευαγγέλιο, κι αν δεν τη γλε-
ντήσουμε μια κακία μένει και μια καρμιριά, καθόσον ρω-
τήξτε όποιον πιτσιγαμόρτη⁶ θέλετε, να σας πει ότι τα
σάβανα δεν έχουν τσέπες.

Το οποίο, στον άσσο ο δικός σου και προοπτική μεδέν.
Είπαμε το ψωμί ψωμάκι, που λέει ο λόγος, και μη ο κύριος

---

6 Πιτσιγαμόρτης ή πιτσικαμόρτης: ο νεκροθάφτης κερκυραϊστί.

Σάκης –Κατασκευαστικά Α.Ε.– που τον είχαμε εξυπερετή-
σει όταν βρισκομάστενε στα ντουζένια μας, θα ημάστενε να
μας κλαίνε οι ρέγγες.

Ο κύριος Σάκης τώρα είχε ανοίξει κάτι μυστήριες παρ-
τίδες με τσου Αραπάδες στη Σαουδική Αραβία, κάτι
δρόμους, κάτι κατασκευές, λέει, κάτι αεροδρόμια... Η γη
τση επαγγελίας μιλάμε, με το δολάριο να πίπτει αναφαν-
δόν και να μην προκάνεις να το κάνεις τούβλο, να το πας
στην τράπεζα. Μιλάμε για το ανφάν γκατέ εδώ και
μπράβο του του ανθρώπου που τιμά το ελληνικό όραμα στα
πέρατα τση οικουμένης.

Το οποίον μια και δυο πάω και τότε βρίσκω. Ο άνθρω-
πος, δεν έχω παράπονο, με περιποιήθηκε, με κέρασε και
Chivas, από το καλό, όχι τη μπόμπα που είχε για τσου
κατιμάδες, θυμηθήκαμε τα παλιά –και διηγώντας τα να
κλαις. Οπότεν, σε μια δόση, του πετάω εγώ με τρόπο τη
φόλα.

–Ορέ Σάκη, του κάνω. Ξέρεις τι λέω; Ένεκα η στενότη
και η παλιοκατάσταση... μήπως να με βόλευες λέω σε κα-
μιά θεσούλα, έτσι, καθόσον το 'να χέρι νίβει τ' άλλο και τα
δυο το πρόσωπο, να 'ούμ'.

–Μπράβο, υποργέ μου, λέει ο Σάκης. Γιατί όχι; Πλην
όμως πού να σε βάνω που ειμάστενε πλήρεις, που λέει ο
λόγος; Και τι ξέρεις να κάνεις σα να λέμε;

–Τα πάντα όλα, του κάνω.

–Από μπετά ξέρεις; με ρωτάει.

–Από μπετά δεν ξέρω; του λέω εγώ. Και η πρώτη αυθε-
ντία, άμα λάχει.

Το σκέφτηκε ο Σάκης.

–Έχω κάτι δουλίτσες κει κάτω με τους Σαουδάραβες,
μου λέει. Και θα 'θελα να 'χω έναν άνθρωπο δικόνε μου, ξύ-
πνιο και περπατημένο. Είσαι;

Αν ήμανε λέει; Με τα χίλια! Σε δυο μέρες κατέβαινα από το αερόπλανο στο Ριάντ.

Σκέψου τώρα να 'χεις φτιάξει γιουβέτσι και ν' άφηκες την πόρτα του φούρνου ανοιχτή. Ε, έτσι και χειρότερα ήτουμε. Μιλάμε κόλαση κανονική! Κι ερημιά ως εκεί που έφτανε το μάτι σου! Άμμος και πάλι άμμος κι ακόμα περισσότερη άμμος. Να τη σιχαθείς δια βίου μιλάμε. Και να φυσάει κι ένας απαλός λίβας, μην και δεν ζεστάθηκες αρκετά, να σ' εξυπερετήσσει. «Απόνθανα, ο φλημένος, και πήγα τσιφ στην Κόλαση για τση αμαρτίες μου» ήτουμε η πρώτη σκέψη που έκαμα. Ας πρόσεχα!

Μέσα στο αεροπόρτο το αρκουδίσιο δούλευε στο φουλ. Όσο κάψα όξω, τόσο ψύχρα μέσα. Μη σου πω ότι ήθελες και παλτουδιά.

Με περίμενε εκεί ένας τυπάκος, Πότης ονόματι, που ήτουμε λέει ένα από τα αρχιμαστόρια του κυρίου Σάκη εδώ-δά.

-Νέους θα πήξεις, με υποδέχτηκε με την πλάκα του τη φανταρίστικη, ένεκα που είχε κάνει προϊστορικά στη MOMA και του 'χε μείνει το χουϊ.

-Μπα, του κάνω κοιτάζοντας ένα γύρο τα φαντάσματα με τση γκελεμπίες και τ' άλλα, τα θήλεια, τα τέλεια μπαμπουλωμένα. Έτσι όπως τη γλέπω τη φάση εγώ όπου να 'ναι απολύομαι.

-Καλά, μη φας, γλάρο έχουμε, ξανα-αστειεύτηκε ο τυπάκος. Θα δεις που θα συνηθίσεις και θα σ' αρέζει. Ούλοι έτσι στην αρχή κομπλάρουν, αλλά μετά κάνουν την καρδιά τσου πέτρα και τσεπώνουν τα όβολα.

-Τα όβολα δεν είναι το άπαν, του λέω.

Ο Πότης γέλασε.

-Εδώ είναι, είπε. Κι όσο πιο γλήγορα το συνειδητοποιήσεις τόσο το καλύτερο για σένα. Δε μου λες... Δεν φα-

ντάζομαι να 'φερεις τίποτσι ούισκια, τίποτσι ούζα και τέτοια...

–Όχι, του λέω. Γιατί;

–Ένεκα που εδώ απαγορεύεται, μου εξήγησε ο Πότης. Εδώ έχουμε Ισλάμ, μάγκα μου, κι όλα εφτούνα είναι κομμένα. Έτσι και σε πιάκουν με πισοτί σε βάνουν κάτω και σε μπαστουνίζουν κανονικά. Εδώ δεν έχει ούτε φυλακές, ούτε τίποτσι. Έκλεψες; Σου κόβουν το χέρι. Πήδηξες τη γυναίκα του αφεντικού; Σου κόβουν τα ούμπαλα. Παστρικές δουλειές.

–Και πώς τη βολεύετε, ρε μάστορη; απορώ εγώ.

–Με την ψυχή στο στόμα, μου λέει ο Πότης. Άσε... Το μεροκάματο του τρόμου μιλάμε! Το καλό που σου θέλω, μέχρι να μάθεις τα κόζα κάτσε στ' αυγά σου ήσυχα κι ωραία και διαγωγή κοσμιωτάτη, καθόσον οι Αραπάδες εδώ, καλοί και χρυσοί, αλλά δεν αστειεύονται.

Στο τελωνείο μου ξετίναξαν τση βαλίτζες μέχρι φόδρα. Μια *Aqua Velva* που είχα για το ξούρισμα μου την κατάσχεσαν με αυστηρές υποδείξεις να μην επαναληφθεί.

–Και την κολώνια, ρε Πότη; απόρσεσα εγώ.

–Αμ δεν πίνεται; μου κάνει εφτούνος. Στην αναβροχιά πίνεις μέχρι και νέφτι. Άσε που για τούτους εδώ κολώνια βάνουν μόνο οι κουνιστοί. Και δεν θες να ξέρεις ποια είναι η ποινή για τσου κουνιστούς εδώ πέρα.

Ώρες ήτουνε τώρα να μας κρεμάσουν και τίποτσι κουνιστοί!

Τελέψαμε καμιά βολά με τση διατυπώσεις, μου σφράγισαν το διαβατήριο, «Σαλαμαλέκ και ως ευ παρέστητε», με βάνει ο Πότης σε μια *Μερσεντέ* καινούργια, με κλιματισμό στο φουλ, και πάμε για Ριάντ.

–Δε μου λες, ρε πατρίδα, εσύ τι ειδικότη έχεις, να 'ούμ'; με ρωτάει σε μια στιγμή ο Πότης.

Τι ειδικότη να είχα; Φίλος του κυρίου Σάκη ήμανε. Κάτι σε διευθυντή θα με είχε κανονίσει ο δικός μου. Ο Πότης έβανε τα γέλια.

–Ξέχασέ το, μου λέει. Από διευθυντάδες ειμάστενε πλήρεις. Στο εργατικό δυναμικό είναι που πάσχουμε.

–Και τσου Αραπάδες τι τσου έχετε; τον ρωτάω απορημένος.

Ο Πότης ξαναγέλασε.

–Σιγά μη δουλέφουν οι Αραπάδες! μου κάνει. Εφτούνοι, μάγκα μου, είναι αραχτοί ούλη μέρα και παίζουν το κομπολόϊ. Το χρήμα τσου τρέχει από τα μπατζάκια. Τι ανάγκη έχουν; Αλίμονο από μας να λες. Από μπετά κατέχεις;

–Κατέχω, του λέω μουδιασμένα.

–Ε, τότενες ειμάστενε σένιοι, μου λέει ο μάστορης.

Κι έτσι βρέθηκα μπετατζής στην Αραπιά, όπως καλή ώρα τση παλιές ελληνικές ταινίες. Ντενεκέ στον ώμο και στη σκαλωσιά, με το θερμόμετρο να χορεύει τσάμικο άνωθεν και τον τζιτζικα να τα 'χει φτύσει εντελώς.

Κοίτα όμως πώς τα φέρνει καμιά φορά η ποτάνα η τύχη! Εμείς που είχαμε τσου αραπάδες να μας κουβαλάνε πέτρες, για ένα μπουκούνι ψωμί και τρεις ελιές θρούμπες, να τσου 'χουμε τώρα αφεντάδες, να τσου κάνουμε τα θελήματα και να λέμε κι ευχαριστώ. Κι όλα αυτά επειδής έσκαψαν δέκα πόντους βάθος στην άμμο και βρήκαν πετρόλιο – που δεν ξέρουν και τι να το κάνουν, οι άχαροι, γιατί, ως γνωστόν, οι γκαμήλες άχερο καίνε, όχι πετρόλιο.

Το οποίον αυτό το αχρείαστο εκεινούς τσου έσωσε. Μπήκαν στη μέση οι Ιγγλέζοι, μπήκαν οι Αμερικάνοι... «Να το εκμεταλευτούμε, μάτια –για το καλό σας»... υπόγραψαν συμβόλαια με τσου ειμήρηδες, δώκαν μπροστάντζα, δώκαν κι άλλα μετά, σώθηκαν οι αραπάδες, που γκιζερνούσαν ως τότενες στην έρημο σαν την άδικη κατάρα, να

βολευτούν με κανένα ψευτοεμπόριο, με καμιά ληστεία (θύματα υπήρχαν άφθονα, δόξα τον Αλλάχ, οι προσκυνητάδες που πάγαιναν να γίνουν χατζήδες στη Μέκκα). Έπιψε δολάριο, έπιψε λίρα... μάζωξαν, μάζωξαν οι εμιρήδες, δεν είχαν πια πού να τα βάνουν, έδωκαν και στο πόπολο, βολεύτηκαν κι οι καχομοίρηδες, βολεύτηκαν ούλοι.

Έχεις δει γύφτουλα να τα κονομάει; Θα πάει να ψουνίσει ό,τι πιο λαμπερό και καρακιτσουλέ και θα καμαρώνει που μπήκε στο μάτι των γειτόνων στα τσαντήρια. Ε, έτσι και χειρότερα –πολύ χειρότερα– κι οι αραπάδες. Πέντε ρολόγια (μάρκας) στο κάθε χέρι φόρουναν (και τα δίναν περμπουάρ στα γκαρσόνια όταν βγαίνουν στην Ευρώπη). Δεν πάει να προσπαθήσαμε εμείς, οι πολιτισμένοι, να τσου κάνουμε ανθρώπους!... Γύφτουλες μια ζωή ήτουνε και γύφτουλες απόμειναν. Ναι, αλλά γύφτουλες με λεφτά. Ασκωθήκαν τα ποδάρια να βαρήσουν το κεφάλι δηλαδή.

Κι επειδή, όπως είπαμε και τα συμφωνήσαμε, όταν ο γύφτουλας έχει όβολα θέλει να τα δείχνει πιάκαν να φτιάξουν πόλεις τσίλικες με μπετά και σίδερα και τζαμιλίκια, φτιάξαν λεωφόρους που συνέδεαν το τίποτα με το πουθενά, φτιάξαν αεροδρόμια, για να την κοπανάνε στην άπιστη Δύση κάθε τόσο, να χτυπάνε τα ούίσκια τσου και τα γυναικάκια τσου τα αφράτα (που είχε πήξει το μάτι τσου στη μαυρίλα των ανθρώπων), φτιάξαν και τι δεν φτιάξαν! Τον Άη Σπυρίδωνα με τα πασούμια του φτιάξαν –που λέει ο λόγος. Πλην, επειδή οι ίδιοι δεν σκάμπαζαν ούτε δυο γαϊδουριώνε άχερο να μοιράσουν –πού να μάθουν οι άχαροι, στην έρημο Σαχάρα;⁷– φέραν ειδικούς απ' όξω να τσου τα φτιάξουν. Και πέσαν τα κοράκια των διαφόρων κατασκευαστικών του κώλου –λέγε με Σάκη, για παράδειγμα– να τσιμπήσουν μερίδιο από το μέλι που, δόξα τον Αλλάχ, έρεε εδώ άφθονο. Και βρήκαν τον μήνα που τρέφει τσου δώδεκα!

---

7 Εδώ ο Σπύρος μπερδεύει τη Μεγάλη Αραβική Έρημο με τη Σαχάρα – αλλά σάματι ποιος θα το καταλάβει;

Και να σου φτιάξω και τούτο, να σου φτιάξω και κείνο, να σου φτιάξω το άλλο... Φτιάξε, έλεγε ο εμίρης, τι ανάγκη είχες; Όσα ριάλια κι αν έδινε η κάσα του πάλι γιόμιζε τίγκα, οπότεν όλα ωραία και καλά. Πλην, επειδή οι γκαμηλιέρηδες είχαν μάθει τώρα στη χλιδή και το αραλίκι και τον φυσούσαν τον παρά, οι πρώην ψωμολύσσες, πού να βρεις ντόπιο να δουλέψει στην οικοδομή ή την οδοποιία; Ούτε για δείγμα! Οπότεν έφερναν κόσμο και κοσμάκη απ' όζω, με μεροκάματο καλό και δώθε πάνε οι άλλοι.

Δεν θα σου πω για τση συνθήκες κάτω από τση οποίες ζούσε η αργατιά σ' αυτό εδώ το καμίνι του Σεϊτάν, αλλά άπαξες κι έχεις δουλέψει σε Ρωμιό αφεντικό μπορείς να φανταστείς κι από μονάχος σου. Αλλά τι να κάμεις; Η άτιμη η ανάγκη! Και το μεροκάματο που ήτουνε –να λέμε την αλήθεια– υπουργικό. Σφίγγεις τα δόντια και κάμεις υπεμονή. Να μαζώξεις κάτι λεφτουδάκια και μετά να πάρεις των ομματιών σου ρίχνοντας μαύρη πέτρα και στην Αραπιά και στην προκοπή τση. Και βέβαια, όσο ήσανε εκεί ξεχνούσες πιοτί και διασκέδαση, γυναίκες και κραιπάλες. Γιατί έτσι κι έπεφτες στο παράπτωμα και σε πιάνανε... ωχ, μανούλα μου! Δεν σ' έπαιρνε! Οπότεν καλογερική και εις άλλα με υγεία.

Τώρα η εταιρία η δική μας, εκτός των άλλων, είχε αναλάβει την επέκταση τση βίλας ενού πετρελαιά εμίρη, του Ματζίντ. Κι όταν λέμε επέκταση εννοούμε ότι του χτίζαμε του αράπη ολόκληρο τετράγωνο, με πισίνες, με γήπεδα του τένις (ποιος θα 'παιζε πανάθεμά τους μέσα στο λιοπύρι;), με γυμναστήρια, μέχρι κενιματόγραφο να φανταστείς! Κάθε μέρα το λοιπόν ο δικός σου, με τον ντενεκέ στον ώμο πάνω-κάτω στη σκαλωσιά. Μου είχε φύγει ο τάκος μιλάμε! Κάθε μέρα έλεγα να την κάνω και κάθε μέρα το ανέβαλα, καθόσον οι μέρες ήτουνε πονηρές και πού στο διάολο θα 'βρισκα άλλο τέτοιο μεροκάματο; Ο μισός είχα μείνει κι όσο για το ηθικό... υπό το μηδέν και βάλε.

Το οποίοον έρχεται μια μέρα ο Πότης, ο εργολάβος, και ψάχνει λέει για κανέναν που να 'ξερε από υδραυλικά. Ο ίδιος τώρα την τυφλαμάρα μου ήξερα, αλλά σάματι ήξερα από μπετά; Και στο κάτω-κάτω καλύτερα να σφίγγεις μπουλόνια παρά το ανέβα-κατέβα στο γιαπί μέσα στο λιο-πύρι.

—Εγώ, του λέω.

Με κοίταξε λοξά ο Πότης.

—Σίγουρα; μου λέει.

—Ε, τι, παίζουμε; του λέω.

Με παίρνει το λοιπόν ο Πότης και με πάει στο σπίτι του Ματζίντ —αυτό που ήτουνε έτοιμο, όχι αυτό που φτιάχναμε. Εκεί μας περίμενε ένα μπαμπουλωμένο πλάσμα —μόνο τα μάτια φαινόντουνε— που ήτουνε, λέει, η πρώτη κυρία του σπιτιού, ονόματι, λέει, Φατιμά, που μπιπ κι έδερνε στο Ματζινταίικο. Γιατί εκεί έτσι το 'χαν το 'θιμο. Μάζωναν ένα κάρο γυναίκες για να πορεύονται, αλλά μια έχαμε κουμάντο κι ο λόγος τση στο σπίτι ήτουνε νόμος.

Υποκλίνεται ο γλείφτης ο Πότης.

—Σαλαμαλέκουμ, λέει του μπόγου. Σας έφερα τον υδραυλικό που ζητήξατε.

Η μέγαιρα με έκοψε από πάνω ως κάτω.

—Την ξέρει την τέχνη; ρωτάει δύσπιστα.

Η κουβέντα γενόταν στα αράπικα, αλλά ένεκα που τυγχάνουμε παιδιά με αντίληψη και γλωσσομάθεια όλο και κάτι έπιανα.

—Αετός! με διαφημίζει ο γλείφτης. Πιάνει πουλιά στον αέρα!

—Θα δούμε, του κάνει ο γιούκος. Άστον να τον δοκιμάσουμε και θα σου πω.

Φεύγει ο Πότης, μου κάνει νόημα να ακολουθήσω ο μπόγος... ακολουθάω εγώ.

Με πάει μια και δυο σ' ένα μπάνιο ίσαμε ένα σιδηροδρομικό σταθμό, τίγκα στο μάρμαρο, το χρυσαφικό και το κρύσταλλο. Μου 'φυγε ο τάκος μιλάμε! Δυο ρομπινέδες να τσούρννευε κανείς –χρυσάφι μιλάμε– έκαμε την τύχη του!

Με οδηγεί σε μια μπανιέρα χωνευτή ίσαμε μια πισίνα ξενοδοχείου.

–Το ντους δεν τρέχει καλά, μου λέει.

Ανοίγω εγώ το νερό... Μια χαρά έτρεχε το ντους.

–Τρέχει, τση λέω.

–Τρέχει λίγο, μου λέει. Εγώ το θέλω να τρέχει πολύ.

–Να το κάνουμε να τρέξει πολύ, μουρμουράω εγώ, που είχα καταλάβει πια ότι εδώ πάμε με το πετάει ο γαΐδαρος... πετάει.

Και πιάνω τα γαλλικά κλειδιά και τσου κάβουρες που μου είχε δώσει ο Πότης κι αρχίζω να σφίγγω και να ξεσφίγγω κι ανάθεμά με αν ήξερα τι έκαμα.

–Γιουνάνης είσαι τζάνουμ; με ρωτάει η κυρία του σπιτιού.

–Που να μην ήμανε, τση λέω.

–Γιατί, τζάνουμ, δεν σ' αρέσει εδώ; με ρωτάει η πονόψυχη.

–Μ' αρέσει, πώς δεν μ' αρέσει, κουζούμ, τση λέω εγώ (να κρατάμε και πισινή γιατί δεν ξέρεις τι γίνεται). Αλλά πολλή ζέστα.

Γέλασε το μπουρνούζι.

–Έτσι είναι εδώ, μου κάνει. Ζεστό κλίμα, ζεστοί άνθρωποι.

Τση ρίχνω μια λοξή ματιά... Είχε κατεβάσει τον φερετζέ και ήτουνε φτυστή η τζία μου η Σωφρονία, Παναγιά κοντά τση.

–Ναι, βέβαια, βιάζομαι να συμφωνήσω εγώ. Δεν έχω παράπονο.

–Εμένα που με γλέπεις με λένε Φατιμά και είμαι γενική δερβέναγας εδώ μέσα, μου λέει. Ότι πω εγώ γένεται.

–Εγώ είμαι ο Σπύρος, τση λέω σεμνά, γιατί δεν ήξερα πού το πάγαινε το πράμα, αν και είχα τση υποψίες μου.

–Χαίρω πολύ, μου λέει.

–Παρομοίως, τση λέω.

–Με το ντους τι γένεται; με ρωτάει.

–Κάτι καταφέραμε, τση λέω.

Σιγά μην καταφέραμε, αλλά τι να τση πω τση γυναικός;! Ανοίγω τη βρύση... Όπως πριν έτρεχε –δηλαδή μια χαρά.

–Α, ωραία! χαίρεται ο μπόγος. Στάσου να το δοκιμάσουμε.

Και πριν προκάμω να συνέλθω μπαίνει στην μπανιέρα κι ανοίγει το μπουρνούζι μπροστά φανερώνοντας όλο το μεγαλείο τση αράπικης αφθονίας, άνευ εσωρούχων και λοιπών άχρηστων εξαρτημάτων.

Κόκαλο ο δικός σου, να έχει μείνει μ' ανοιχτό το στόμα, να θαυμάζει το «ούλα εν αφθονία εποίησας» ουρί του παραδείσου να βρέχεται καταρρακτωδώς.

–Θα απορείς γιατί μπήκα κάτω από το ντους ντυμένη, μου λέει η κυρα-Φατιμά και με κουφαίνει.

–Όσο για μια μικρή απορία την έχω, ομολογώ εγώ.

–Έτσι το επιβάλουν τα εθίματά μας και η θρησκεία μας, μου εξηγεί η κυρία. Απαγορεύεται να μας βλέπει ξένος άντρας χωρίς ρούχα. Σ' αυτό ειμάστενε πολύ αυστηροί.

–Και πολύ καλά κάμετε, τση λέω εγώ παραζαλισμένος.

–Για έλα εδώ να δεις αν βρέχομαι καλά, μου λέει. Μην κάνουμε μισές δουλειές.

Οπότε, τι να κάμω κι εγώ ο δόλιος, από επαγγελματική ευσυνειδησία υπάκουσα κι από κει και πέρα γένηκε βέβαια η μάχη στο χάνι τση Γραβιάς και η καταστροφή του Δράμαλη, όλα σ' ένα επεισόδιο.

Η κυρα-Φατιμά δεν άφηκε τίποτσι στην τύχη και μόνο μετά από μια ώρα δήλωσε ευχαριστημένη από την εργασία μου.

–Είσαι και ο πρώτος μάστορας, Σπύρο, μου λέει καθώς σουλουπωνόταν πάλι. Να έρθεις κι αύριο γιατί έχουμε πολλές υδραυλικές δουλειές σ' αυτό το σπίτι. Με τα ψέματα έκανε την εγκατάσταση ο άλλος μάστορας. Γι' αυτό και το 'χασε το κεφάλι του.

Τώρα, αν οι επιλογές σου είναι από τη μια ο ντενεκές στον ώμο μέσα στο λιοπύρι ή τα υδραυλικά τση σόρας Φατιμάς τι θα διάλεγες ο ίδιος, στο θεό που πιστεύεις! Το οποίο κι εγώ αυτό διάλεξα κι έτσι, με το γαλλικό κλειδί και τον κάβουρα στο χέρι, δήλωσα το παρόν την επομένη και τη μεθεπομένη και ούτω καθεξής, καθόσον το υδραυλικό σύστημα είχε τα χάλια του και χρειαζόταν γερό ματσακόνι για να 'ρθει να στανιάρει.

Τέλος, μια ωραία ημέρα, πάνω στη δουλειά, η κυρα-Φατιμά μου σκάει το μυστικό.

–Ορέ Σπύρο, τζάνουμ, μου λέει. Εσύ που είσαι καλός μάστορης δεν φτιάχνεις και τα υδραυλικά τση Αϊσέ, τση συννυφάδας μου, που τση στάζουν οι βρύσες τση άχαρης και δεν κλείνει μάτι όλη νύχτα;

–Να τση τις φτιάξω, λέω εγώ. Τι να κάμω; Μπορώ να σου χαλάσω χατήρι;

–Είσαι ένας εσύ!...

Το οποίοον έφτιαξα τση βρύσες τση συννυφάδας τση Αϊσέ και μετά τση άλλης τση συννυφάδας, τση Λειλά και πάει λέοντας, μέχρι που σενιάρουμε ολόκληρο το σπιτικό και μετά αρχινίσαμε τη συντήρηση, γιατί αν δεν το συντηρήσεις το έργο θα χαλάσει πάλε.

Τέσσερις στεφανωμένες είχε ο Ματζίντ, ο ερίφης, μαζί με τη Φατιμά κι άλλες πέντε νόμιμες μορόζες —έτσι το 'χουν εδώ— αλλά ούλες τσου κάναν σαν τση βουρλισμένες! Λες και είχαν να δουν άντρα από την εποχή του Λώρενς τση Αραβίας (λέμε τώρα). Απορεμένος το λοιπόν ρωτάω μια μέρα τη Φατιμά, με την οποία είχα, όσο να 'ναι, μια μεγαλύτερη οικειότητα και θάρρος.

—Ορή, τση λέω. Τι γένεται εδωπά; Εσείς κάμετε σαν να μην έχετε ξαναδεί άντρα αυτόν τον αιώνα. Τι στον Σεϊτάν... αυτός ο Ματζίντ δεν...;

Η Φατιμά κούνησε το μαντηλοδεμένο τση κεφάλι μελαγχολικά.

—Δυστυχώς, δεν..., μου κάνει.

—Μα τότενες τι σας έχει ούλες και σας ταΐζει; ρωτάω.

—Ε, δεν καταλαβαίνεις τώρα; μου κάνει η Φατιμά. Για ξεκάρφωμα.

—Περικαλώ; απορώ ο ίδιος.

Η Φατιμά με λοξοκοίταξε.

—Ε, νά, ρε παιδί μου... Πώς να στο πω...; Ο κύριος και αυθέντης μας την κουνάει την αχλαδιά, που λέει ο λόγος. Το γυαλίζει το πόμολο... Το πάει το γράμμα...

—Μπα; απορώ εγώ. Έχετε κι εδώ απ' εφτούνους;

—Παντού βρίσκονται εφτούνοι, τζάνουμ, αναστέναξε η χαροκαμένη. Παντού! Αυξάνονται και πληθύνονται κι αλίμονο από εμάς!

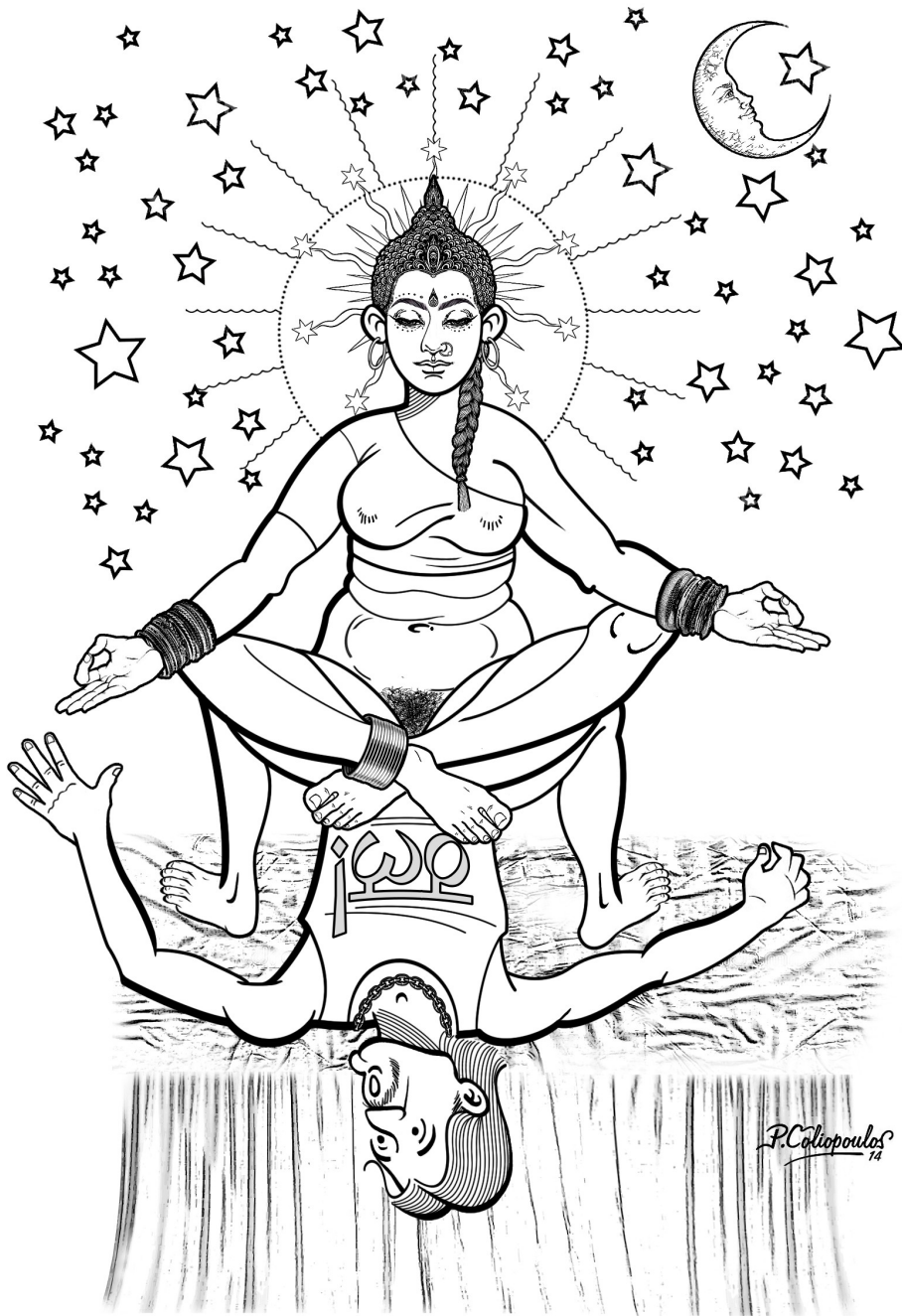
—Και πώς τη βολεύετε, ορή Φατιμά; τη ρωτάω. Καλά

αν βρεθεί κάνας υδραυλικός, που να ξέρει την τέχνη, όπως καλή ώρα... Αν δεν βρεθεί;

–Αν δεν βρεθεί... συναμετάξυ μας, μου λέει η Φατιμά αναστενάζοντας. Ένα δράμα η ζωή μας σου λέω... Ένα δράμα!

Στο χρόνο πάνω, που τελείωσε το συμβόλαιό μου, αποχαιρέτησα τη Φατιμά και τση συννυφάδες τση, που με ξεπροβόδισαν με δάκρυα στα μάτια, και πήρα των ομματιών μου, να επιστρέψω στην πατρίδα. Είχα φτιάξει, δεν λέω, ένα καλό κομπόδεμα, αλλά είχα χάσει και δεκαπέντε κιλά στην άπονη την ξενιτεία. Έμαθα όμως την τέχνη του υδραυλικού και ούλοι μας ξέρουμε τη σοφή παροιμία για τση τέχνες που μαθαίνεις...

3) Η Σουνίτα από τη Λαχώρη

Ινδούς τσου Κορυφούς σπάνια και πού να δεις κι εφτού-
νους καλύτερα να μην τους έγλεπες, γιατί για να
φτάκουν ως εδώ παναπεί πως τον φουσάνε τον παρά
και οι Ινδοί που φουσάνε τον παρά, μάτια, είναι ίσαμε δυο
ντουλάπες φάρδος ο καθένας, καθόσον, σε αντίθεση με τσου
φακίρηδες και τα φτωχαδάκια, τούτοι εδώ ρίχνουν μέσα
τσου τον αγλέουρα, από το πρωί ως το βράδυ –κι ας δη-
λώνουν, λέει, χορτοφάγοι.

Η Σουνίτα τα πιασίματά τση τα 'χε και τα μαγουλάκια
τση και την πατροπαράδοτη ινδιάνικη μυτόγκα, αλλά ντου-
λάπα δεν την έλεγες.

Την έκοψα στον Ίψο, στην παραλία, όπου μια δόση
δούλευα σε μιανού ξαδρέφου, που νοίκιαζε κανώ και τέτοια
θαλάσσια συμπράγκαλα, και μου 'κανε εντύπωση, έτσι
όπως εμφανιζόταν με το σάρι μπαμπουλωμένη και προ-
βάτουνε σαν να ήτουνε η κοντέσα Βαλέραινα αυτοπρο-
σώπως, ενώ όταν έμενε με το απαρχαιωμένο τση μπικίни
(μόδα του '50 μιλάμε, με όλο το σασί καλυμμένο) το
έμπειρο μάτι του κυνηγού διέκρινε προσόντα που ένας άλ-
λος, λιγότερο εκπαιδευμένος στην γκομενογεωγραφία, θα
τα περνούσε στο ντούκου.

Με Ινδές νταραβέρια δεν είχα ως τότε –και δεν υπολο-
γίζω εκείνες τση γιαλαντζί του Ράμα-Μήτσου⁸– και μ'

---

⁸ Βλέπε «I, Spiros, έργα και ημέρες ενός Έλληνα θεού», Εκδόσεις Μάγια.

έτρωγε η περιέργεια, ρε παιδί μου, ένεκα που ένας λαός που είχε ανακαλύψει το καμασούτρα δεν μπορεί, κάτι παραπάνω θα φτουράει από ελίου μας οριζοντίως και καθέτως.

Το οποίο, χωρίς δισταγμούς και ντροπές, πάω και τση την πέφτω από δίπλα, στην ψύχρα –καθόσον, όταν σου γυαλίζει πράμα το καλοκαίρι πρέπει να χτυπάς ακαριαία, σαν τον Ζορρό, γιατί δεν ξέρεις για πόσο βρίσκεται εδώ και πότε φεύγει, οπότε μένεις με την τσουτσούνα σε ετοιμότητα, πλην το πτηνό έχει πετάξει και το 'χασες.

–Χελλόου δέαρ εντ γουέλκαμ του μάϊ μπιούτιφουλ κώντρου, τση λέω.

Σάστισε η έτσι... Σου λέει «το πρώτο λαχείο μου 'πεσε, να μου δώσει σημασία τέτοιος παιδαράς!»... Σκάει δειλό χαμόγελο.

–Hello, μου λέει, μ' αυτή την τριτοκοσμική προφορά που έχουν οι Ινδιάνοι όταν μιλάνε ιγγλέζικα.

–Γουέρ αρ γιου φρομ; την πυροβολώ εγώ αμέσως.

–India, μου λέει.

–'Ιντια! Μάϊ φαίηβοριτ κώντρου! τση λέω εγώ.

–Έχετε πάει; με ρωτάει η έτσι απορημένη.

–Όχι, τση λέω. Αλλά έχω ακουστά. Από μέσα από την 'Ιντια εισάστενε ή από κανένα περίχωρο; τη ρωτάω ελίου μου, που Ινδιάνους έχω δει μόνο στο σινεμά, στα έργα με τον Τζων Γουαίην.

–Από τη Λαχώρη, μου λέει.

Δεν είχα ακουστά, αλλά δεν το 'καμα θέμα.

–Τζερόνιμο, τση λέω.

Με κοίταξε απορημένη.

–I beg your pardon? μου κάνει.

–Ο διάσημος Ινδιάνος αρχηγός, ρε μανίτσα, τση λέω.
Για να δεις ότι ξέρουμε κι από Ιστορία, άμα λάχει.

Την είδα μπερδεμένη.

–Αυτός είναι άλλος Ινδιάνος, μου λέει. Τση Αμερिकास.

–Ε και; τση λέω εγώ. Μπορεί να μετανάστευσε. Κι εγώ
είχα έναν τζίο που έκαμε ταβερνιάρης στην Αστόρια.

–I mean... American Indian, μου λέει.

–Ούνα φάτσα, ούνα ράτσα, τση λέω διδακτικά εγώ.
Ντου γιου λάϊκ δε Γκρης;

–Very much, μου λέει.

Ε λοιπόν δεν έτυχε να την πέσω ποτές σε καμιά κου-
φάλα που να μην λάϊκ δε Γκρης, εξόν από κάτι ξινές,
αγάμητες Γαλλίδες, που δεν μπορούσαν να βρουν άνθρωπο
να τση βατέψει.

Πιάκαμε λοιπόν την κουβέντα με τη Σουνίτα (δηλαδή
το κανονικό τση όνομα ήτουνε ολόκληρος σιδηρόδρομος,
αλλά εγώ αυτό συγκράτησα) και το ένα φέρνει το άλλο, τση
λέω «πώς θα γένει να τη βρούμε εμείς οι δυο;». Μου λέει
«εύκαιρη είμαι, πέρνα τ' απόγιομα από τη βίλα όπου μένω
για ένα τομάτο τζους». Βίλα ακούω εγώ, «εδώ ειμάστενε,
μεγάλε», λέω μέσα μου, «πέσαμε σε περίπτωση ματσό»!
Μπράβο, γιατί όχι; Το τερπνόν μετά του ωφελίμου, που
έλεγαν και οι σοφοί αρχαίοι πρόγονοι.

Το οποίον κοτσάρω ένα φανελάκι που έγγραφε πάνω
«ΟΜ» και που μου το 'χαν πουλήσει για ινδιάνικο, ένα
στενό άσπρο παντελόνι για να αναδείξουμε τα αδιαμφισβή-
τητα προσόντα μας, τσόκαρο καλογουαλισμένο, τση σχετι-
κές καδίνες και μια και δυο ανεβαίνω στη βιλάρα τση Ιν-
διάνας.

Με υποδέχτηκε το λοιπόν η έτσι, μπαμπουλωμένη σ'
ένα σάρι –πάλι καλά πες που δεν έβαλε κανένα τσαντόρ–,

μ' έμπασε μέσα με τεμενάδες και τσακίσματα και με τράταρε ένα νερομπλούτσι απερίγραπτο, φτιαγμένο, λέει, από όλα τα φυσικά και υγιεινά τση μητέρας φύσης. Καθάρσιο ήτουνε στη γεύση, αλλά δεν είπα τίποτσι, μη μας νομίσουν και για τίποτσι χωριάτες.

Οπόταν πιάκαμε την κουβέντα για πολλά και διάφορα, μου είπε ότι ο άντρας τση ταξίδευε ανά τας Ευρώπας για μπίζνες και την είχε στείλει την ίδια να λιάζεται τσου Κορυφούς –για καλή μας τύχη– πως είχε τέσσερα κουτσούβελα (πότε πρόκαμε;!!!), που είχαν μείνει πίσω τση Ινδίες με τση νταντάδες και το υπερετικό προσωπικό –καλά την είχα κόψει εγώ λοιπόν για ματσό– και πως η ίδια ασχολιόταν, λέει, με τση επιστήμες τση αστρολογίας και τση γιόγκας και να τση πω, λέει, τι ζώδιο είμαι, να μου φτιάξει το ωροσκόπιο.

Εντωμεταξύ εγώ άκουγα –δήθεν λέμε– αλλά συγχρόνως είχα απλώσει και τα ξερά μου σε αναγνωριστικές αποστολές, πλην στο φιλικό πάντα και στο τάχαμου, γιατί κατάλαβαινα πως τούτη εδώ η βουρλισμένη χρειάζοταν ρέγουλο, μη χαλάσει η δουλειά. Τέλος πάντων, ρέγουλο στο ρέγουλο και κουβέντα στην κουβέντα φτάκαμε καμιά φορά στο μη παρέκει και δεν γενόταν πια να κάνουμε δήθεν πως δεν έτρεχε τίποτσι.

–Στοπ! μου φωνάζει σε μια στιγμή η έτσι. Τι πάμε να κάνουμε;

–Τι πάμε να κάνουμε, μανίτσα; απόρησα εγώ. Ό,τι κάνουν όλα τα πλάσματα του καλού θεού, από αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τα σήμερα. Τι δεν κατάλαβες, να στο εξηγήσω;

–Χωρίς να συμβουλευτούμε τα άστρα, να δούμε αν είναι ευνοϊκά; μου λέει αυστηρά.

–Εγώ χωρίς πορευόμανε ως τα τώρα, τση λέω. Και δεν μου βγήκε σε κακό.

–Κακώς, μου κάνει. Πρέπει να συμβουλευτούμε τσου χάρτες, να δούμε πού βρίσκονται οι συνασπίες.

–Τώρα;!!! ανακράζω εγώ απορπισμένος.

–Τώρα, μου λέει.

Και πάει και φέρνει ένα λάπτοπ και πατάει κάτι κουμπιά και βγαίνουν στην οθόνη κάτι καρκατζάλια και τα γλέπει η αστρολόγα και κουνάει το κεφάλι με την κοτσίδα τση.

–Άσχημα τα νέα, μου λέει. Ο Σατούρνος έχει μπει στον Κριό ανάποδα κι αυτό επηρεάζει τη συναισθηματική μας αύρα.

–Εμένα δεν μου επηρεάζει τίποτσι και μπορώ να στο αποδείξω, τση λέω.

Η Σουνίτα κούνησε το κεφάλι πέρα-δύθε.

–Δυστυχώς, Σπύρους, μου λέει. Τα άστρα μας βγαίνουν incompatible. Δεν ειμάστενε, τουλάχιστον σ' αυτή την αστρική συγκυρία, συμβατοί.

–Τι λες, ορή βουρλισμένη, βάνω τση φωνές εγώ. Εσοχές έχεις εσύ, εξοχές ελόου μου... Μια χαρά συμβατοί ειμάστενε. Κάτσε να σου δείξω πώς γένηται.

Αγύριστο κεφάλι!

–Θα πρέπει να διώξουμε την αρνητική ενέργεια, μου λέει.

–Εγώ την έδιωξα κιόλας και είμαι ατέντος, τση λέω.

–Όχι με τα λόγια, μου λέει. Με τα έργα.

–Α, γειάσου! τση λέω. Έλα εδώ να σου δείξω εγώ για πότε φεύγει η αρνητική ενέργεια.

–Πρέπει να καθαρίσουμε την αύρα μας, μου λέει.

–Να την καθαρίσουμε, τση λέω. Είπα εγώ να μην την

καθαρίσουμε; Ξάπλω στον καναπέ να σε σενιάρω εγώ στο πιτς φυτίλι. Άφθαστη μέθοδος! Εγγυημένη μιλάμε.

–Όχι έτσι, μου λέει. Πρέπει να κάνουμε γιόγκα.

Τώρα εγώ, να πω την αμαρτία μου, φακιρικά δεν ξέρω, αλλά έτσι που πάγαινε το πράγμα με τούτη την πυροβολημένη αν δεν έκαμα ό,τι μου 'λεγε θα 'μενα, πολύ φοβάμαι, με τη χαρά στο χέρι. Οπότε, τι να κάμω, την ακολουθώ τση ομπίες τση.

Γδύνεται το λοιπόν η έτσι (αυτό ήτουνε καλό), μένει μόνο με το κοντό το φανελάκι, βλέπω εγώ το άγριο τοπίο σε όλη του τη μεγαλοπρέπεια, γένομαι τρισχειρότερα.

–Κι εσύ, με διατάζει η φακίρισα. Μόνο το φανελάκι άσε.

Υπακούω το λοιπόν κι εγώ, με κυαλάρει η δικιά σου, την κόβω που το μάτι τση γυάλισε.

–Το λίγκαμ σου δείχνει ένταση, μου λέει. Ακριβώς όπως το λένε τα άστρα. Θα πρέπει να το ηρεμήσουμε.

–Για να το ηρεμήσουμε, μανίτσα, τση λέω, ένας τρόπος υπάρχει.

–Όχι... όχι..., μου λέει αυτή. Πρέπει ν' αδειάσεις το μυαλό σου από τση αρνητικές σκέψεις και να γενείς ένα με το σύμπαν.

–Δεν θα 'ταν πιο εύκολο να γενόμασταν ένα μ' ελόου σου; τση λέω εγώ.

–Κι αυτό θα γενεί, μου λέει. Πρέπει όμως να γενούμε πρώτα ένα με το σύμπαν.

Το οποίοι με βάνει να καθίσω ανακούρκουδα και κάθεται κι αυτούνη απέναντί μου φάτσα-μόστρα.

–Τώρα πάρε βαθιές αναπνοές, ν' ανοίξει το τρίτο σου μάτι, με ορμηνεύει.

–Με το τρίτο μάτι δεν έχω πρόβλημα, τση λέω. Το τρίτο πόδι είμαι που με 'μποδίζει κομμάτι.

–Συγκεντρώσου, μου λέει. Γίνε ένα με το πνεύμα του Βράχμα.

Συγκεντρωνόμανε κι εγώ, ο καφερός, αλλά όλο και το μάτι μου έπεφτε στα επίμαχα σημεία τση φακίρισσας και κόντευα να γενώ πυροτέχνημα.

Αφού πέρασε έτσι κάμποση ώρα, στο τέλος η φακίρισα ασκώνεται και μου λέει να ασκωθώ κι ο ίδιος, γιατί, λέει, τώρα ήπρεπε να κάμουμε άλλες ασκήσεις. Τώρα να ασκωθώ μια κουβέντα είναι έτσι όπου είχα πιαστεί από το ανακούρκουδο, αλλά έβανα τα δυνατά μου και τα κατάφερα, όχι τίποτσι άλλο αλλά να μη γενούμε και βουρδούλιο στα θήλεα τα τριτοκοσμικά και γελάνε με την κατάντια μας.

–Πώς νιώθεις τώρα; ενδιαφέρεται η έτσι.

–Ντούρος κι ετοιμοπόλεμος, τση λέω εγώ. Έτοιμος να περάσω στο παρασύνθημα.

–Αυτό το γλέπω, μου κάνει. Για τον εσωτερικό σου κόσμο ρωτάω. Ένωσες την κουνταλίνα να διατρέχει τη σπονδυλική σου στήλη;

–Πολλά ένωσα, τση λέω. Αλλά άσε τώρα, δεν είναι ώρα. Έχουμε άλλα πράγματα που επείγουν.

–Καλά, μου λέει. Θα δούμε.

Με παίρνει το λοιπόν και μια και δυο –κούτσα-κούτσα ο ίδιος, ένεκα που είχα πιαστεί σαν στραβοσουγιάς– με πάει στην κρεβατοκάμαρη. Έδωκε ο Άη Σπυρίδωνας, ο θαυματουργός!!!

–Πέσε στο κρεβάτι, με διατάζει η Λαχωριανή αφέντρα.

Πέφτω εγώ –άλλο που δεν ήθελα!– βάνει τση φωνές εκείνη.

–Όχι αραχτός, μου λέει. Εδώ δεν ήρθαμε για να ξεκου-

ραστούμε, αλλά για να τελειοποιήσουμε την ένωσή μας με το σύμπαν και την Αγία Τριμύρτι. Μόνο στους ώμους και τση πατούσες να στηρίζεσαι. Κορμός και λεκάνη ψηλά.

Τι διάολο, ελληνορωμαϊκή θα παλεύαμε και μ' έβανε να κάνω γέφυρα; Αλλά τι να 'κανα, εδώ που φτάκαμε ας τση κάνουμε το χατήρι, σκέφτηκα, μπας και δούμε φως επιτέλους!

Το οποίοι παίρνω εγώ τη στάση, το άλμπουρο ντρίτο, έτοιμοι να σαλπάρουμε. Ανεβαίνει πάνω και η έτσι, θροινιάζεται του καλού καιρού εκεί που τη βόλευε, σταυρώνει και τα ποδάρια, με κοψομέσιασε, γιατί δεν ήτουνε και πούπουλο, Παναγιά κοντά τση!

–Κράτα καλά τη στάση, μου λέει, και συγκεντρώσου στη συμπαντική ιδέα. Το λίγκαμ εισχώρησε στο γιόνι και αν όλα πάνε καλά σε λίγο θα εισέλθουμε στη σαμσάρα και με την ευλογία του Βράχμα, του Βισνού και του Σίβα θα επιτύχουμε την ιδανική ευθυγράμμιση με την παγκόσμια αρμονία.

Κι αρχίνησε εκεί κάτι μυστήριες ψαλμουδιές και κάτι κουνήματα περίεργα που ένεκα και η προχωρημένη μου κατάσταση μ' έφεραν στο αμήν –κι ας είχα ολόκληρο γιούκο από πάνω μου.

–Κοίτα να σου πω, τση λέω σε μια στιγμή. Ελπίζω να παίρνεις τίποτσι χάπια ή τίποτσι δικά σας ματζούνια, γιατί αλλιώς εντός ολίγου σε γλέπω με τρίδυμα.

Κύριος εγώ, όπως πάντα, την προειδοποίησα.

–Α, όχι, μου λέει. Δεν πάει έτσι. Απαγορεύεται να φτάξεις στην κορύφωση. Θα τα χαλάσεις όλα.

–Τι λες, ορή βουρλισμένη! τση βάνω τση φωνές. Κρατιέμαι τώρα εγώ;

–Να κρατηθείς, μου λέει και ξεκαβαλικεύει. Έτσι είναι η διαδικασία. Η τελείωση πρέπει να επιτυγχάνεται εκ των έσω. Αλλιώς δεν κάνουμε τίποτσι.

Μου 'φυγε η μαγκιά, δικέ μου! Έχω πέσει σε βουρλισμένες και βουρλισμένες, αλλά τέτοιο σχέδιο τρέλας ποτέ!

–Ορή έλα στα σύγκαλά σου, τση λέω. Που μ' άφηκες μπουκάλα στην πιο κρίσιμη στιγμή!

–Να επιβληθείς στα ταπεινά και ποταπά σου ένστικτα, μου λέει ατάραχη. Μόνο έτσι θα μπορέσεις να ανέβεις πνευματικά.

–Δεν θέλω να ανέβω πνευματικά, ορή βουρλισμένη, τση λέω. Άλλο θέλω.

–Φυχραιμία, μου λέει αυτή. Συγκεντρώσου και προσευχήσου. Όσοομμμ! Μετά θα δοκιμάσουμε ξανά.

Αυτό το «μετά» άφηγε κάποιες ελπίδες, οπότε, τι να 'κανα, έκαμα την καρδιά μου πέτρα και κάθισα να περιμένω.

Σε μισή ώρα η φακίρισα ξανανέβηκε στον θρόνο τση κι άντε ξανά-μανά το ίδιο βιολί. Αλλά τώρα που ήξερα πώς δούλευε το χαλασμένο το μυαλό τση σιγά να μην την προειδοποιούσα για την καταιγίδα τση ερήμου που ερχότουνε!

Όμως, ένα περίεργο πράμα... Όσο τραβούσε η άσκηση σε μάκρος τόσο απομακρυνόταν η ευλογημένη στιγμή όπου θα τελεύαμε τη σεμνή αυτή τελετή, να πάμε σπίτια μας. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά είχαμε και μια χαλάρωση τση κατάστασης που όσο πάγαινε γενόταν και πιο ανησυχητική, ώσπου ήρθε και ξεφούσκωσε το πράμα τέλεια για τέλεια! Ω, ρε ρεντίκολα!!!

Η φακίρισα όμως ενθουσιάστηκε.

–Μπράβο, Σπύρους, αναφωνεί. Είδες που τελικά τα κατάφερες να επιβάλεις το παντοδύναμο πνεύμα πάνω στην αδύναμη σάρκα;

Πάλι καλά που το 'παιρνε έτσι δηλαδή, γιατί αν τύχαινε αυτό το κάζο με καμιά δικιά μας, ποιος την άκουγε! Άσε

που θα σ' έκανε βούκινο τση ρούγες και τα καντούνια! Τελικά είδες; Εκεί που δεν τσου πιάνει το μάτι σου, πολύ προχωρημένοι άνθρωποι αυτοί οι Ινδιάνοι, ρε παιδί μου!

Μετά, μου φτιαξε κάτι φαγιά, ούλο πιπέρι και μπαχαρικά, την τύλωσα σαν πασάς, ήπιαμε και κάνα-δυο μποτιλιόνια μπρούσκο και περάσαμε γενικώς σένια –αν εξαιρέσεις τη μικρή λεπτομέρεια που αναφέραμε μπριχού.

Η Σουνίτα έμεινε καμιά βδομάδα ακόμα, αλλά δεν το επιχειρήσα ξανά να γενούμε ένα με το σύμπαν, καθόσον δεν ξέρεις καμιά φορά αν σου αφήκουν κανένα κουσούρι μόνιμο αυτά τα μυστήρια τα φακιρικά. Καλύτερα σ' αυτά που ξέρουμε. Έτσι τα βρήκαμε, έτσι θα τ' αφήκουμε. Τι, εμείς θα σώσουμε τον κόσμο;

4) Η Ζου από τη Σαγκάη

Tο λοιπόν δεν ξέρω πώς ήρθαν έτσι τα πράγματα, αλλά ενώ είχαμε τελοσπάντων εξυπερετήθει θήλεα απ' ούλες τση φυλές κι απ' ούλες τση αποχρώσεις, από τη Σιβηρία μέχρι τη Γη του Πυρός, που λέει ο λόγος, Κινεζούλα δεν μας είχε τύχει ποτές. Θα μου πεις, πώς να σου τύχει, ορέ φλημένε, αφού τσου είχε τσου ανθρώποι μα-ντρωμένους ο Μάο, να σκάβουν στα απέραντα Κολχόζ τση Άπω Ανατολής, για το ρύζι αυτών το επιούσιο ή να δουλεύουν σκλαβάκια μετά τση φάμπρικες που έστησαν εκεί οι δικοί μας, οι αετονύχηδες, όταν άνοιξαν οι δουλειές με τη Δύση, και που για να σ' αφήσουν να πας ταξιδάκι στην Ευρώπη ήπρεπε να 'χεις τον Τσου Εν Λάϊ μπάρμπα ή τουλάχιστον να είσαι στα μέσα και στα έξω του Κόμματος;

Πού να σκάσει Κινεζάκι μ' αυτές τση συνθήκες στην πολιτισμένη Ευρώπη και μάλιστα κατά Ελλάδα μεριά, να δοκιμάσει mouzaka mit ouzo και ν' ακούσει Zorba the Greek και να κοινωνήσει των αχράντων από τον Σπύρο και την παρέα του; Άλλωστε οι φήμες έλεγαν ότι τση καλύτερες τση είχε μαζώξει αυτός ο πορνοβοσκός ο Μάο, που στα βαθιά γεροντάματα το είχε δει summer lover, σαν καλή ώρα κάτι δικά μας και μη εξαιρετέα ραμολιμένα, τρομάρα τσου!

Τώρα, εδώ που τα λέμε, εμένα με έτρωγε η περιέργεια

–από επιστημονική άποψη βέβαια. Γιατί ακουγόταν ότι οι Κινέζες, λέει, όπως κι οι Γιαπωνέζες, το είχαν το πράμα τσου οριζοντίως και τρίχα ούτε για δείγμα! Άσε που σου κάθονταν, λέει, με το που τση φώναζες, για να μη σε προσβάλουν, γιατί ήτουνε αγένεια, λέει, να σου πει «όχι», «δεν μπορώ», «κωλύομαι» και «δεν θέλω» η γυνή. Προχωρημένα πράματα δηλαδή κι αυτά να γλέπουν οι δικές μας, που σου βγάζουν την Παναγία για να σου καθίσουν και μετά παραπονιούνται κιόλας που τση φτύνουμε και προτιμούμε αλλοδαπά προϊόντα.

Το οποίο, όταν γένηκε κουβέντα να στείλουμε, λέει, μια αντιπροσωπεία στην Κίνα (επί υπουργίας μου μιλάμε)⁹, προκειμένου να συσφίξουμε, λέει, τση πατροπαράδοτες σχέσεις των δύο λαών και να δούμε τι αρπαχτές θα μπορούσαμε να κάνουμε, επ’ ωφελεία αμφοτέρων, κούνησα γη και ουρανό για να μπω στην αποστολή.

Τώρα μην φανταστεί κανείς ότι στην Κίνα μας περίμεναν με τίποτσι κόκκινα χαλιά και φανφάρες. Κάτι τριτάτζες του Κόμματος έστειλαν να μας υποδεχτούν στο αεροδρόμιο και μας έβαναν σ’ ένα ξενοδοχείο που, σε σύγκριση, οι στρατώνες τση Καλαμάτας ήτουνε το Χίλτον, μας έδωκαν εκεί και μια δραγουμάνα και μας ξαμόλησαν στα αξιοθέατα, να μας ξεφορτωθούν. Επίσημο δεν είδαμε παρά την παραμονή που θα φεύγαμε κι αυτός ήτουνε ένας κλητήρας του Υπουργείου Μεταφορών που ήρθε να μας δώσει τα εισιτήρια και να τσιμπήσει και κανένα περμπουάρ, ο άχαρος.

Τέλος πάντων, παράπονο δεν είχαμε, μας περιποιήθηκαν οι άνθρωποι. Μας πήγαν να δούμε κάτι φάμπρικες όπου έφτιαχναν κουμπιά και είχαν βάνει σιδεριές τση φανέστρες¹⁰, για να μην σαλταίνουν όξω οι ευτυχισμένοι εργάτες, μας πήγαν σε κάτι κολχόζ, όπου οι είλωτες σκάβουν

9 Βλέπε το έπος «SPIROS για πάντα». Γραμμένο το 1995 και ουδέποτε εκδοθέν. (Υπάρχει πάντως σε ψηφιακή μορφή στα «Συρταρωμένα»).

10 Φανέστρα: το παράθυρο Κερκυραϊστί.

τρούπες μέσα στο νερό (δεν κατάλαβα γιατί), μας πήγαν στα αξιοθέατα, μας πήγαν παντού. Και... δεν λέω, εντυπωσιάζεται ο άνθρωπος με την οργάνωση, την τάξη και την ασφάλεια, πλην όταν πέφτει ο ήλιος ούλοι τσου πάνε για ύπνο με τση κότες. Ούτε China by Night, ούτε τίποτσι! Μια καχομοιριά μιλάμε.

Τώρα εμένα, είπαμε, με έτρωγε η επιστημονική περιέργεια περί το μυστήριο των Κινέζικων γυναικών, πλην, έτσι που πάγαινε η δουλειά θα φεύγαμε και θα μας έμενε η απορία, καθόσον, απ' ότι φαίνεται, μόλις μαθεύτηκε πως πλάκωσαν οι Έλληνες τα μάζωξαν τα θήλεα και τα κλείσαν μέσα, μην πάθουν καμιά συφορά και τρέχουν μετά, οι άχαροι.

Πλην Ζου βεβαίως.

Η Ζου ήτουνε η δραγουμάννα μας και ξεναγός, λέει, στα πέριξ. Ένα πράμα κοντό και συμπαγές, ατσούμπαλο, πλην με τα σχετικά του πιασίματα, που το έμπειρο μάτι του κυνηγού επισήμανε αμέσως κάτω από τα τσουβαλέ αμπέχονα τύπου Μάο που φόρουνε και τση μακριές φουστόνες. Μ' ένα προσωπάκι νοστιμούλικο –με σχιστομάτικα κριτήρια– ήτουνε ακαθορίστου ηλικίας, όπως ούλοι τσου εκεί πέρα, που θα μπορούσαν να είναι από δεκαοχτώ μέχρι εβδομήντα οχτώ άνετα –τούτη 'δω πάντως εβδομήντα οχτώ δεν μου 'μοιαζε ένεκα που διέθετε τσαγανό.

Η Ζου ήξερε Ελληνικά που μόνο ο Κίτσος, που καταγόταν από ένα χωριό όξω από τη Σαμαρίνα καταλάβαινε, και όσες μέρες μείναμε εκεί δεν την είδα να χαμογελάει ποτές –μπορεί ν' απαγορευόταν κιόλας, ξέρω 'γω... Φιλότημο κορίτσι, δεν λέω, αλλά είτε με άνθρωπο είχες να κάνεις, είτε με ρομπότ ένα και το αυτό! Ο ίδιος βέβαια, από την πρώτη μέρα φρόντισα να ενεργήσω τα δέοντα για τη σύσφιξη των Ελληνοκινεζικών σχέσεων, παρά τση αντίξοες συνθήκες και παρά τα ανυπέρβλητα εμπόδια –κυρίως στη συνεννόηση– που συνάντησα.

–Χελλό δέαρ, μι Σπύρος, τση συστήνομαι με επαγγελματική ευσυνειδησία.

–Στο βάθος, πρώτη πόρτα αριστερά, μου λέει αυτή.

–Όχι, βρε πουλάκι μου, τση εξηγώ εγώ. Σπύρος είναι το όνομά μου.

–Το ύψος τση παραγωγής μας ανέρχεται σε 500.000 τεμάχια ημερησίως, μου λέει αυτή. Κι ο στόχος μας είναι λίαν προσεχώς να φτάσουμε το εκατομμύριο.

Για την ευκολία του αναγνώστη μεταφράζω εδώ τα σπαστά Σαμαρινιώτικα τση Κινέζας σε άπταιστα Ελληνικά, γιατί δεν βγαίνει που δεν βγαίνει νόημα, θα χανόμασταν τελείως.

–Μην σου πω τι την έχω την παραγωγή, τση λέω.

–Το εργατικό δυναμικό εμφορόμενο από το μαρξιστικό λενινιστικό ιδεώδες μεγαλουργεί σε καθημερινή βάση, μου απαντάει το ζωντανό μαγνητόφωνο.

–Χέστο το εργατικό δυναμικό, παιδάκι μου, τση λέω. Άλλο σε ρωτάω εγώ...

–Παρακαλείστε όπως υποβάλετε το αίτημά σας εις τριπλούν, δεόντως χαρτοσημασμένο και θεωρημένο από τση οικείες αστυνομικές αρχές, με πληροφορεί.

Την κοιτάω καλά-καλά... ρε δε θες να μας δουλεύουν οι σχιστομάτηδες;

–Για πε μου, μανίτσα, τση κάνω για να τη δοκιμάσω. Τι ώρα σχολάς;

–Προκειμένου να επιτελεστεί ο σοσιαλιστικός στόχος και το όραμα τση ευημερίας τση Λαϊκής Δημοκρατίας τση Κίνας οι πολίτες δέον όπως εργάζονται εθελοντικώς αενάως κι ακαταπαύστως, μου λέει.

Με τρόπο βγάνω ένα δεκαδόλλαρο και τση το βάνω στο τσεπάκι.

–Τση έξι, μου λέει αυτή ρίχνοντας γύρω ανήσυχες ματιές.

–Πώς θα γένει εμείς οι δυο να τη βρούμε, έτσι, στο φιλικό και στο όμορφο; τση κάνω.

–Η φιλία των λαών είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα τση εφαρμογής των σοσιαλιστικών μεθόδων και τση τελικής επικράτησης του σοσιαλιστικού ιδεώδους, μου απαντάει.

Άλλο ένα δεκαδόλλαρο στο τσεπάκι, έπιακα και λίγο βυζί... σφιχτό, στητό... μια χαρά!

–Δωμάτιο 2897, μου πετάει χαμηλόφωνα. Μόνο μην σε δει κανείς γιατί χαθήκαμε!

Το οποίο έξι σκόλασε η Ζου –κι εμείς από κοντά, καθόσον μας είχε χρεωμένους– έξι και μισή χτυπούσα διακριτικά το μπατιδούρο¹¹ στην πόρτα τση έχοντας στην τσέπη μου ένα καλσόν δικτυωτό κι ένα μπουκάλι κουνιάκου «Metaxa», απ’ αυτά που είχαμε φέρει μαζί μας, να τράρουμε τσου Κινέζους επίσημους, κρυμμένο στο σακάκι.

Μου ανοίγει η Ζου, με κοιτάει ερωτηματικά...

–Ο καπιταλισμός και η καταπίεση τση εργατικής τάξης από τα μονοπώλια και την πλουτοκρατία δεν θα περάσουν, μου δηλώνει.

Την μηχανή με τα τσιτάτα την είχα μάθει πια. Οπότε βγάνω ένα δεκαδόλλαρο και τση το κοτσάρω στο τσεπάκι, επωφελούμενος με την ευκαιρία να ψηλαφίσω φευγαλέα την ελαστικότητα του σοσιαλιστικού αριστερού βυζιού.

–Πέρνα μέσα, με διατάζει η Ζου.

Μπαίνω μέσα και τι να δω! Τέσσερα κινέζικα ξόανα, ντυμένα σαν τη Ζου, πλην άνευ των προσόντων τση Ζου, με κοίταγαν με τη δύσπιστη επιφυλακτικότητα που προκαλεί

---

¹¹ Μπατιδούρο: το ρόπτρο Κερκυραϊστί.

η παρουσία ενού αδίσταχτου καπιταλιστή από την άγρια Δύση.

–Τι ’ναι αυτούνες; σφυράω ανήσυχος τση Ζου.

–Συντρόφισσες που μοιραζόμαστε το δωμάτιο, με πληροφορεί εκείνη ατάραχη.

–Δεν τση λες να πάνε για καμιά σουμάδα, κάνα παγωτό, καντιντίς τελοσπάντων; τση λέω.

–Πε τση το εσύ, μου αντιμιλάει η δραγουμάννα.

Να τση το πω, αλλά σε τι γλώσσα, ρε μάτια; Το ευτύχημα είχα φέρει μαζί μου κάμποσα δεκαδόλλαρα, οπότεν μοίρασα από ένα καθ’ εκάστην και μας αφήκαν στην ησυχία μας, να φροντίσουμε για τη σύσφιξη των σχέσεων Ανατολής και Δύσης.

Με το που μείναμε μόνοι βγάνω και δίνω τα πεσκέσια στη δραγουμάννα.

–Θα τα φυλάξω σαν δείγματα τση κατάπτωσης τση διεφθαρμένης καπιταλιστικής κοινωνίας, που δεν διστάζει ποτέ να δωροδοκήσει την περήφανη και ακέραια εργατική τάξη, μου λέει κλειδώνοντας τα κατάπτυστα προϊόντα του δυτικού πολιτισμού σ’ ένα ντουλάπι.

–Μ’ αρέσει όπως τα λες, μανάρι μου εσύ Κινέζικο! τση λέω κι απλώνω τα χέρια.

–Θάνατος στους ιμπεριαλιστές, εκμαυλιστές λαών και συνειδήσεων και στους λακέδες τσου, μου κάνει αυστηρά η Ζου.

Οπότε χρειαστήκαμε ένα ακόμα δεκαδόλλαρο για να πετύχουμε έναν κάποιο ιστορικό συμβιβασμό.

Με τα τσουβαλέ ρούχα όξω από την πόρτα λοιπόν μπόρεσα να προβώ σε ενδελεχή εξέταση του αντικειμένου που μας απασχολούσε και κατέληξα σε εμπειριστατωμένα επιστημονικά συμπεράσματα τα οποία και παραθέτω εδώ προς πάσαν χρήση από κάθε φιλομαθή ενδιαφερόμενο.

1. Αυτή η ιστορία περί οριζόντιου αιδοίου... Μούφα.

2. Η άλλη μυθολογία περί άτριχου κλπ... Ακόμα μεγαλύτερη μούφα. Αντιθέτως, έτσι που οι σοσιαλιστικές πρακτικές το υπαγόρευαν, μπορούσε να φτιάξει κανείς γούνινο γιακά αν μάζωνε υλικό από κάτω και πρόσθετε εκείνο από τση μασχάλες.

3. Κοντοπόδαρες. Σε σύγκριση οι δικές είναι δίμετρες μοντέλες να φανταστείς –κι όποιος είναι παθός καταλαβαίνει.

Τέλος πάντων προχώρησα την εξέταση και πέραν του θεωρητικού επιπέδου, πλην η παθούσα καθότουνε εκεί, σαν κούτσουρο, κι αντίδραση χαμιά. Είτε γυναίκα βάτευες, είτε πολυθρόνα ένα και το αυτό!

Έβανα ούλη μου την τέχνη και ούλη μου τη μαεστρία, ο καφερός, αλλά ούτε κιχ δεν τση πήρα. Αγεφύρωτο το χάσμα ανάμεσα τση δυο ιδεολογίες!

–Ορε, κομμουνιστικό μιάσμα, δεν καταλαβαίνεις Χριστό, πανάθεμά σε, τση λέω στο τέλος αγανακτισμένος.

–Δεν θα περάσει ο φασισμός, μου απαντάει εκείνη.

–Ποτέ μη σώσει και περάσει, αναφωνώ εγώ. Για άλλο πράμα μιλάμε εδώ.

–Η πλουτοκρατία και τα μονοπώλια καταληστεύουν τον τίμιο μόχθο των λαών, μου απαντάει.

–Και τον δικό μου τον τίμιο μόχθο ποιος τον επιβραβεύει, ορή βουρλισμένη; τση φωνάζω εγώ αγανακτισμένος.

–Δεν λέω... Φιλότιμος εργάτης του μόχθου είσαι κι ο ίδιος, μου λέει το μαρξιστικό-λενινιστικό απόβρασμα. Όμως, αυτά τα πράματα δεν γίνονται κατά παραγγελία. Και στο κάτω-κάτω τι σε κόφτει εσέ; Σου κάθισα, δεν σου κάθισα;

–Ναι, αλλά διαθέτουμε και μια άλφα αξιοπρέπεια, τση

λέω. Έχουμε μια μούρη κι ένα όνομα στην πιάτσα και δεν μπορεί να έρχεται το κάθε ζαβό σχιστομάτικο να μας το καταρρακώνει. Να έχεις ολόκληρο παιδαρά Σπύρο νάμπερ ουάν από πάνω σου και να μην καταλαβαίνεις Κομφούκιο (το αντίστοιχο στα Κινέζικα του «δεν καταλαβαίνει Χριστό»), δεν πάει! Θα πέσει φωτιά να μας κάψει. Καλά, εσύ δεν ανάβεις με τίποτσι, ορέ παρτσακλό;

–Ανάβω, μου λέει το παρτσακλό. Πώς δεν ανάβω;

–Πώς όμως; αναφωνώ εγώ άπελπισ.

Το σκέφτεται το κινέζικο ψυγείο.

–Μίλα μου πρόστυχα, να δούμε μήπως..., μου λέει στο τέλος.

Πρόστυχα θες, μωρή άρρωστη; Πρόστυχα θα λάβεις, να σου φύγει ο τάκος!

–Μάο Τσε Τουνγκ, τση πετάω εγώ –πάντα ετοιμόλογος.

Τρελαίνεται το ερυθροφρουράκι.

–Ναι... ναιαιαιαι!... πατάει κάτι φωνές.

Εδώ σ' έχω, μωρή διεστραμμένη παντόφλα! Αμ τι νόμιζες, ότι θα ξέφευγες;

–Τσου Εν Λάϊ, τση ρίχνω από κοντά το δεύτερο βλήμα.

Βουρλίζεται τέλεια τώρα το σχιστομάτικο. Κι εκεί που ήτουνε σανίδα για να σιδερώνουμε ποκάμισα, βάνει μπροστά το μοτόρι και γένεται κανονικό τραμπολίνο, δικέ μου! Μιλάμε η μεταμόρφωση του Φρανκενστάϊν ένα πράμα!

Παραλίγο να μπουκάρει η εθνοφρουρά από τη διπλανή στρατώννα, να μας πιάκει για ανατρεπτική δράση μιλάμε!

Αλλά τώρα που βρήκαμε το κόλπο πιανόμανε εγώ; Δεν πιανόμανε;

–Τεγκ Χσιάο Πιγκ! την πυροβολώ αλύπητα.

Και γίνεται, δικέ μου, ανάστα ο κύριος ένα πράμα! Μιλάμε ότι κατέβηκε το πολιτυμπιρό από τση κορνίζες των κουάντρων να μας απονείμει τον μεγαλόσταυρο των ηρώων τση επανάστασης! Νά... σου τα λέω και μου ασκώνεται κάγκελο η τρίχα!

Μέχρι να φτάσουμε στον Χο Τσι Μίνχ και τον Φιντέλ Κάστρο το πλάσμα είχε πάθει την πλάκα τση ζωής του και δεν το προλάβαινα. Κανονική ήττα μιλάμε! Αν δεν σταμάταγα ακόμα εκεί θα ημάστενε, να μελετάμε το κόκκινο βιβλιαράκι με τη σκέψη του Μεγάλου Τιμονιέρη Μάο, μιλάμε!

Το συνέδριο τση ολομέλειας των δυο ατόμων επανελήφθη σε καθημερινή βάση μέχρι που ήρθε η ώρα να ανεβούμε στο αερόπλανο, να πάμε στην ευχή του θεού.

Στη σκάλα η Ζου αποχαιρετώντας με μου έκαμε δώρο τα Άπαντα του Προέδρου Μάο –πολυγραφημένα– και μου είπε τα εξής εμπνευσμένα και συντροφικά:

–Σύντροφε Σπύ Ρο, μου λέει. Μελέτησέ τα αυτά τα έργα του Μεγάλου μας Καθοδηγητή, που είναι ανώτερα από το Καμασούτρα, και την επόμενη φορά που θα συναντηθούμε θα σε εξετάσω επισταμένως.

Το μόνο πρόβλημα ήτουνε πως το κινέζικο Καμασούτρα ήτουνε στα κινέζικα –αλλά όλο και κάποια παραστρατημένη ερυθροφρουρίτισσα που αυτομόλησε θα έβρισκα κάπου να μου τα μεταφράσει, δεν μπορεί!

5) Η Κατσούκο από το Κυότο

Ένας από τσου μεγαλύτερους εφιάλτες όπου έζησα επί τση θρυλικής μου υπουργγίας –που αφήκε, εννοείται, εποχή– ήτουμε το καλοκαίρι όπου μας τη βίδωνε η κουλτούρα και φτάκαμε να έχει η κάθε Άνω Ραχούλα «φεστιβάλ» και «πολιτιστικά δρώμενα». Κι εντάξει, όπου σ’ έβρισκαν μπόσικο σε στρίμωχναν «να τιμήσετε δια τση παρουσίας σας, κύριε υποργέ...» τση αρπαχτές του κάθε αετονύχη επιτήδειου και καλά όλο κάτι έβρισκες ο ίδιος να προφασιστείς, αλλά ήτουμε και φορές που –από λάθη ή κακοήθεια άλλων– βρισκόσανε φάτσα-μόστρα, να παρίστασαι τση τριήμερες εκδηλώσεις Τέχνης και Λόγου στην Αετόβρυση Ευρυτανίας όπου το κορυφαίο γεγονότο ήτουμε η απαγγελία των απάντων του εγχώριου γίγαντα ποέτα Ευλάμπιου Τσουρδοκούκη, συνοδεία γύφτουλα καριντζή από τον γειτονικό συνοικισμό των κουμπάρων.

Τώρα είναι γνωστό ότι η Παράταξη δεν φημίζεται ακριβώς για την έγκαψη όπου έχει για την κουλτούρα του σαλονιού και του μη μου άπτου, και το σύνθημα το έδινε πρώτος ο Αρχηγός, ο Σιδερένιος και απέθαντος, πριν εννοείται τον περιλάβει το Θωρηκτό Ποτέμκιν και τον στείλει να κοιτάει τα ραδίκια ανάποδα. Και ο ίδιος και τα πρωτοπαλήκαρά του δεν έχαναν ευκαιρία να επισκεφθούν τα πολιτιστικά ιδρύματα όπου μεσουρανούσαν η Ρίτα, ο Καρράς, ο Γονίδης, ο Μαργαρίτης και τα άλλα τα παιδιά που κο-

σμούσαν με την παρουσία τσου την Αθηναϊκή νύχτα. Δώσε τους γαβ-γαβ και Ιερά Οδός και πάρε του την ψυχή μιλάμε. Πρώτο τραπέζι πίστα και τα μυαλά στα κάγκελα.

Αλλά έτσι κι έσκαζε το καλοκαιράκι και μαζί του κάτι Ηρώδεια, κάτι Λυκαβητοί και κάτι Επίδαυροι έπιπτε θρήνος και οδυρμός και κοίτουνε ο καθένας πώς θα κρυφτεί καλύτερα, μην τον βρει ο επιλοχίας και τον στείλει ν' απολαύσει τα ούρλα και τση τσιρίδες τση κάθε αγγελοκρουσμένης πατσούρας περμαντόνας και τση πιρουέτες με καλσόν του κάθε κουνιστού ποκοπίκου, με τον κώλο στο τσιμέντο και πλήρη σιγή ασυρμάτου για κάνα τρίωρο –ούτε πασατέμπο δεν σ' αφήνανε... Και άντε να το αντέξεις εσύ τώρα αυτό και να μην περνάει η πόρνη η ώρα με τίποτσι! Με τίποτσι μιλάμε!

Το οποίο, ούλοι λακίζουμε κανονικά, αφήνοντας κάτι στραβάδια νέους να πλερώσουν τον λογαριασμό, μέχρι να μάθουν κι εφτούνοι να φυλάγονται.

Τώρα πώς γένηκε κείνη τη χρονιά να με στριμώξουν, εμένα, τον ξύπνιο, δεν θυμάμαι να σου πω. Μπορεί να με φέραν στο φιλότιμο, μπορεί να φταίει η καλή μου η καρδιά ή που δεν πρόκαμα να εξαφανιστώ εγκαίρως. Όπως και να 'χει το πράμα με σίμπησε η δαγκάνα αυτής τση λουμπίνας του Γραμματέα, που κανόνιζε τση δημόσιες σχέσεις κι έβγανε την υπερεσία κανονικά.

–Σπύρο, θα πας Ηρώδειο, μου λέει.

–Σε γελάσανε, του λέω εγώ. Έχω κλείσει τραπέζι με τον Τζώρτζη στη Στανίση.

–Δεν μπορεί, πρέπει να πας, μου λέει ο τσόγλανος.

–Γράψε με κωλυόμενο, του κάνω.

–Κωλύομαι, μου λέει αυτός. Δεν έχω άτομα, δεν βγαίνει η υπερεσία.

–Και τι έργο παίζει, να 'χουμε το καλό ρώτημα; τον ρωτάω.

–«Αντιγόνη», με πληροφορεί εκείνος μισοκακόμοιρα.

–Μάπα θα ’ναι, του λέω. Τίποτσι για αγάμητες θα ’χει να κάνει η υπόθεση. Αλλιώς το γχομενάκι θα το ’λεγαν Μαριαλένα, Δανάη, Σούζη... τέτοια. Αντιγόνη μου κάνει ΚΝΕ.

Απόρησε με την ευρυμάθεια μου ο έτσι.

–Του Ευριπίδη, μου λέει.

–Δεν τον έχω ακουστά, του λέω εγώ. Αλλά για διανόηση από τα αζήτητα το κόβω, αλλιώς θα τον είχαν πάρει στο «Δελφινάριο».

–Τον αρχαίο τον Ευριπίδη, μου εξηγεί ο τυπάκος.

–Ακόμα χειρότερα, του κάνω.

Το τάπωσα κανονικά το ανθρωπάκι, αλλά δεν μ’ άφηνε κιόλας! Αμάν πια, τέτοιο ποντίγιο!¹²

–Σπύρο, μου κάνει. Πάρ’ το απόφαση... Δεν γίνεται να το αποφύγεις. Υπάρχει μιλάμε εντολή «άνωθεν».

Τώρα, εκείνες τση μέρες, όταν λέγαμε «άνωθεν» στην Παράταξη δεν εννοούσαμε βέβαια τον δεκαεξαβάλβιδο –θιος σχωρέστο το γεροντάκι! «Άνωθεν» ήτουνε μόνον το Βυζάντιο, ο τσολιάς που έκαμε κουμάντο, με την παρέα τση, κι εκεί δεν σήκωνε «μα» και «μου» και ξέρω ’γω τι, γιατί έτρωγες ένα φύσημα σε χρόνο ντετέ κι έψαχνες μετά τα κομμάτια. Να φανταστείς που έβγαινε κανονικά υπερεσία για εκκλησιασμό και δεν κοτούσε κανένας λέχρος να βγάνει κιχ. Πάγαιναν για αντίδωρο κατευθείαν από τη Ρίτα μιλάμε –και μια φορά ο Τζώρτζης παρασύρθηκε και κόλλησε ένα πεντοχίλιαρο στο κούτελο του αριστερού ψάλτη.

Το οποίον άπαξες και σου λέει ο άλλος «άνωθεν» κάνεις την καρδιά σου πέτρα, σφίγγεις τα δόντια και στέλνεις το κοστούμι στο καθαριστήριο. «Κωλύομαι» δεν υπήρχε.

---

12 Ποντίγιο: Το πείσμα Κερκυραϊστί.

–Θα περάσεις καλά, με παρηγόρησε αυτή η κουφάλα ο Γραμματέας, που ψόφαγε για κογιονάρισμα¹³. Είναι μιλάμε ένας θιάσος άλφα-άλφα, από... Ιαπωνία μεριά.

–Α, μπα; του κάνω εγώ. Ήρθαν να προσκυνήσουν το αρχαίο πνεύμα μέχρι και οι σχιστομάτηδες του Χιροχίτο;

–Ανεβάζουν μια παράσταση πολύ προχώ κι έτσι, με πληροφορεί ο τζες. Κι όλο στα γιαπωνέζικα μιλάμε.

–Η καλύτερή μου! του κάνω.

–Μη γκρινιάζεις, μου λέει ο έτσι. Μαθαίνω πως έχουν κάτι γκομενάκια εκεί να τα πιεις στο ποτήρι.

–Τι μου λες; του κάνω εγώ, δήθεν στο αδιάφορο.

–Ναι, βρε, σου λέω!...

Χαμήλωσε τη φωνή κι έσκυψε προς το μέρος μου συνωμοτικά.

–Ρε συ, Σπύρο..., μου κάνει. Εσύ που είσαι περπατημένο παιδί... Είναι αλήθεια όπου το έχουν, λέει, στο οριζόντιο οι σχιστομάτες;

–Η καθαρή αλήθεια, του λέω. Εξακριβωμένα πράγματα!

Κι έφυγα να πάω να γυαλίσω τα λουστρίνια.

* * *

Τώρα, όσο να 'ναι, από αρχαίο δράμα δεν ειμάστενε και τέλεια νιοράντηδες, ένεκα που και Καραγκιόζη έχουμε παρακολουθήσει, όταν τα καλοκαίρια πέραγα από το χωριό ένας γυρολόγος, όπου έδινε τση κυράτσες μπιστιού με δόσεις και το βράδυ έστηνε την παράσταση, να κάμει μια αρπαχτή ο άνθρωπος, με έργα όπως: «Ο Μεγαλέξαντρος και ο Κατηραμένος Όφης», «Ο Καραγκιόζης Φούρνιαρης» και άλλα του κλασικού ρεπερτορίου. Αλλά και περιοδεύοντες θιάσους έχουμε απολαύσει σε αθάνατα αριστουργήμα-

---

13 Κογιονάρισμα: Το πείραγμα Κερκυραϊστί.

τα, όπως: «Γενοβέφα», «Αι Τρεις Ορφαναί», «Η Κυρία με τας Καμελίας» και τέτοια. Την έχουμε δηλαδή την παιδεία, δεν ειμάστενε τίποτσι ξύλα απελέκητα... Πλην, αυτό που είδα κείνο το βράδυ στο Ηρώδειο, που ήτουμε τίγκα στο ανφάν γκατέ τση Αθήνας μιλάμε, δεν το είχα ξαναματαδεί. Μιλάμε το υπερθέαμα!

Οι Γιαπουνέζοι μιλάμε, όσο μπόϊ τσου έλειπε τόσο σπιρτάδα είχανε, οι ανθρώποι! Από το που ξεκίνησε το έργο μέχρι τα παλαμάκια στο τέλος μιλάμε δεν σταμάτησαν τα ούρλα και τση τσιρίδες, να σου ασκώνεται η τρίχα! Τα δώκαν όλα οι καλλιτέχνες μιλάμε! Κι ούλα σε τέλεια γιαπουνέζικα, που δεν καταλάβαινε κανείς Χριστό, αλλά που ούλοι κουνούσαν το κεφάλι επιδοκιμαστικά, λες κι έπιαναν τση έννοιες στην εντέλεια. Καλά, δεν μπορώ να πω, οι ανθρώποι, χαλάλι το μεροκάματο, τα δώκαν όλα μιλάμε!

Για την υπόθεση δεν κατάλαβα και πολλά πράματα, αλλά δεν έχει σημασία. Έτσι είναι η διανόηση... όσο δεν καταλαβαίνεις τόσο πιο ψηλό το νόημα. Να πω μόνο πως ήτουμε ένας βασιλέας (με παρασήματα στο φουλ μιλάμε) όπου φώναζε μιας κοπελός που του φώναζε κι αυτή και φώναζαν και κάτι άλλοι και στο τέλος τα πήρε στο κρανίο ο έτσι κι έβανε τσου πολισμάνους να τη μαντρώσουν στη στενή και πάνω που λες κάτι γένεται πέφτουν οι ρεβερέτζες και το χειροκρότημα και τα «μπράβο» και the end και εις άλλα με υγεία μιλάμε.

Ήτάξει... Μάπα το έργο, αλλά το ευτύχημα όπου τα γιαπουνέζικα μανούλια ήτουμε μια χαρά και ειδικά η περμαντόνα, μια κοντούλα, λεπτούλα πλην με κάτι βύζους σωστές νεροκολοκύθες, που σ' έκαμαν να ξεχνάς και την ταιπωρία και τη νύστα και τση τσιρίδες και να επικεντρώνεις την προσοχή σου ανελλιπώς επί τση σκηνης. Ούτε τσόντα μιλάμε το παιδί!

Το οποίον κάποτε έδωκε ο Άη Σπυριδωνας, ο θαυμα-

τουργός, και τελείωσε η γιαπουνέζικη τσιρίδα, οπότεν σύσσωμη η ντόπια διανόηση, ενθουσιασμένη από το προχώ τση ιστορίας, πετάχτηκε πάνω κι έριξε ένα χειροκρότημα που ούτε ο Νταλάρας δεν αξιώθηκε, ο άνθρωπος, με τότσες φιλανθρωπικές αρπαχτές μιλάμε!

–Να πάτε στα καμαρίνια, να συχαρείτε τσου ηθοποιούς, μου σφυράει μια πατσούρω από δίπλα, που μου ’χαν φορτώσει από το υπουργείο ως «ειδική» σε κάτι τέτοια.

Θα τση ’λεγα καμιά κουβέντα, που πιάστηκε ο κώλος μου στο μάρμαρο δυο ώρες τώρα, αλλά σκέφτηκα την πιτσιρίκα με τσου βύζους και είπα να δώκω τόπο στην οργή. Και μετά, πού ξέρεις, μπορεί και να μην πάγαινε τελείως στράφι αυτή η αλησμόνητη βραδιά. Αναλόγως.

Από κοντά το γιαπουνεζάκι ήτουνε ακόμα πιο κιμπάρι-κο κι ας ήτουνε μπαμπουλωμένο μέσα σ’ αυτά τα μεταξωτά τσουβάλια, τα κιμονό, που κάνουν τση γυναίκες να μοιάζουν με σιφονιέρες δίπατες.

–Ονίτσουά, τση λέω εγώ, που, ως κράχτης στα ταγαράδικα και τα μπιζουτάδικα τση Κέρκυρας, κάτι τέτοια τα ’παιζα στα δάχτυλα.

–Μιλάτε γιαπουνέζικα; απόρησε το γιαπουνεζάκι.

–Μπανζάϊ, τση απαντάω εγώ, ως πάντα ετοιμόλογος. Το κατά δύναμιν.

Υποκλίθηκε στο μεγαλείο μου το μεταξωτό τσουβάλι, υποκλίθηκα κι ο ίδιος στους βύζους, πιάκαμε την κουβέντα. Και τι ωραία που τα είπατε τα αρχαία!... με κολακεύετε... ουδόλως, την πάσα αλήθεια, μανάρι μου... είσαστε ένας εσείς!... Τέτοια.

Κι όπως η μια κουβέντα φέρνει την άλλη, είπαμε να πέρναγα μετά από το ξενοδοχείο για ένα ποτό και περαιτέρω σύσφιξη των ελληνογιαπουνέζικων σχέσεων.

Και πράγματι έτσι γένηκε. Και να ’μαστε στο δωμάτιο

τση Κατσούκο, εγώ με τα σώβρακα κι εκείνη με τση απί-
στευτες νεροκολοκύθες αμολυτές, να κουβεντιάζουμε περί
διαγραμμάτου για το αρχαίο δράμα.

–Ρε παιδάκι μου, τση λέω σε μια στιγμή. Εσύ χαραμί-
ζεσαι. Καθόσον με τα προσόντα που διαθέτεις θα γενόσανε
και η πρώτη πορνοστάρ έτσι και δοκίμαζες αυτό το είδος
τση Τέχνης.

–Α, μα το δοκίμασα, μου λέει (και με κουφαίνει).

–Τι λες, μωρή! θαύμασα εγώ, γιατί δεν τση το 'χα έτσι
χαμηλοβλεπούσα όπου την έγλεπα,

–Ναι, μου λέει. Έτσι μ' ανακάλυψε ο μεγάλος μας σκη-
νοθέτης. Σε βιντεοκασέτα με είδε.

–Μπα;..., τση κάνω. Και σε πέρασε από ακρόαση, αν
τύχει;

–Δεν χρειάστηκε, μου λέει το παρλιακό, που, όπως όλοι
οι σχιστομάτηδες, δεν νογούσε από κογιονάρισμα. Διέκρινε
μου είπε το ταλέντο μου αμέσως κι έτσι με ανέβασε στη
σκηνή να παίζω αρχαίο δράμα.

–Και καλά, συμφέρει, ρε μανούλι; απορώ εγώ, που αν
έχρινα από το φτηνιάρικο χοτέλ δεν θα 'πρεπε να κόβει πια
και την τρελή μονέδα η τραγωδία.

–Δεν συμφέρει, συμφώνησε το μανούλι. Αλλά η Τέχνη
απαιτεί θυσίες. Άλλωστε τση βιντεοκασέτες δεν τση στα-
μάτησα, μόνο που τώρα τση γυρίζει ο ίδιος ο μεγάλος σκη-
νοθέτης –με ψευδώνυμο βέβαια– και είναι καλλιτεχνικών
αξιώσεων.

–Τι μου λες;! θαύμασα εγώ ψαχουλεύοντας καλλιτεχνι-
κά τση νεροκολοκύθες.

–Να σου δείξω, Σπύρος-σαν, προθυμοποιήθηκε το φαι-
νόμενο.

–Και δε μου δείχνεις; τση κάνω εγώ. Ό,τι μαθαίνει ο
άνθρωπος για καλό είναι.

Και μου 'δειξε, δεν έχω παράπονο, αλλά ένα πράγμα δεν καταλάβαινα... Γιατί έσκουζε σαν γατί που το πνίγουν;!

–Τσώπα, ορή βουρλισμένη και θα μας κουβαλήσουν τση Ειδικές Δυνάμεις νομίζοντας πως σε σφάζω, τση λέω.

Με κοίταξε απορημένο το γιαπουνέζικο πλάσμα.

–Μα πώς; μου κάνει. Έτσι δεν πρέπει;

–Να βάνεις τη σειρήνα, να ξυπνήσουν οι απονθαμένοι, ορή; εξανίσταμαι εγώ (που οι τσιρίδες με είχαν φρικάρει... με κάποιες ανησυχητικές συνέπειες στο σύστημα εκσκαφής).

–Και πώς αλλιώς θα καταλάβει ο άλλος πως έχω απογειωθεί; απορεί το γκεϊσάκι.

–Αν είναι να καταλάβει από τα ούρλα, ζήτω όπου καήκαμε! τση κάνω.

–Έτσι το 'χουμε εμείς, μου εξηγεί. Πρέπει να δείχνεις του αντρός ότι σου αλλάζει τα φώτα, αλλιώς κομπλάρει και... δεν μπορεί.

–Εδώ, μανίτσα, είναι ακριβώς το αντίθετο, τση λέω.

–Το βλέπω, μου λέει σκεφτική.

–Θα σου 'λεγα τι γλέπεις, τση λέω. Αλλά έχε χάρη που είσαι μουσαφίρισσα.

Τέλος πάντων, κάναμε άλλη μια δοκιμή... Όλα καλά, μέχρι που φτάκαμε στο δια ταύτα, οπότε το γατί άντε πάλι τα «ιιι...ιιιι...ιιιιιιι», να σου τρυπάει τα τύμπανα.

–Σκάσε, μωρή άρρωστη, τση λέω. Θα έρθει η πυροσβεστική.

–Συγγνώμη, Σπύρος-σαν, μου κάνει εκείνη ταπεινά. Παρασύρθηκα.

–Σου άναψαν τα λαμπάκια δηλαδή, αν τύχει; ρωτάω εγώ με κάποια ελπίδα.

–Για να πω την αλήθεια, όχι ακριβώς, ομολογεί το προβληματικό. Είναι βλέπεις η εκπαίδευση όπου μου βγαίνει...

–Και σε μένα βρήκε να σου βγει, γαμώ την τύχη μου; φωνάζω εγώ.

–Τσου γιαπουνέζοι άντρηδοι έτσι αρέσει, μου λέει με συντριβή. Παρασύρομαι.

–Και σου κάνω εγώ για γιαπουνέζος μικροτσούτσουνος, ορή αγγελοκρουσμένη; εξανίσταμαι εγώ –και με το δίκιο μου.

–Όχι... όχι... Σπύρος-σαν, με διαβεβαιώνει η καλλιτέχνης. Αλλά νά... η συνήθεια...

Και κει πάνω μου κατέβηκε η φαινή ιδέα.

–Ρε συ, τση λέω. Δεν μου απαγγέλλεις το έργο που παίζατε πριν, που την καταβρίσκω με την Τέχνη, όσο εγώ επιλαμβάνομαι των ανδρικών μου καθηκόντων;...

Έλαμψε το πατικωμένο μούτρο τση αιιδού.

–Α, αυτό μάλιστα, Σπύρος-σαν, μου κάνει. Αυτό είναι πολύ ωραία διαστροφή.

Κι αρχίζει το ποιηματάκι στα γιαπουνέζικα.

Οπότε και μπορέσαμε επιτέλους να πορευτούμε ως Έλληνες και ως γίγαντες και να περισώσουμε την εθνική μας περηφάνια, που παραλίγο να πάθει ανήκεστο βλάβη από τση εξωτικές συνήθειες τση Άπω Ανατολής.

Τώρα τι κατάλαβε το γιαπουνεζάκι από τα τεκτενόμενα θα σας γελάσω. Πολύ φοβάμαι ότι όσο κατάλαβα εγώ από την απαγγελία άλλο τότε κατάλαβε κι εκείνο από το συμπρώξιμο. Αλλά έτσι είναι τα σχιστομάτικα. Ελαττωματικά προϊόντα κι ας φαίνονται απόξω σένια.

Μακριά!

Γ' ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ - ΗΜΕΡΑΠΗ

1) Η Κούλα από το Κιάτο

Σκέψου τώρα, λέει, να είσαι φαντάρος, νεοσύλληκτο στραβάδι, και να σ' έχει ρίξει η μοίρα σου η κακιά στου διαόλου το κάγκελο, στην ωραία Καλαμάτα. Σκέψου, λέει, να τσιμπάς επιτέλους την πρώτη τριήμερη και να 'σαι στον άσσο, ταπί και ψύχραιμος. Να πας τσου Κορυφούς δεν το συζητάμε, καθόσον ωτοστόπ στα παπύρια δεν γένεται, αλλά και να γενόταν θα 'τρωγες την άδεια στον δρόμο πάγαιν'-έλα. Οπότεν τι κάνουμε; Ή λέμε «ευχαριστώ πολύ, μια άλλη βολά» και καθομάστενε να μας χορεύει ο λοχίας «ένα στο δεξί, ένα και φωνή» ή την κάνουμε στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα για τον Περαιά, ωτοστοπάδα βέβαια, όπου η τζία Ντάντα θα μας φτιάξει, αν τύχει, κάνα σοφρίτο, καμιά πουλέντα και θα μας στρώσει, ν' ακουμπήσουμε τα πονεμένα μας κοκαλάκια σε ντιβάνι ανθρώπινο, άσε που στην επιστροφή όλο και καντιντίς σε χαρτζηλίκι θα ξηγηθεί.

Τση δέκα ώρες πέρασα την πύλη του «Παπαφλέσσα» προς τη σωστή μεριά –που μακάρι να 'καμε ο Άγιος το θαύμα του να μην την ξαναπέρναγα αντιθέτως, αλλά πού!...– και μέχρι τση δυο, και με χίλια ζόρια, μέχρι τη Μεγαλόπολη κατάφερα να φτάκω. Εκεί όμως, για καλή μου τύχη, με πήρε ο Μητσάρας, ο νταλίκερμαν, και φτάκαμε, με το κασετόφωνο τέρμα Καζαντζίδη, λίγο όξω από το Άργος, όπου θα φόρτωνε πεπόνια για τον Περαιά, πλην

μας πιάνει ημιαξόνιο και τέρμα η τύχη, τέρμα κι ο Στε-
λάρας κι άντε ξανά-μανά στο ποδαράτο, να βρεις άνθρωπο
να σε πάρει!

Τέλος πάντων κούρσες πέρναγαν φουλαριστές, καμιά
κυρία δεν φιλοτιμιότανε να σταματήσει για το φανταράκι,
πλην ενού ντιντή κουδουνίστρα, που μου την έπεσε «ψιτ,
καλέ στρατιώτη...» και τον έστειλα κανονικά στον γέρο
διάολο και η ώρα πέρναγε και με είχε κόψει και η λόρδα,
άσε πια τη δίψα, κι άρχισα να σκιάζομαι οπού θ' άφηνα τα
κοκαλάκια μου στην ερημιά, όταν –και πάλι πανταχού πα-
ρών– κάμει το θαύμα του ο Άγιος και σταματάει μπροστά
μου ένα *Datsun* σαραβαλιασμένο κι αγροτικό φορτωμένο
σανά και τσουβάλια.

–Σαν πούθι πας πατριώτ'; με ρωτάει ο μπάρμπας ο
αξούρηγος με την τραγιάσκα που οδηγούσε το ερείπιο, με
την κυρά του με το τσεμπέρι από δίπλα μπάστακα.

–Περαία, του λέω εγώ. Αλλά ποδαράτο δεν το γλέπω.

–Σάλτα πίσου, μου λέει ο μπάρμπας. Σι πάου ιγώ
μέχρι του Κιάτου κι απού χει έχ'ει ου θιός.

Ο θεός έχει, εμείς δεν έχουμε, αλλά το φτύνεις το λαχείο
άπαξες και σου τύχει; Δεν το φτύνεις. Το οποίο σαλτάρω
στην καρότσα με τα σανά κι εκεί με περιμένει μια έκπληξη
απ' αυτές που σου τυχαίνουν μια στο τότσο και σε κάνουν
εξ' αιτίας τους άνθρωπο ευσεβή και θεοφοβάμενο. Καθόσον
πάνω στο σανό καθότανε η... Κούλα!

Κι όταν λέμε Κούλα, να φανταστείς περικαλώ χωρια-
τάκι ζουμπουρλούδικο από κείνα που κάνουν τα λιγούρια
τα φαντάρια ν' αναστενάζουν «αχ, Κούλα!» το βράδυ στον
θάλαμο, άμα βαρήσει σιωπητήριο και σβήσουν τα φώτα.

Με κόβει το οποίο η Κούλα πατόκορφα με κείνο το
βλέμμα ακτίνες X που έχουν τα γχομενάκια στην επαρχία
και στραβομουτσουνιάζει λες και τση δώκανε παγωτό από
ξυνόγαλο.

–Γεια, τση λέω εγώ με την παροιμιώδη μου ντελικα-
τέτσα και θρονιάζομαι στη σανόμπαλα δίπλα τση.

–Γεια, μου λέει κι αυτή με μισή καρδιά και τραβιέται
ένα τι παραπέρα.

–Σπύρος, τση συστήνομαι –πάντα κύριος εγώ.

–Κούλα, μου λέει εκείνη κοιτάζοντας το αχανές τοπίο.

–Χαίρω πολύ, τση κάνω.

Δεν μου απαντάει. Ρίχνω μια λοξή ματιά ο ίδιος να τση
πάρω τα μέτρα... Ένα παιδί, η Παναγιά κοντά τση, μι-
λάμε! Πάλευε το φουστανάκι το τσίτικο να κάμει κουμάντο
στα πλούσια τα ελέη που δεν τσιγκουνεύτηκε ο καλός θεός,
αλλά τι να σου κάμει κι εφτούνο, τι να πρωτοσκεπάσει, τα
βυζάκια που χοροπήδαγαν σε κάθε λακκούβα του δρόμου ή
τα μπουτάκια που κόντευαν να κάμουν κυβέρνηση από
μόνα τσου! Αυτό το σκουντούφλικο να μην είχε το παιδί και
μια χαρά θα τα περνάγαμε.

Βγάνω ν' ανάψω τσιγάρο εγώ, μ' αγριοκοιτάει η Κού-
λα.

–Τώρα τι καταλαβαίν'ς, μου λέει. Να βάν'ς καμιά φου-
τιά στα τόπια κι να πιλαλάμι μιτά;

–Εδώ δεν έβανες ελόου σου τόση ώρα που κάθεται
πάνω, ρε μάνα μου, κι απέ εγώ θα βάνω μπουρλότο; τση
λέω.

Αυτό ήτουνε! Ούλα τα θήλεα θέλουν το κομπλιμέντο
τσου. Έτσι και τσου το ρίζεις επιδέξια μετά σε έχουν βασι-
λέα τσου –κι ας μη σε χωνεύουν. Η Κούλα έσκασε χαμόγε-
λο.

–Είσι μια μάρκα ισύ!... μου κάνει τσαχπίνικα.

–Γιατί το λες αυτό, μανίτσα; διαμαρτύρομαι ο ίδιος.
Την πάσα μία αλήθεια λέω, ο άχαρος.

–Μπα; χαχανίζει το χωριατάκι. Έτσι λες;

–Έτσι μια!... τση λέω κωλοσούρνοντας επιδέξια πιο κο-
ντά.

Με ξανακόβει ασκαρδαμυκτί η Κούλα, χωρίς κανέναν
ενδοιασμό.

–Φανταράκ'ι είσι; με ρωτάει και κουφαίνομαι.

–Όχι, τση λέω. Ο γιος του Πάρτα Όλα ιγκόγνιτο σε
διακοπές.

Γελάει το βλαχάκι κι έτσι και γελάσει το θήλεο η
υπόθεση πες πως είναι τελειωμένη.

–Πλάκα έχ'ς, μου λέει. Απού πού κρατά'ει η σκούφια σ'
σα να λέμι;

–Από τσου Κορυφούς, τση λλέω.

Με κόβει παραξενεμένη.

–Πού 'νι αυτούνου; απορεί.

–Τι να σου λέω τώρα, ρε μανούλι, και τι να καταλάβεις;
τση κάνω. Μακριά είναι.

–Κι πας ικεί τώρα σα να λιέμι μι άδεια;

–Στον Περαιά, τση λέω. Σε μια τζία μου.

–Σι μια τι;...

–Μια θειά μου, ρε παιδάκι μου, τση εξηγώ.

Γελάει με σημασία το μανούλι.

–Θειά κανουνική ή τίπουτις άλλου; με κογιονάρει.

Κι άπαξες και σε κογιονάρει το θήλεο είναι σαν να έχει
υπογράψει συμβόλαιο για τα περαιτέρω.

–Κούλα, τση λέω βάνοντας το χέρι μου επιτήδεια γύρω
από τη μέση τση, δήθεν για ισορροπία. Θα σε μαλώσω.
Έχεις πονηρό μυαλό.

–Μπα;... χαχανίζει το αγροτοπορνίδιο. Γιατί, ισύ πας
πίσου;

–Άσε με εμένα, τση λέω. Για ελόου σου μιλάμε.

–Δηλαδή τι, ιπειδής ειμάστενε απού χουριό παναπεί πως ειμάστενε κι καθυστερημέν’οι; μου λέει.

–Θα ήτουνε και αμαρτία, τση λέω και φέρνω το χέρι με τρόπο πάνω στο γόνατό τση.

–Κουντά τα χέρια σ’, μ’ αποπαίρνει η Κούλα. Ιπειδής ειμάστενε απού χουριό δεν παναπεί πως ειμάστενε κι εύκουλες.

–Είπα εγώ τέτοιο πράμα;!!! εξανέστην εγώ (χωρίς να τραβήξω το χέρι).

–Ισύ δεν το ’πεις, αλά το ’πι του χέρι σ’.

–Μα για να συγκρατηθώ που πάει τ’ αμάξι πέρα-δώθε, τση εξηγώ εγώ.

–Κι απ’ του μπούτι μ’ βρήκεις να κρατηθείς; με κατακεραυνώνει η συνταξιδιώτισσα.

–Το τερπνόν μετά του ωφελίμου, τση λέω εγώ διδακτικά.

Γελάει πάλι το χωριατάκι.

–Αμ σ’ έκουψα ιγώ, μου κάνει. Δεν σ’ έκουψα; Ίσι ένας ισύ!!!...

–Και μεταξύ μας, Κουλίτσα, τση κάνω εγώ εμπιστευτικά, γλιστρώντας επιτήδεια το χέρι λίγο πιο πάνω. Τέτοιο μπούτι, να, μα τον Άγιο, δεν έχω ξαναματαδεί.

Δεν υπάρχει θήλεο που να του πεις πως είναι ωραίο και να σε φτύσει. Η Κούλα κακάρισε.

–Ε, τότε πιάσι, κακόμοιρου φανταράχ’ι, να δούμι τι θα καταλάβ’ς, μου λέει γενναιόδωρα.

Και βέβαια δεν περίμενα ο ίδιος να μου κάμει την πρόταση και γραπτώς και δεδομένης τση μακράς αποχής, ένεκα η βασική στην Καλαμάτα, φρόντισα να κάμω ό,τι

ήτουνε τελοσπάντων ανθρωπίνως δυνατόν, δεδομένων των ειδικών συνθηκών και του χώρου.

Πλην, όταν το πράμα έφτακε στο απροχώρητο η Κούλα έριξε απαγορευτικό.

–Μέχρι δω κι μη παρέκ'ει, μου κάνει. Ιμείς ιδώ ιτούτου (χτύπησε το μέτωπό της) του έχ'μι καθαρό.

–Μα, βρε μανίτσα μου, μια χαρά δεν το πηγαίναμε ως τα τώρα; τση κλάφτηκα εγώ που βρισκόμανε σε δύσκολη θέση.

–Ιντάξ'ει, είπαμι να σαχλαμαρίσουμε κουμμάτ'ι για να πιράσ'ει η ώρα, αλλά όχ'ι κι να μας γκαστρώσ'εις απού παν', με αποστόμωσε.

–Ρε μάνα μου, μια απόφαση είναι, παρακάλεσα εγώ. Ολόκληρο γαΐδαρο φάγαμε, στην ουρά θα κωλώσουμε;

–Καλέ τι μας λιές;!... Κι αν μας πάρ'ει χαμπάρ'ι ου πατέρας μ';

–Θα προσέχουμε, τση υπόσχομαι.

–Δεν ξιέρου, μου λέει εκείνη ανένδοτη. Ου διάουλους έχ'ει πουλλά πουδάρια. Κι μιτά... αν θες να ξιέρ'ς... είμι κι παρθένα.

–'Ντάξει, ρε μάτια, τση κάνω. Θα βρούμε τον τρόπο...

–Άκου να σι πω..., αγρίεψε η Κούλα. Ιμείς ιδώ ιτούτου (το μέτωπο πάλι, το δαφνοστεφανωμένο!) το χ'μι καθαρό.

Αμ δεν το 'βλεπα;!

–Και τώρα τι γένεται; ανακράζω εγώ στα όρια τση απελπισίας.

Η Κούλα ήτουνε πονόψυχη.

–Ιντάξ'ει, μου λέει συνωμοτικά. Να κάνουμε μια θυσία, να σι ανακουφίσουμε –φαντάρου άνθρουπου– αλλά ισύ τα χέρια σ' κουντά. Να 'μαστι 'ξηγημέν'οι.

Τι να κάμω τώρα κι ελόου μου, στην κατάσταση που βρισκόμαστε, αφήθηκα στις φιλεύσπλαχνες χειρωνακτικές φροντίδες τση Κούλας, ώσπου τελικά... πάνω χέρι, κάτω χέρι... είδαμε –εγώ δηλαδή– το φως το αληθινό και πάλι καλά να λες, γιατί φτάναμε σ' ένα χωριό όξω από το Κιάτο, όπου το σπιτικό των καλών αυτών ανθρώπων.

–Θα καθίς'εις ιδώ, μουσαφίρ'ς, μου δήλωσε ο μπάρμπας με την τραγιάσκα. Νυχτών'ει κι δεν θα βρεις τίπου-τας να σι πάρ'ει παρακάτ'. Ιδώ ούτι κάρου δεν πιρνά'ει τ'ν νύχτα. Κάτσι να ξαπουστάσ'ς κι αύριου, πρώτα ου θιός, πας στ'ν ιφχή του Χριστού κι τ'ς Παναγίας.

–Μα να μη σας βάλω σε κόπο..., έκανα τση κόνξες μου εγώ, κατά πως πρέπει, ενώ η Κούλα μου 'κανε νοήματα.

–Κανένας κόπους, αλίμουνου, είπε η θειά με το τσεμπέρι. Όπου ιμείς κι ιλόου σ'.

Το οποίο, ξεμπερδεμένος όπως ήμανε από την ταλαιπωρία του ταξιδιού και τα έκτακτα συμβάντα στην καρότσα και πεινασμένος σαν τον κακό τον λύκο –απ' όλες τση απόψεις– έδωκα τόπο στην οργή και δέχτηκα τη φιλοξενία των καλών αυτών βουκόλων, που καθόλου υστερόβουλες σκέψεις δεν είχαν –ως απεδείχθη.

Το σπίτι ήτουνε ένα καλύβι τση συμφοράς, χτισμένο στη ζούλα εννοείται, με ότι υλικό τσου βρισκότανε, από πλιθιά και τούβλα μέχρι τσιμεντόλιθους και τσίγκια. Στην ουσία ένα μεγάλο δωμάτιο είχε, κάτι σαν κουζίνα, μαραγκούδικο, στάβλο, αποθήκη και τραπεζαρία μαζί, με γκαζιέρες, κατσαρόλες, φούρνους, σαμάρια, εργαλεία, ροκανίδια, αλέτρια, τσουβάλια γεμάτα ποιος ξέρει με τι, πατάτες και κρεμμύδια απλωμένα στο χωμάτινο πάτωμα κι ό,τι παραμπάτσαλο χωριάτικο από την εποχή του Κιλελέρ μπορεί να φανταστεί κανείς. Σ' αυτό το χάος είχαν κολλήσει κάνα-δυο δωμάτια τση συμφοράς, χτισμένα όπως-όπως, που τα χρησιμοποιούσαν σαν αποθήκες, καθόσον η οικο-

γένεια κοιμόταν στρωματσάδα, όλοι αντάμα στην κουζίνο-σταβλοτραπεζαρία. Καμπινέ είχαν ένα κουβούκλιο στην αυλή, δίπλα στο κοτέτσι, με τούρκινη λεκάνη, μπάνιο δεν είδα πουθενά –τι να το κάνουν; Νερό τρεχούμενο το σπίτι δεν είχε, παίρναν από το πηγάδι στην αυλή με τον σίχλο¹⁴, ούτε ηλεκτρικό... με τση λάμπες πετρελαίου και τα σπαρματσέτα πορεύονταν οι ανθρώποι. Μιλάμε, το πιο καθυστερημένο χωριό τση Κέρκυρας εφτούνο το χάλι δεν το είχε.

Τέλος πάντων, αφού με φιλοξενούσαν με τη καλή τσου την καρδιά, δεν μπορούσα να παραπονιέμαι. Σάματις στη στρατώνα ήτουνε καλύτερα; Κι έτσι, αφού φάγαμε ένα μπουκούνη ψωμί με τυρί κι ελιές, ήπιαμε και οι άντρηδοι έναν κουτελίτη, που ο μπάρμπα-Μήτσος μου ανακοίνωσε υπερηφάνως ότι τον έφτιαχνε ο ίδιος, από τα δικά του σταφύλια, μ' έστειλαν για ύπνο με μια μπατανία σε μια από τση πρόσθετες αποθήκες, ένεκα που σαν μουσαφίρη ήθελαν να με περιποιηθούν.

Με τση κότες κοιμόσαντε οι χωριάτες, αλλά εμέ, που ήμανε συνηθισμένος αλλιώς, πού να μου κολλήσει ύπνος! Να 'χω και το αγροτικό μανούλι στο διπλανό δωμάτιο, που μου 'χε δώσει και προκαταβολή, κι έφτιαχνα με το μυαλό μου σκηνές από το ακατάλληλο έργο τση Δευτέρας... να 'ναι και το πάτωμα ντούρο σαν πέτρα... πού να κλείσει μάτι ο άνθρωπος; –και να 'θελε!

Είδα κι απόειδα, άκουγα και τα ροχαλητά από δίπλα εις διπλούν, πρίμο-σεγόντο, του ζευγά και τση ζευγούς, κατά τση δέκα ασκώνομαι και πάω μέσα να ζυγίσω τα κόζα –νυχοποδητί. Τα γερόντια βρίσκονταν στον λήθαργο των ανθρώπων που τίποτσι πια δεν χρειάζονται και τίποτσι δεν τσου κόφτει, αλλά το μικρό είχε το μάτι γαρίδα κι όταν με είδε ανασηκώθηκε στη στρώση και μου 'καμε νόημα «τι θες;».

---

14 Σίχλος: ο κουβάς Κερκυραϊστί.

«Σου πω...» τση κάνω εγώ αντινόημα.

Με κλίση τση κεφαλής η Κούλα μου δείχνει τα γερόντια.

«Αυτοί ξεράθηκαν» επιμένω εγώ στη νοηματική. «Σου πω...»

«Α, δεν ξέρω...» μου απαντάει εκείνη στην ίδια διάλεκτο.

«Έλα μωρή σου λέω...» τα παίρνω εγώ.

Με τα πολλά ασκώθηκε το μανούλι... με τα ρούχα εκοιμόντουνε, πλην τση φούστας, κι αυτό που έβλεπα, ο δόλιος, μου πέταξε τα μάτια όξω, καθόσον ο καλός θεός δεν είχε κάμει τσιγκουνιές και οικονομίες. Την αρπάω το λοιπόν και τη σούρνω στην αποθήκη όπου μου είχαν στρώσει.

–Δεν ξιέρου τι έχ'εις στου μυαλό σ', μέσα στα άγρια μισάνυχτα, μου λέει το αγροτικό φαινόμενο –δήθεν που δεν ήξερε!

–Μανάρα μου εσύ! τση κάνω εγώ καθώς χούφτωνα όπου έβρισκα.

–Σιγά, μου λέει θορυβημένη. Θα ξυπνήσουμε τα γιρόντια.

Οπότε... για να μην τα ξυπνήσουμε με άφηκε να κάμω τα δικά μου... πλην... στο κρίσιμο σημείο... τσάααακ, μου ρίχνει πάλι το απαγορευτικό.

–Σιγά, μου λέει. Ξιχνάς οπού είμι παρθένα;

–Μη σε νοιάζει, μάνα μου, τση λέω εγώ πάνω στη φούντωση. Θα προσέχω.

Αλλά μια κουβέντα είναι αυτή κι αν πάρουν φωτιά τα τόπια άντε να τα σβήσεις μετά με το ποτιστήρι! Οπότε, εκεί, σε μια στροφή περίεργη, γένεται η στραβή και μην τον είδατε παιδιά τον Κίτσο τον λεβέντη τον αρχιληστή! Φούντωση ελόου μου, φούντωση και το αγροτεμάχιο, δεν

δώκαμε σημασία παρά μόνο όταν ήτουμε πια πολύ αργά για τακτικούς ελιγμούς, που λέμε κι εμείς οι στρατιωτικοί.

Τέλος πάντων, μην τα πολυλογώ, βγάλαμε το άχτι μας σαν παιδιά κι εμείς και μόνο στο τέλος άρχισα να συνειδητοποιώ πως κάτι δεν πάγαινε καλά εδώ πέρα.

–Καλά, μωρή, τση λέω. Εσύ δεν μου ’πες πως ήσανε παρθένα;

–Στο ’πα, μου λέει το μανούλι κατεβάζοντας τα μούτρα.

–Ορή, μήπως έγινε κανένα λάθος; τση κάνω.

–Τι λάθος; μου λέει.

–Ψέματα μου ’πες, ορή βουρλισμένη;

–Ε, όχ’ι κι ψιέματα, διαμαρτύρεται η Κούλα. Τι δηλαδή, ιπειδής έγινε ένα ατύχημα μι τουν αρραβουνιάρ’η παναπεί ότ’ι ειμάστινι κι του δρόμ’;

–Έχεις κι αρραβωνιάρη, βρε θερίο;!!! απορώ εγώ.

–Είχα. Του ’δωκα τα παπούτσια στου χέρ’ι.

–Α, μπα; Και πώς έτσι;

–Ήθιλι προίκα κι του γαιδούρ’ι, αλλά ου πατέρας μ’ ήταν ανέχδουτους κι έτσ’ι χάλασι του προυξινιό.

–Α, οπότε αυτός την έκαμε τη ζημιά, λέω.

–Τς.

Αυτό το «τς» στα χωριά παναπεί «όχι».

–Αλλά;

–Ου Κώτσιους, ου αγρουφύλακας. Αλλά μη νομιζ’ς... μόνου μια βουλά.

–Αμ δεν χρειάζεται και δεύτερη, φιλοσοφώ εγώ.

Η Κούλα συνοφρυώθηκε.

–Κι ιπειδής είχαμι ένα ατύχημα παναπεί που δεν είμι παρθένα; μου αγριεύει.

–Είσαι; απορώ εγώ (γιατί έβλεπα τσου νόμους τση Φυσικής να γέγονται σκόνη).

–Ήμαν, μου αναγγέλλει σκυθρωπά. Λίγου μεν, αλλά ήμαν. Μέχρι που μι ξιπαρθένιψεις τιλείους ισύ.

–Τι λες, βρε παρλιακό;!!! εξανίσταμαι εγώ που είχα αρχίσει να οσφραίνομαι μπλεξίματα.

–Αυτό π' ακούς. Κι αν του καταλάβ'ει ου πατέρας μ' θα μας τφικήσ'ει και τ'ς δυό μι του δίκαννου. Γιατί μείς ιδώ ιτούτου (το μέτωπο εννοείται) το 'χμι καθαρό.

–Ωχ! λέω εγώ.

–Ιξόν κι αν μι γυρέψ'ς, έρχεται η σωτήρια ιδέα.

–Να σε... γυρέψω;!!!... τραυλίζω εγώ.

–Αλλιώς...

Και το άφηκε να επικρέμαται ως δαμόκλειος σπάθη, που λεν κι οι εφημερίδες.

–Καλά, τση λέω εγώ συμβιβαστικά, για να μην την αγριέψω. Να σε γυρέψω. Αλλά να πάω πρώτα για κατούρημα.

–Να πας, αλλά μην αργήσ'ς, γιατί τώρα που γλυκάθ'κα κι μια κι θα μι γυρέψ'ς, θέλου κι άλλου...

Το ευτύχημα που ο καμπινές ήτουνε στην αυλή... και κοντά ο φράχτης. Τον δρασκέλισα κι ακόμα τρέχω... Ξυπόλυτο και με τη σκελέα με μάζωξε ένας γύφτος που πάγαινε στην Καλαμάτα με καρπούζια κι άντε να εξηγείς μετά του επιλοχία γιατί παρουσιάστηκες με «ανάρμοστη περιβολή».

Μια συμβουλή. Αποφύγετε το ωτοστόπ στη λεβεντομάνα επαρχία. Υπάρχει σοβαρός κίνδυνος εμπλοκής (που λέμε κι εμείς οι στρατιωτικοί).

2) Τασούλα and the other girls

Ο Στρατός, το 'χουμε ξαναπεί, μαύρη ταλαιπωρία είναι κι όσο για την υπεράσπιση των ιερών και των οσίων... άσε καλύτερα, όμως έχει και μερικά καλά που θυμάσαι μετά, ερείπιο με μπαστούνι δίπλα στη χόβολη, και χαμογελάς πονηρά... «Κοίτα όμως, ρε παιδί μου, κάτι σχέδια μυστήρια που σου σκαρώνει η ιερόδουλος η ζωή ώρες-ώρες!» Και σε γλέπει η γριά, που σε παραμονεύει σαν αγροφύλακας απ' τη γωνιά τση και γένεται ποπόρο, γιατί δεν έχει βρει ακόμα τρόπο να σου βάλει απαγορευτικό και τση αναμνήσεις –πού να 'ξερε!

Η παρακάτω διδακτική ιστορία υπάγεται σ' αυτή την κατηγορία –όπου καμιά γριά και κανένας πούστης δεν έχει πρόσβαση, εξόν κι αν το επιτρέψεις ο ίδιος (πράμα που θα σημαίνει ότι δεν έμαθες τίποτσι από τη ζωή τελικά, μάλακα!).

Πρώτη μετάθεση μετά τα ΛΥΒ, τέρμα θεού, στα σύνορα (δεν λέμε πού για ευνόητους εθνικοπατριωτικούς λόγους). Τάγμα προκάλυψης τση κακιάς συφοράς, απ' όπου μόνο με τρελόχαρτο, απολυτήριο ή τεζαρισμένος έφευγες. Μιλάμε, ο καλύτερος φίλος σου στη σκοπιά ο λύκος, που είχε μάθει κι ερχότουνε να τον φιλεύεις αποφάγια –με τη γεμιστήρα μέσα στο Μ1, για κάθε ενδεχόμενο. Μιλάμε για απελπισία απέραντη, όπου τα χιόνια έλιωναν καλό Ιούνη μήνα κι

οι εφημερίδες έρχονταν, όταν έρχονταν, με μια βδομάδα καθυστέρηση. Επιπλέον, ο Δέσποτας, μια φανατίλα του κιαρατά, είχε απαγορεύσει τα μπουρδέλα στην περιφέρειά του, «ίνα μη σκανδαλίζονται τα στρατευμένα νιάτα», πράγμα που είχε αποτρελάνει τα αποκλεισμένα φαντάρια πέρα για πέρα. Και δεν ήτουνε να πεις να κάνεις υπεμονή για μια αδειούλα, να πεταχτείς μέχρι τη γειτονική πόλη, να βολευτείς ως άνθρωπος και ως φαντάρος, γιατί οι άδειες χορηγούνταν με το σταγονόμετρο, ένεκα που υπήρχε έλλειψη προσωπικού, λέει, και δεν έβγαινε η υπερεσία, λέει. Ποια υπερεσία σ' αυτή την εξορία μη ρωτάς –ίσως για να κρατάμε συντροφιά τση αρκούδες (που όμως αυτές τη βόλευαν μια χαρά με τη χειμερία νάρκη που είχαν ανακαλύψει ακριβώς για κάτι τέτοια ζόρια).

Λοχίας αλφαμίτης ο Μπαρακούντας Σπυρίδων το οποίον και πάλι καλά να λες, γιατί με την πρόφαση τση αστυνόμευσης των φαντάρων κάθε που είχε εξόδου πρώτοι ξεμπουκάρουμε εμείς, το περίπουλο, και τελευταίοι γυρνάγαμε στο τάγμα, αφού ρίχναμε και πεντέξι τσίπουρα στου Μητσάρα, να πάνε κάτω τα φαρμάκια. Επιπλέον τα 'χα βολέψει έτσι ώστε να βγαίνω κάθε πρωί με τον σιτιστή, έναν χλέμπουρα από την Ορεστιάδα, για τα «ώνια», ψώνια για το συσσίτιο του τάγματος δηλαδή. Τώρα τι χρειαζόταν ο αλφαμίτης σ' αυτή τη διαδικασία... θα σε γελάσω. Ίσως για ν' αποτρέψει κανένα ντου των αντεθνικών στοιχείων που θα έβαναν στο μάτι να ξαφρίσουν τση πατάτες και τα κρομμύδια των φαντάρων, ίσως πάλι για να προσέχει τον χλέμπουρα μην κάνει τίποτσι ανομολόγητες λοβιτούρες με τσου προμηθευτές. Ο ανθύπας πάντως του Εφοδιασμού μου είχε πει: «Τα μάτια σου ανοιχτά, Μπαρακούντα». Κι εγώ, πάντα ευπειθής και ωραίος στις επιταγές τση πατρίδος, ακολουθούσα κατά γράμμα τση εντολές του ανωτέρου μου – ίσως όχι τελείως προς την κατεύθυνση που το εννοούσε εκείνος βέβαια....

Τα κάνω ψιλά...

Ο κύριος προμηθευτής του τάγματος ήτουμε το μπακάλικο-μανάβικο-πρακτορείο Τύπου και Προπό-Εδώδιμα και Αποικιακά του κυρ-Αναστάση, επί τση κεντρικής –και μοναδικής– πλατείας τση ωραίας αυτής κωμόπολης, όπου μας έριξε η μοίρα μας η κακιά να υπερετήσουμε το έθνος. Ο κυρ-Αναστάσης είχε τα πάντα, από ελιές θρούμπες μέχρι μανταλάκια για τη μπουγάδα. Μόνο καπότες δεν είχε, αλλά γι' αυτό δεν έφταιγε ο ίδιος αλλά ο Δέσποτας που είπαμε και μπριχού. Επίσης ο κυρ-Αναστάσης είχε και την Τασούλα. Κι εδώ κάνουμε στάση, βαράμε προσοχή και παρουμεσιάζουμε όπλα, κανονικά, όπως στην έπαρση σημαίας, να 'ούμ'. Ευπειθώς αναφέρω, μανάρι μου, σκλάβος σου παντοτινός, να γένω γέφυρα, να περνάς απέναντι, να μη βρέξεις τα ποδαράκια σου. Μιλάμε δηλαδή για ένα από κείνα τα παιδιά που και φαντάρος να μην είσαι παθαίνεις ίκτερο, πόσο μάλλον όταν μετράς τετρακόσιες πενήντα δύο και μία –όπου η κάθε μία η ρημάδα μετράει διπλή! Η Τασούλα, θυγατέρα του προμηθευτή, ήτουμε φτιαγμένη μόνο με καμπύλες. Η ευθεία δεν είχε ανακαλυφθεί ακόμα στην περίπτωσή τση. Ήτουμε από κείνες τση βλαχοπούλες που μέχρι να καβατζάρουν τα είκοσι είναι «όλα εν σοφία εποίησας –πλούσια τα ελέη» και μετά πάμε στο «μέριασε βράχε να διαβώ» (αλλά ποιος το μπιπ το μετά!).

Η Τασούλα εργαζόταν –λέμε τώρα!– στο μπακάλικο του μπαμπά, οπότεν κάθε μέρα που κατεβαίναμε για τα «ώνια», ενώ ο χλέμπουρας έκλεινε σκοτεινές συμφωνίες με τον φιλόργυρο κι αδίστακτο έμπορα προμηθευτή, ελόου μου φρόντιζα να καλλιεργώ τη σύσφιξη των στενών δεσμών στρατού και λαού με μαεστρία και περίσσια αυταπάρηση.

«Δεσποινίς Τασούλα, σήμερα εισάστενε τση ομορφάδες σας!» να 'ούμε.

«Αχ, κύριε Σπύρο μας, πώς τα λέτε!» (με τα ανάλογα γαργαλιστικά γελάκια αυτό).

«Πώς να τα πω, δεσποινίς Τασούλα μας... Σάματις μπορώ να αρθρώσω λέξη;».

«Α, θα σας μαλώσω! Με κακομαθαίνετε...».

Ε, μα αυτός δεν είναι ο απώτερος σκοπός μας, μανάρι μου εσύ ατελείωτο;

Προχωρούσε το λοιπόν ακάθεκτο το πίτσι-πίτσι σχέδιο κι όλα έδειχναν ότι συντόμως θα είχαμε εξαιρετικά αποτελέσματα, ένεκα που το πλάσμα φαινόταν να βράζει το αίμα του –και με το δίκιο του– αν δεν μας τύχαινε το αναπάντεχο.

Η κυρα-Παγώνα, ήτουνε η μάμα τση εν λόγω υποψήφιας, μια χωριάτα πονηρή κι ανοιχτομάτα, η οποία φαίνεται ότι πήρε είδηση τση στρατιωτικές μανούβρες υψηλής ακριβείας και με μια αστραπιαία κυκλωτική κίνηση απέτρεψε την προσχεδιασμένη νικηφόρα προέλαση.

–Κυρ λοχία, να σε πω δυο λεφτά, μου σφυράει μια μέρα.

Με παίρνει το λοιπόν διακριτικά παράμερα κι αρχίζει τον εξάψαλμο. Και που τι μας πέρασες εμάς, που έχουμε το κούτελο καθαρό, και που δεν ξέρω στα μέρη σας, αλλά εμείς εδώ στα θέματα ηθικής ειμάστενε βράχοι, και που τα κορίτσια είναι χαζά, δεν καταλαβαίνουν πού το παν οι άντρηδοι, και που ντροπής πράγματα αυτά και να σταματήσει το λακριντί με τη μικρή γιατί θα υπάρξουν συνέπειες κι άλλα τέτοια αποτρεπτικά...

–Μα, μανδάμ, με παρεξηγήσατε, προσπάθησα να τα μπαλώσω εγώ.

–Μη με λες εμένα ότι σε παρεξήγησα γιατί όταν εσύ πάγαινες εγώ ερχόμανε, μ' έκοψε η κυρα-Παγώνα. Κοιμένα τα πίτσι-πίτσι με το ζωντόβολο τη θυγατέρα μου.

–Ότι πείτε εσείς, μανδάμ...

Μ' έκοψε από πάνω μέχρι κάτω, όπως θα 'κοβε ένα μουλάρι που τση πρότειναν ν' αγοράσει για να κουβαλάει τα σακιά με τση φακές.

–Και φαίνεσαι καλό παιδί, τρομάρα σου! είπε.

–Καλός είμαι, μανδάμ, επιβεβαίωσα εγώ πρόθυμα.

Η χωριάτα έσκασε ένα στραβό χαμόγελο. Λοιπόν όποτε βλέπω γυναίκες να σκάνε τέτοιο χαμόγελο με ζώνουν τα φίδια –δεν είναι ποτέ για καλό.

–Καλός μπορεί να είσαι, αλλά και το αίμα βράζει, ε;

–Το κατά δύναμιν, μανδάμ. Το κατά δύναμιν...

Η χωριάτα έριξε μια ματιά γύρω και μετά έσχυψε το κεφάλι πιο κοντά χαμηλώνοντας τη φωνή.

–Τι ώρα έχει εξόδου τα' απόγιομα; με ρώτησε συνωμοτικά.

–Τση τέσσερις...

–Τέσσερις και τέταρτο έλα από την αποθήκη, στο πίσω μέρος... Ξέρεις. Θ' αφήνω την πόρτα ξεμαντάλωτη.

Και μ' άφηκε σύζυλο.

Τέσσερις και δέκα γλιστρούσα στην εν λόγω αποθήκη, φροντίζοντας να κλείσω την πόρτα πίσω μου με το μάνταλο –για παν ένα ενδεχόμενο. Η κυρα-Παγώνα, Ιγγλέζα στο ραντεβού, με περίμενε καθισμένη πάνω σ' ένα σακί πατάτες σαν τση οδαλίσκας που βλέπουμε στα κουάντρα που πουλάν τα κορνιζάδικα.

–Κοίτα να δεις, μη βάλει τίποτσι πονηρό το μυαλό σου, μ' αρπάει πάραυτα από τα μούτρα. Αυτό γίνεται για να μη μας βρει καμιά συφορά με τη μικρή –να 'μαστε ξεγημένοι. Είπαμε, εμείς στα μέρη μας το κούτελό μας το 'χουμε καθαρό.

Αμ δεν το 'βλεπα;!

Κατόπιν τούτου η μάνα τση Τασούλας θυσιάστηκε για το παιδί τση και την τιμή τση φαμίλιας κανονικά –επί των σακιών τση πατάτας.

–Άντε κι αύριο πάλι εδώ, μου λέει μετά ξεπροβοδίζοντας με. Αλλά να θυμάσαι... Μακριά απ' το ζωντόβολο τη θυγατέρα μου.

Κι έτσι, πιάκαμε σκοινί κορδόνι με την κυρα-Παγώνα να φροντίζουμε για την ακεραιότητα τση παρθενίας τση Τασούλας κι όλοι ημάστενε ευχαριστημένοι, εξόν ίσως από την Τασούλα την ίδια, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία (που έπεται).

Καμιά βδομάδα αργότερα η κυρα-Παγώνα μου σκάει το μυστικό.

–Κοίτα να δεις, μου κάνει. Επειδής σε γλέπω νταβραντισμένο παληκάρι και πολύ μερακλίδικο είπα και τση φιληνάδας μου τση Ευλαμπίας και θέλει κι εφτούνη να βοηθήσει την κατάσταση λέει.

Τι να κάμω κι εγώ, βρισκόμανε γλέπεις σε δύσκολη θέση, υπέκυψα στο μοιραίο κι έτσι πλην τση Παγώνας είχαμε και την Ευλαμπία να υπερασπίζεται το καθαρό κούτελο τση σεπτής αυτής ακριτικής περιοχής. Μετά η Ευλαμπία έφερε και την κυρα-Φούλα και η κυρα-Φούλα την κουμπάρα τση... Στην αποθήκη άρχισε να παρατηρείται πολυκοσμία κι εμένα τα γόνατά μου πήραν να λυγάνε κάτω από το βάρος τση ευθύνης. Η κυρα-Παγώνα πρόστρεξε αρωγός τση κατάστασης.

–Δεν λες και σε τίποτσι άλλα παιδιά μπιστικά να κοπιάσουν να σε βοηθήσουν; μου πρότεινε ένα βραδάκι καθώς μου βάζανε κομπρέσες για να με συνεφέρουν.

Άλλο που δεν ήθελα εγώ, πιάνω τον Μάχο, τον Νάσο και τον Περικλή, παιδιά σένια, δικά μου αλφαμίτια, τσου λέω το και το... Όπως ήτουνε φυσικό νόμισαν ότι τσου έκαμα πλάκα.

– Άντε, ρε πάαινε! γέλασε ο Νάσος. Για τίποτσι στραβάδια μας πέρασες, να μας κογιονάρεις ψιλό γαζί;

– Νά, μα τον Άη Σπυρίδωνα! τσου ορχίζομαι εγώ. Ελάτε και θα δείτε.

Ήρθαν, έτσι «για την πλάκα», αλλά πάθαν πλάκα οι ίδιοι τελικά όταν αντίκρισαν τση κυράτσες να περιμένουν μετά φανών και λαμπάδων στην αποθήκη τση αμαρτίας.

– Ρε σειρά... Μας κλήρωσε το λαχείο ή μου φαίνεται; ψιθύρισε έκθαμβος ο Μάχος.

Γιατί, όπως και να το κάνουμε, τέτοιου είδους βόλεμα σ' αυτό το τέρμα θεού όχι ανέλπιστα ήτουνε αλλά ούτε στα πιο τρελά μας όνειρα να το δούμε! Βέβαια οι κυράδες δεν ήτουνε ακριβώς σταρ του σινεμά, αλλά ούτε και τέλεια του πεταματού πια, μιας και στα μέρη εφτούνα τση πάντρευαν μικρές-μικρές κι αφού τση γκάστρωναν δυο-τρεις βολές μετά οι άντρηδοι τση ξέχναγαν και το 'ριχναν στο τσίπρο και την κοντσίνα στον καφενέ. Οπότε μια χαρά καλοστεκούμενες ήτουνε κι όπως βρήκαν ευκαιρία να ξεσαλώσουν άνευ συνεπειών (και για άγιο σκοπό) το πράμα κάθισε μια χαρά.

Κι εξελίχτηκε. Γιατί όλο και κάποια καινούργια φιληνάδα έμπαινε στο κόλπο κι όλο κι από τη μεριά μας εμπλουτιζόταν το έμψυχο υλικό. Η ζωή το λοιπόν κυλούσε ειδυλλιακά κι ούλοι ευχαριστημένοι, ώσπου μια μέρα με φώναξε στο γραφείο του ο ταγματάρχης του Α2, ένας στριφνός Μανιάτης ονόματι Βαθουλέας.

Μ' έζωσαν τα φίδια.

– Κάτσε, μου λέει ο Αλφαδύος. Θες καφέ;

Άμα σου λένε για καφέ οι χωροφυλάκοι, ζήτω που καήκαμε! Αρνήθηκα σεμνά και ταπεινά. Ο Βαθουλέας μου πρόσφερε τσιγάρο –ωχ! Δεν τόλμησα να μην το πάρω.

– Μπαραχούντα, παιδί μου, περιττό να σου κρύψω ότι

χαίρεις τση πάσας εκτίμησής μου όσον καιρό υπερτεείς στο τάγμα, μου λέει ο Βαθουλέας εισαγωγικά.

Ωχ!

–Ως αρχιφύλακα των Αλφαμιτών, αλλά και ως άνθρωπο, σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη.

–Ευχαριστώ, κύριε ταγματάρχα, παρομοίως, πετάω εγώ την κοτσάνα μου μέσα στην ταραχή μου.

Ο Αλφαδύος μου 'ριξε μια στραβή ματιά αλλά το άφηκε.

–Το οποίο, έχουν υποπέσει στην επαγγελματική μου αντίληψη ορισμένα πράγματα που τα βρίσκω από περίεργα έως ανεξήγητα, συνέχισε.

Ωχ, ωχ, ωχ!

–Πρώτον: Εκεί που κάθε μέρα είχαμε καμιά τριανταριά να βγαίνουν στην αναφορά για άδεια –και να παίρνουν τον πούλον βέβαια– τελευταίως ο αριθμός των αιτουμένων μειώθηκε δραματικά, για να μην πω μηδενίστηκε.

Σηκώθηκε από το γραφείο του και πήγε στο παράθυρο.

–Μηδενίστηκε, Μπαρακούντα, επανέλαβε. Μηδενίστηκε εντελώς. Πώς σου φαίνεται εσένα αυτό;

Πώς να μου φαίνεται, που αν ήξερες, έρμε, θα μας κρέμαγες με κοντό σκοινί στο κοντάρι τση σημαίας!

–Ε, θα είδαν κι απόειδαν τα φαντάρια, κύριε ταγματάρχα, και μάλλον το πήραν απόφαση, είπα μισοκακόμοιρα.

Ο Αλφαδύος γέλασε –κακά.

–Έτσι ε; Το πήραν απόφαση...

Τίναξε τη στάχτη του τσιγάρου στο πάτωμα και μετά τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά. Έκανα το ίδιο μην πάει και χαρακτηριστώ αντεθνικό στοιχείο.

–Δεύτερον, συνέχισε ο Βαθουλέας. Παρατήρησα ότι όταν βγαίνει άγημα για την υποστολή τση σημαίας το βραδάκι μαζώνεται κόσμος και κοσμάκης να παρακολουθήσει την τελετή στην πλατέα. Και στη συντριπτική τους πλειοψηφία γένους θηλυκού! Μη μου πεις τώρα ότι έρχονται για ν' ακούσουν τον εθνικό ύμνο, γιατί θα σου ρίξω μια δεκάρα ξεγυρισμένη, να 'χεις να με θυμάσαι.

–Τι να πω, κύριε ταγματάρχα...

Άλλο κακό χαμόγελο.

–Αμ τι να πεις, έρμε; Σάματις σου κόβει; Αν σου 'κοβε θα 'σουν εσύ στη θέση μου κι εγώ στη δικιά σου...

Έπεσε νεκρική σιγή.

Ο Αλφαδύος πήγε να καθίσει στο γραφείο του κι έσχυψε προς το μέρος μου εμπιστευτικά.

–Κάτι γένεται εδώ, λοχία, είπε τέλος. Κάτι βρωμάει εδώ πέρα και δεν ξέρω τι. Αλλά δεν μ' αρέσει και δεν μ' αρέσει όταν φυλλιάζομαι κάτι που δεν μ' αρέσει. Κατάλαβες;

–Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα.

–Θέλω να κρατάς τα μάτια σου ανοιχτά, συνέχισε ο Βαθουλέας. Θα μου αναφέρεις το παραμικρό ύποπτο που θα υποπέσει στην αντίληψή σου. Έχεις το ελεύθερο να μπαινοβγαίνεις στο τάγμα όποτε κρίνεις εσύ αναγκαίο. Θα σου δώκω υπερεσιακό σημείωμα. Ψάξε, ρώτα, άκου, σιώπα! Θ' αναφέρεις σε μένα αποκλειστικά. Κουβέντα αλλού. Συνεννοηθήκαμε;

–Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα.

–Κομμουνιστικό δάχτυλο οσμίζομαι, Μπαραχούντα, αναστέναξε ο ταγματάρχης. Αντεθνικά στοιχεία κινούνται υπόπτως κι αυτό δεν μ' αρέσει καθόλου.

Και πού να 'ξερες, άχαρε!

Τώρα, εφοδιασμένος με άνωθεν βούλα να βγαίνω όποτε ήθελα ποιος μ' έπιανε! Όμως θα 'πρεπε να λάβω και μερικά μέτρα γιατί ο Βαθουλέας δεν έπαιζε.

Μαζώνω τσου δικούς μου, τση «απογευματινής λέσχης», καμιά τριανταριά νοματαίους, και τσου προφταίνω τα μαντάτα.

–Από αύριο βγαίνετε στην αναφορά για άδεια, ρεμάλια, τους λέω. Με το μαλακό όμως, όχι όλοι μαζί, μην καρφωθούμε.

–Κι αν μας τη δώκουν τι κάνουμε; ρωτάει ανήσυχα ένα βλαχάκι από τα Βαρδούσια.

–Θα την περάσεις στην αποθήκη, ρε μαλάκα, του λέει ο Μάχος.

Το επόμενο ήτουνε να πιάκω την κυρα-Παγώνα. Το και το τση λέω, μάζωξε τα κορίτσια από τση τελετές τση σημαίας γιατί θα βρούμε κάνα διάολο.

–Μα να μην σας καμαρώνουμε;

Άντε τώρα να συνεννοηθείς με τα θήλεα! Τέλος πάντων επήλθε μια κάποια τάξη σιγά-σιγά, φάνηκε να ησυχάζει κι ο Αλφαδύος, που όμως δεν παρέλειπε να με προτρέπει «να 'χω τα μάτια ανοιχτά».

Αλλά...

Προέκυψε άλλο πρόβλημα.

Κόντευε να βαρήσει σιωπητήριο κι εγώ, με το πάσο μου, ένεκα το υπερεσιακό του Βαθουλέα, μόλις είχα βγει από τον καφενέ του Μητσάρα, όπου είχα κατεβάσει τα τελευταία τσίπουρα με κάτι τζομπαναραίους που είχαν φέρει μεζέ αγριογούρουνο, όταν στρίβοντας στο κλειστό πια μπακάλικο του κυρ-Αναστάση πέφτω πάνω σε ποια; Στη ζουμπουρλούδικη Τασούλα!

–Μπα, πώς κι έτσι αργά όξω; μου κάνει.

–Λόγοι υπερεσιακοί, τση απαντώ ελαφρώς στο τσακίρ κέφι.

–Υπερεσιακοί ή γχομενικοί; με αποπαίρνει το νήπιο.

–Ναι, δεν γλέπεις, από ραντεβού σε ραντεβού παγαίνω, γελάω εγώ.

Η Τασούλα όμως δεν μάσαγε σάπια.

–Βρε δεν τ' αφήνεις αυτά και ξέρω τι κουμάσι είσαι ελόου σου! μου κάνει.

–Τι ξέρεις δηλαδή; ρωτάω εγώ επιφυλακτικά –που είχαν αρχίσει να με ζώνουν τα φίδια.

–Ούλα τα ξέρω, μου πέταξε η Τασούλα. Και τση πομπές στην αποθήκη κι ούλα!

Τόμπολα!

–Τσώπα, βρε παρλιακό, και θα μας ακούσει κανένα αφτί..., τση κάνω έντρομος κοιτάζοντας ένα γύρο.

–Αν θες να σωπάσω να 'ρθεις να μου ζητήσεις συγγνώμη σαν κύριος, μου λέει η μικρή με συγκρατημένη οργή.

–Ναι, βρε κορίτσι μου, αλλά....

–Δεν έχει αλλά και ξαλλά. Αύριο τση τρεις στο παλιό βυρσοδεψείο. Ξέρεις πού είναι;

–Ξέρω, αλλά...

–Το καλό που σου θέλω.

Κι εξαφανίστηκε τρέχοντας κατά το τίμιο σπίτι του πατέρα τση.

Τώρα; Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα. Αν πάγαινα και το μάθαινε η κυρα-Παγώνα, κλάψε με μάνα κλάψε με... Αν δεν πάγαινα και το 'κανε βούκινο η μικρή (γιατί καμιά αμφιβολία πως ήξερε) τότε ήτουνε πια να ζητάμε άσυλο στο Σιδηρούν Παραπέτασμα...

Χαμένος για χαμένος, τι να 'κανα, πήγα στο ραντεβού στο βυρσοδεφείο, ένα παλιό κατώι στην άκρη του χωριού. Η πόρτα μισάνοιχτη, μπαίνω, τη σφαλίζω...

Και ιδού η Τασούλα, με τα μαλλιά λυτά, ως άλλη Γενοβέφα, να με περιμένει καθισμένη πάνω σε κάτι παλιά κασούνια.

—Άντε, γιατί έχω να πάω και στο κατηχητικό, μου κάνει.

Τι να 'κανα; Είχα άλλη επιλογή;

Αρχίζουμε λοιπόν τα προκαταρκτικά... Η Τασούλα ηφαιστείο, έρχομαι κι εγώ στα κέφια... Πάνω στο κρίσιμο σημείο η μικρή με σταματάει.

—Α, όλα κι όλα, μου λέει. Δεν ξέρω τι κάμετε εσείς στον τόπο σας, αλλά εδώ εμείς το κούτελό μας το θέλουμε καθαρό. Κανόνισε την πορεία σου λοιπόν. Για να 'μαστε 'ξηγημένοι.

Οι καλές εξηγήσεις κάνουν τσου καλούς φίλους κι έτσι, προσέχοντας πάντα μη λερώσουμε το κούτελο πορευτήκαμε όπως μπορέσαμε, με πολλή φαντασία κι ενθουσιασμό πρέπει να πω κι ούλα ωραία και καλά.

—Αύριο πάλι εδώ την ίδια ώρα, με αποχαιρέτησε η Τασούλα.

—Μα...

—Εξόν κι αν δεν σ' αρέσω, μου κάνει ναζιάρικα.

Μα είναι κουβέντες τώρα αυτές;

Τση τέσσερις ώρες έτρεχα να προκάνω το μήτινγκ τση αποθήκης.

Ο ωραίος αυτός διακανονισμός συνεχίστηκε μέχρι τη μέρα που η Τασούλα μου έσπασε το μυστικό, με το συνηθισμένο ναζιάρικο και ακαταμάχητο ύφος τση.

–Μωρέ, το είπα και στη φίλη μου τη Γωγώ... Σε πειράζει να 'ρθει κι αυτή;

Τη συνέχεια τη μαντεύεις.

Όταν ήρθε η ώρα ν' απολυθούμε μόνο που δεν κλαίγαμε, κάτι που ούτε ο Αλφαδύος, ούτε οι άλλοι προύχοντες του τάγματος μπορούσαν να καταλάβουν. Ο Μάχος μάλιστα, που είχε περιθώριο να χάσει μερικά κιλά ακόμα, δήλωσε ανακατάταξη.

Εννοείται ότι η ακριτική αυτή γωνιά τση πατρίδας μας διατήρησε το κούτελο καθαρό και ξάστερο, όπως πάντα.

3) Η Σούζα από την Καλαμαριά

Με τα καρντάσια και γενικά με τα βόρεια διαμερίσματα τση χώρας πολλά πάρε-δώσε δεν είχα κι όποτε είχα για καλό δεν ήτουνε, οπότεν καταλαβαίνει κανείς πως τα 'φερε έτσι η ποτάνα η τύχη και βρεθήκαμε, σαν παιδιά κι εμείς, κατά Σαλονίκη μεριά, σε μια φάση, να έχουμε πέσει στη βιοπάλη προκειμένου να βγάλουμε τα έξοδα για τα εισιτήρια, να δραπετεύσουμε από 'δω πάνω, όπου μας έδειξε το ξερό μας το κεφάλι και το κακό μας το ριζικό.

Κράχτης-γχαρσόνι σ' ένα μπουγατσάδικο στο Πανόραμα και Κυριακή λεμοναδοπορτόκαλα και ξηροί καρποί σε Τούμπα και Χαριλάου, όπου έπαιζε το μπαλόνι, και μάζωνε το φίλαθλο μπούγιο, να βγαίνει το μεροκάματο, καθόσον εδώ πάνω, έτσι και δεν ήσανε ντόπιος, δεν θα γυρνούσε κανείς ούτε να σε φτύσει έτσι και γονάτιζες, πόσο μάλλον να σου δώσει ένα μπουκούνη ψωμί.

Δεν λέω... το κατιντίς έβγαινε και η ζωή ωραία, καλό φαγητό, καλό πιοτί, με την μουζικούλα μας τη σένια, τα τσιπουράδικα και τα μεζεδάδικα, είχα πιάκει και μια κάμαρη πάνω τση ντάπιες μ' έναν άλλο χαμουτζή, από το Δομοκό, που ήρθε για σώγαμπρος και πήρε πόδι, άγνωστο γιατί, και καλά τη γαζώναμε, δεν μπορώ να πω. Λίγο στο αισθηματικό κωλώναμε, καθότι μην ακούς που λένε ότι οι

Σαλονικές είναι εύκολες κι έτσι... Τα ίδια όπως παντού στην επαρχία είναι κι εδώ κι από αλλοδαπό πράμα, άμα εξαιρέσεις κάτι Βουλγάρες και Σερβομακεδόνισσες παραδουλεύτρες, άλλο τίποτις δεν θα 'βρισκες παρά μόνο στα κωλάδικα, όπου εκεί πάνε βέβαια τα κοροΐδα και πλερώνουν, αλλά τι να κάνουμε, δεν μπορεί να τα 'χει όλα ο άνθρωπος.

Το οποίο, όπως καταλαβαίνει κανείς απταιστώ, με το που σκάει Σούζυ βάρησε κανονικά γενικός συναγερμός, με παρουσιάστε, παραπόδα κι όλα τα συμπαραμαρτούμενα, καθόσον η Σούζυ, εξόν που ήτουνε γκομενάκι σένιο και άλφα διαλογής, ήτουνε και παιδί περπατημένο και ξύπνιο, όπως όλα τα θήλεα της εν λόγω γεωγραφικής περιοχής.

Τα καρντάσια είναι του όξω –όπως καλή ώρα εμείς, τσου Κορυφούς. Το σπίτι το 'χουν μόνο για τούφες, το βράδυ και αν... Κατά συνέπεια η «συμπρωτεύουσα» (μη χέσω) ήτουνε τίγκα στα μπουγατσάδικα, τση καφετέριες, τα τσιπουράδικα, τα μεζεδάδικα, τα μπαρ κι όλα αυτά τα ευαγή ιδρύματα οπού μαζώνεται ο πληθυσμός για να ξεσκάσει. Ανάμεσα σε όλα αυτά και «Το Μπαρ» (έτσι το ονόμασαν οι ευφάνταστοι, τρομάρα τσου), όπου δούλευε μπαριτζού η Σούζυ.

Τη Σούζυ την έκοψα με το πρώτο και τη σημείωσα πάραυτα στα προς διεκπεραίωση. 'Ντάξει... Φαίνεται, ρε παιδί μου, το τσαγανό!... Έτσι να σου 'ρθει ξώφαλτση η ματιά και να 'σαι περπατημένο αγόρι, το κατάλαβες.

Αλλά και η ίδια, μη νομίζεις, μας κατέγραφε αρμοδίως στα κατάστιχα. Σου λέει, ποιος είναι ο παιδαράς που μας το παίζει άνετος και τάχαμου και δεν μας την πέφτει όπως τα άλλα τα ληγούρια, ων ουκ έστι αριθμός;

Και δώστου λοξές ματιές, και δώστου μισοχαμόγελα, και νά και τούτο το σφηνάκι «κερασμένο από το μαγαζί»... Γενόταν παιχνίδι μιλάμε!...

Το οποίο, δεν ξέρω πώς, ένα βράδυ ήρθε η κουβέντα στο Νησί.

–Δεν έχω πάει ποτέ μιλάμε, μου λέει Σούζυ. Ήτουνε να πάμε πενταήμερη με το σχολείο μια δόση, αλλά κάναμε κατάληψη και μας τη ματαίωσαν.

–Θα σου αρέσει, τση λέω. Όταν προβαδείς στη Γαρίτσα κι έχει πιάκει όστρια θα νομίζεις ότι προβαδείς στο Θερμαϊκό. Μιλάμε... ίδια μπόχα.

–Ε να το κανονίσουμε καμιά βολά, μου πετάει με σημασία η Σούζυ. Να 'σαι κι ελόου σου εκεί, να μας ξεναγήσεις στα αξιοθέατα.

–Το μόνο αξιοθέατο που σου χρειάζεται, μανίτσα, το έχεις μπροστά σου, τση λέω εγώ και την κουφαίνω.

–Μπα; μου κάνει τσαχπίνικα. Τόσο πολύ;

–Και παραπάνω μη σου πω..., τση κάνω.

Γελάει το μανούλι.

–Καλά, μου λέει. Από λόγια χορτάσαμε, από έργα να διούμε.

–Πες εσύ το συνθηματικό κι όλα τα λεφτά στη μπάνκα, τση λέω εγώ, που έβλεπα ότι ψηνόταν το πράμα.

Αλλά προέκυψε πελάτης τη στιγμή εκείνη και η Σούζυ έφυγε να σερβίρει πιοτά παραπέρα –στο καλύτερο!

Το οποίο γενόταν παιχνίδι, καλή φάση, κι άπαξες και γένεται παιχνίδι ο Σπύρος την παρτίδα δεν τη χάνει. «Τα ρέστα μου» σου λέει ο άλλος, «τα βλέπω» του λες εσύ και σηκώνεις τη μπάνκα με φουλ του άσσου με ρηγάδες και τσου παίρνεις τα σώβρακα, που λέει ο λόγος.

Από 'δω το φέραμε, από 'κει το φέραμε το διαπράξαμε τελικά το αδίκημα ένα βράδυ στη στάση του λεωφορείου και στο όρθιο μιλάμε, αλλά τι να κάμεις, ανωτέρα βία.

–Δεν πάμε καλύτερα στην κάμαρή μου, να ’μαστε πιο άνετα; λέω τση Σούζυς καθώς ετελείτο το μυστήριο –με την ψυχή στο στόμα, μην και σκάσει κάνας καρντάσης πολι-σμάνος κι έχουμε άλλου είδους τραβήγματα.

–Απαπά, θ’ αργήσω και τι θα πω στη μάνα μου..., εξανίσταται το κορίτσι.

–Τι, ακόμα με τη μάμα σου κάθεσαι; απορώ εγώ.

–Αμ δεν ήξερα να ξεπορτίσω, με αποπαίρνει εκείνη. Γιατί δεν ξέρω πώς το ’χετε εσείς εκεί κάτω, αλλά εμείς τούτο εδώ (και χτύπησε το μέτωπο) το κρατάμε καθαρό. Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια, που λέει και το ευαγγέλιο.

–’Ντάξει, ρε μανίτσα, τση κάνω. Μια κουβέντα είπα-με...

–Να μη λέμε, με αποστομώνει. Και ορίστε... Τι κα-τάλαβες; Έρχεται το λεωφορείο. Μαζώξου.

–Μα... άνευ να ολοκληρωθεί το εγχείρημα; εξανίσταμαι εγώ, που βρισκόμανε σε κρίσιμη κατάσταση.

–Ας μην σ’ έπιανε η πολυλογία, μου κάνει το πλάσμα και μου δίνει μια αμπωσιά που κόντεψε να με πετάξει κάτω έτσι που ήμανε, με τα σώβρακα κατεβασμένα.

Τώρα, εδώ που τα λέμε, μεταξύ μας, ένα δίκιο το μα-νούλι το είχε, καθόσον τι τση θες τση κουβέντες, ρε μάστο-ρη, όταν έχεις την κατσαρόλα στη φωτιά; Θα το κάψεις το ρημάδι το φαγητό! –όπως και γένηκε.

Πλην, από το μικρό δείγμα που λάβαμε, διαπιστώσαμε επιστημονικώς πως ο εν λόγω καρντασοχορίτσαρος την άξι-ζε την ταλαιπώρια και με το περιπλέον, οπότεν συσφίξας εμείς τον κλοιό φροντίσαμε να ευρισκόμεθα εν επιφυλακή για «παρουσιάστε» όταν με το καλό ξαναπαρουσιαζόταν η ευκαιρία.

Και ναι μεν η ευκαιρία ξαναπαρουσιάστηκε, αλλά και

πάλι προκοπή δεν είδαμε. Καθόσον όταν βοηθάς στην υπόγα να κουβαλήσεις τα κασούνια τση μπύρες και άνωθεν περιμένουν αφεντικά με το ρολόϊ στο χέρι και διψασμένοι πελάτηδοι δεν μπορείς να έχεις την άνεση που σου χρειάζεται για αυτά τα πράματα. Και πάλι καλά να λες που μας δόθηκε μια μικρή πρόγευση από το έργο τση Δευτέρας, πλην άλλο οι σκηνές κι άλλο η καθεαυτού προβολή.

–Ρε μανίτσα, ανάπηρο θα με καταντήσεις, γκρίνιαζα εγώ στη Σούζυ.

Που γέλουμε κι ακιζόταν τσαχπίνικα.

–Ε, πώς... μια κάποια αναπηρία δηλαδή δεν την αξίζουμε; έλεγε.

–Μωρέ και μια και δυο, αλλά να δούμε κι εμείς οι αόματοι λίγο φως, έλεγα.

–Τι με λες τώρα; αναφώνουσε η μπαριτζού. Δεν βλέπεις που πνιγομάστενε στη δουλειά; Πού μυαλό για κόλπα!...

–’Ντάξει τώρα... Αλλά μετά;

–Μετά μας περιμένουν οι μαμάδες μας εμάς, στο σπίτι. Δεν ειμάστενε τίποτις αδέσποτα. Ορίστε, το διασκεδάζουμε στη στάση, δεν το διασκεδάζουμε;

–Ναι, αλλά στο κρίσιμο σημείο προκύπτει το λεωφορείο!

–Και τι να κάνουμε τώρα; Ν’ αλλάξουμε τα δρομολόγια τση Αστικής για να βολευτείς ελόου σου;

–Και καλά... στα ρεπά;

–Στα ρεπά υπάρχει ο αρραβωνιάρης.

–Έχεις αρραβωνιάρη, μωρή;

–Όχι, θα σε περίμενα...

Αυτό περιέπλεκε το πράμα βέβαια, αλλά όχι και πολύ καθόσον καλύτερα στη θέση του εισπράκτορα σε τέτοιες περιπτώσεις παρά στου οδηγού. Σάματις πρώτη φορά ήτουμε;

–Και καλά... μια βολά δεν μπορείς να βρεις δικαιολογία; τση λέω.

–Μπορώ, μου λέει. Αλλά θα τον έλεγα ψέματα τον άνθρωπο και δεν ξέρω τι κανετε εσείς οι χαμουτζήδες, αλλά εμείς τούτο εδώ (άντε πάλι το μέτωπο!) το 'χουμε καθαρό.

–Και οι... σύντομες συνεντεύξεις όπου έχουμε; τση υπενθυμίζω.

–Α, το όρθιο δεν πιάνει, μου κάνει. Είναι όπως παίρνουμε την ασπιρίνη για τον πονοκέφαλο.

–Κι από πονοκέφαλο πώς πάμε απόψε, μάτια; ενδιαφέρον μου εγώ.

Το καθαρό κούτελο χαμογέλασε πονηρά και συνεννοημένα.

–Α, δεν ξέρω... Αν με βοηθούσε κάποιος να σερβίρουμε τσου κάφρους απόψε που έχουμε κόσμο κάτι μπορεί να γένει.

Και κάτι γενόταν, γιατί η καρντάσω ήτουνε Ιγγλέζα στο λόγο τση, αλλά, είπαμε... Με την ψυχή στο στόμα και το ορθοστατικό σύνδρομο να παραμονεύει.

Θα μου πεις –και με το δίκιο σου– «Αφού έγλεπες, ρε δικέ μου, ότι το πράμα πάγαινε κατά διαόλου, γιατί δεν έριχνες ένα φάσκελο, να πας παραπέρα; Σάματις σώσανε τα θήλεα;». Στο οποίο θα σου απαντήσω –και με το δίκιο μου– ότι άπαξες και είναι κάποιος όξω από τον χορό πολλά τραγούδια ξέρει. Για μπέκα όμως εντός, να σε χαμαρώσουμε! Καθόσον, η εν λόγω Σούζυ μπορεί να σου 'βγαζε την πίστη μέχρι να σου καθίσει (να σου στηθεί μάλλον, γιατί καθιστό δεν είχαμε αξιωθεί ακόμα), αλλά έτσι κι άρχιζαν τα όργανα έλεγες τον Δεσπότη Παναγιώτη –κανονικά μιλάμε και σε ήχο πλάγιο. Είχε τσαγανό το παιδί, ρε παιδί μου, πώς να το κάνουμε! Δεν έχεις ακούσει που λένε για τση Σαλονικιές, αν τύχει; Ε, από πούθε λες να 'βγαλαν το όνομα; Από κάτι σαν τη Σούζυ, καλή τση ώρα.

Τώρα, εδώ που τα λέμε, συναμετάξυ μας, αν ήτουμε καλοκαίρι και ημάστενε αλλού, ποιος την έφτυνε τη Σούζυ, με το τσαγανό τση και την ορθοστασία τση, αλλά εδώ πάνω και χειμώνα καιρό πού να βρεις εναλλακτική λύση που να σου κάθεται άνευ συμβολαίου δια βίου συμβίωσης (και μάλιστα επικυρωμένο από τη Μητρόπολη);

Η Σούζυ, με ούλα τση τα στραβά, όσο να 'ναι βόλευε το κορίτσι. Τον μαλάκα που θα την κουκουλωνόταν τον είχε βρει, τη δουλίτσα τση, όπου οικονόμαγε την είχε, οπότεν δεν σε τρακάριζε παρά μόνο σε περιπτώσεις ανωτέρας βίας, απαιτήσεις άλλες δεν είχε, οπότεν μια χαρά είχε καθίσει το πράμα. Κι αν ήμανε μεσ' τη γρίντα¹⁵ και βαρυγκόμουνα ήτουμε επειδής έτσι είναι φτιαγμένος ο κωλοχαρακτήρας του ανθρώπου. Δεν του φτάνει αυτό όπου έχει, θέλει περιπλέον. Πάντα, ο κόπανος! Ένα μυστήριο πράμα!

Το οποίον όλο τη γκρίνιαζα, πότε θα συνεβρεθούμε, ρε παιδί μου, κι εμείς σαν ανθρώποι, ν' αναστενάξουν οι σαλονικιοί σωμιέδες, κι εκείνη όλο με διαβεβαίωνε ότι σε πρώτη ευκαιρία το είχε υπόψη τση, πλην, στο μεταξύ, πορευομάστενε μεταξύ υπόγας του μπαρ και στάσης λεωφορείου. Είχα ξεχάσει, ο καψερός, πώς είναι το οριζόντιο!

Και σαν να μην έφτανε αυτό είχα και τον σωφέρη τση Αστικής όπου ήτουμε Ιγγλέζος στο δρομολόγιο –νταν, στην ώρα του, ο καριόλης, κι άντε μετά να βάνεις παγάκια εσύ στα επίμαχα, να συνέλθεις! Οπότεν μια και δυο πάω στο καφενείο όπου σύχναζαν τα σωφέρια τση Αστικής, ρωτάω για κείνον που μας ενδιέφερε, μου τον δείχνουν, πάω και τον πιάνω.

–Πόσα θέλεις, ρε καρντάση, για ν' αργείς στο τελευταίο δρομολόγιο στην τάδε στάση; τον ρωτάω στα ίσα.

Με κοίταξε κατάπληκτος ο ανθρωπάκος.

–Δεν με δουλεύεις, έτσι, φιλάρα; μου κάνει.

---

15 Γρίντα: η γκρίνια Κερκυραϊστί.

–Ποσώς, του κάνω. Λέγε πόσα θες.

Το σκέφτηκε ο καρντάσης, έστριψε το μουστάκι, άναψε σέρτικο Ξάνθης...

–Με μια πενηνταρού το συζητάμε, μου λέει τέλος.

–Μηνιαίως;

–Εβδομαδιαίως. Κι αυτό επειδή σε συμπάθησα.

Τι να 'κανα, είχα κάτι οικονομίες στην μπάντα, βγάλω και του σκάω το μπαγιόκο κανονικά.

Τα μετράει ο τυπάκος, τα τσεπώνει.

–Κάτι μυστήριο γούστα που έχετε εσείς οι χαμουτζήδες! μου λέει. 'Ντάξει, από απόψε να με υπολογίζεις τουλάχιστον δέκα λεφτά καθυστέρηση... μη σου πω και τέταρτο.

Δυστυχώς, η ποτάνα η τύχη δεν με ήθελε. Καθόσον πέσαμε βλέπεις τση «δύσκολες μέρες» του μηνού –αν μιλάμε για γκαντεμιά! Και βέβαια η Σούζυ, βέρα Σαλονικιά και ακραιφνώς Ελληναρού, ούτε ν' ακούσει για εναλλακτικές λύσεις.

–Μωρ' τι με λες! Έβανε τση φωνές όταν τση πρότεινα δειλά-δειλά καντιντίς το παρακαμπτήριο. Όρες είναι να μας πεις και πουτάνες τώρα!

Κι ακολούθησε η αναπόφευκτη διάλεξη για το καθαρό κούτελο και τση ελληνοχριστιανικές ηθικές αξίες, που εμείς οι χαμουτζήδες δεν ξέρουμε να εκτιμάμε, και μας πήρε και μας σήκωσε.

Και βέβαια, ενώ στην αλλοδαπή τα θήλεα ξεμπερδεύουν με την περίοδο σε δυο, το πολύ τρεις μέρες, εδώ στον σεπτό Νότο, οι δικές μας κάνουν από βδομάδα και πάνω. Κι όχι τίποτσι άλλο, αλλά είχα κι αυτή τη λουμπίνα τον σωφέρη να μου κλείνει με νόημα το μάτι κάθε βράδυ που έφτανε καθυστερημένος στη στάση τση Αστικής.

Τον καλό τον άνθρωπο όμως δεν τον χάνει ο φέος. Και νά που παρουσιάστηκε η ευκαιρία όταν ο αρραβωνιάρης πετάχτηκε για μερικές μέρες στη Βουλγαρία, για δουλειές. Τώρα τι δουλειές μη με ρωτάς γιατί θα σε γελάσω.

Ευκαιρία που ζήτηγα κι εγώ πέφτω δίπλα στη Σούζυ, να την ψήσω να 'ρθει στην κάμαρή μου.

–Α-πο-κλεί-ε-ται, μου το ξεκόβει αμέσως. Πρώτον γιατί μπορεί να μας δει κανένα μάτι και δεύτερον γιατί τι θα πω στη μαμά;

–Μα, ρε κορίτσι μου, κάμε κι εσύ μια θυσία! παρακάλεσα.

Θύμωσε η Σούζυ.

–Εγώ δεν κάνω θυσίες; άστραψε και βρόντηξε. Εγώ; Γιατί ποια άλλη, βρε αγαίρευτε, θα σε καθόταν, αρραβωνιασμένο κορίτσι, να του βγει και τ' όνομα; Ε;

–Ναι, αλλά...

–Δεν έχει αλλά. Να το βγάνεις από το μυαλό σου.

–Να το βγάνω.

Η Σούζυ μου 'ριξε μια λοξή, Σαλονικιώτικη ματιά και σαν να χαμογέλασε.

–Τώρα βέβαια... αν παγαίναμε κάπου... Για το Σουκού για παράδειγμα...

–Όπα τση! Αυτό ήτουμε! Πώς δεν το 'χα σκεφτεί μπριχού;

Ξαμολιέμαι το λοιπόν να ψάχνω στα κονέ που είχα μέχρι που βρήκα τον Τότη, παιδί δικό μας, απόμαχο, που είχε νοικοκυρευτεί με μια ιθαγενή, από την οποία κονόμησε κάτι ενοικιαζόμενα στη Χαλκιδική. Κλειστά τα είχε αυτή την εποχή, έτσι κάθονταν, με μια ξεγυρισμένη πενηνταρού κι αυτός –ήτουμε η ταρίφα εδώ πάνω φαίνεται– μου έδωκε τα κλειδιά και την ευχή του. Το οποίοον τρέχω στη Σούζυ

και τση σκάω το νέο. Ενθουσιάζεται αυτή... «Είσαι αγόρι τσίλικο!» μου λέει. «Θα τα περάσουμε θαύμα!». Πρωί-πρωί την επομένη να 'μαστε στο ΚΤΕΛ για Χαλκιδική.

Πλην...

Με τη... μάμα!!!

Καθόσον η δικιά μου κουβάλησε έναν μπόγο απερίγραπτο, που με το που την κοίταζες σου κόβονταν τα ήπατα. Θυμήθηκα τση κουβέντες ενού σοφού ανθρώπου που είχε πει «αν θες να δεις πώς θα 'ναι το γκομενάκι όταν το πάρει η κάτω βόλτα κοίτα τη μάνα τση» κι έπαθα ταρακούλο!

-Τι; μου κάνει η Σούζυ που με είδε να χλωμιάζω. Να άφηνα τη μάνα μόνη τση στο σπίτι;

-Μα... είχαμε πει...

-Μάνα υπάρχει μόνο μία, δήλωσε διδακτικά η Σούζυ. Όσο για μας... ε, κάπως θα βρούμε μια ευκαιρία...

Μάλιστα.

-Καλά, τση λέω. Βουλευτείτε εσείς στο λεωφορείο και πετάγομαι εγώ μια στιγμή στο περίπτερο να πάρω τσιγάρα κι έφτακα...

Ακόμα με περιμένουν.

Ε, μα μια!

4) Η Ζωζώ από τον Τύρναβο

Nτου γιου νόου αμπάουτ Τούρναβος; Όχι; Κακώς. Γιατί αν ήξερες θα καταλάβαινες ατάκα κι επιτόπου περί τι απελπισία και συφορά μιλάμε. Τώρα εγώ τι να σου πω; Ό,τι και να σου πω θα 'ναι λίγο.

Κάμπος. Μιλάμε για ένα πράμα ίσιο, τίγκα στο σπαρτό και σαν φυσάει λίβας να σου ψήνει αυγά μάτια στη λαμαρίνα του τρακτέρ. Μιλάμε για αποχρώσεις στο καφέ και το κίτρινο μέχρι να πεις έλεος! Για να δεις πράσινο πρέπει να πας στο καφενείο και να παίζει ο Βάζελος στην ΤιΒί. Και μιλάμε για νοοτροπία και συνθήκες διαβίωσης εκατό χρόνια πίσω –και λίγα που τα λέω. Σε σύγκριση μιλάμε τα χωριά τση Κέρκυρας είναι Παρίσια –τώρα την πιάνεις την εικόνα. Αλλά μιλάμε και για πολύ χαρτούρα, πολύ χρήμα, ρε μάτια! Μιλάμε και μπιπ τα όβολα, μιλάμε! Ό,τι αγροτικό κυκλοφορεί εδωπά, για να καταλάβεις, είναι από Μπεμβέ και άνω. Το ανφάν γκατέ που λένε!

Ήτουνε που ήτουνε η κατάσταση σένια πέσαν και οι ευρωπαϊκές επιδοτήσεις... απόγινε το κακό! Πώς λέγαμε μια φορά για τσου Τεξανούς που σκουπιζόντανε με δολλάρια και μετά για τσου Σαουδάραβες;... Ε, έτσι και καλύτερα στον κάμπο την σήμεραν ημέραν, όπου ο κάθε τσέλιγκας, που το νερό το 'χει μόνο για να ποτίζει τα ζα, έχει φτιάξει πισίνα!

Πώς βρέθηκα ελόου μου εδώ; Μα ένεκα τα όβολα φυσικά. Φόλου δε μάνευ δεν λέμε; Νά κάτι κομπίνες με γεωργικά μηχανήματα εκ του τέως ανατολικού μπλοκ, νά κάτι με μεταχειρισμένα (και αριστοτεχνικά ανακυκλωμένα) λάστιχα, νά με τούτο, νά με κείνο... ε, να μην κάνουμε κι ελόου μας μια μικρή μπάζα στην εποχή του πάρτα όλα; Εφόσον πίπτει το χρήμα ανηλεώς, θα πάθουμε από τη μέση μας να σχύψουμε να το ασκώσουμε; Τι, οι άλλοι πιο μάγχες είναι δηλαδή; Νομίζω;

Το οποίοιόν Τούρναβος –προσωρινώς– με τση ωραίες μας τση αρπαχτές, τση νοικοκυρεμένες, και είχα ο ίδιος να δω τόσο χρήμα να ρέει αφειδώς από την εποχή που είχε φέρει ο Ματζίντ το χαρέμι του Σουλτάνου τσου Κορυφούς¹⁶ και μοίραζε χρυσά ρολόγια για περμπουάρ στα γκαρσόνια, μιλάμε!

Οπόταν αρχίνησα κι εγώ, σαν παιδί, να το σκέβομαι κάπως πιο επιχειρηματικά το πράμα. Γιατί, δεν μπορεί, μια ημέρα των ημερώνε, ακόμα κι αυτά τα αγαθά στην Ευρώπη θα την ανθίζονταν τη δουλειά και θα 'κλειναν τη στρόφιγγα. Η μέρα αυτή όμως αργούσε και μέχρι να 'ρχόταν το περπατημένο το άτομο θα είχε προκάμει να μαζώσει μια καλή σερμαγιά για τση χαλεπές νύχτες του χειμώνα, που λένε και οι γραμματιζούμενοι.

Τώρα, είχα εκεί ένα φιλαράκι καλό και παιδί περπατημένο, όπου είχαμε γνωριστεί στον Στρατό, Γκουντή τον έλεγαν, και κινιόταν με αντιπροσωπείες και με τέτοια. Τα όβολα με τση σακούλες των σκουπιδιών τα πάγαινε στην Τράπεζα, για κατάθεση, να σκεφτείς. Έτρεχε και δεν πρόκαμε ο άχαρος! Τον έφαχναν να τον πλερώσουν μιλάμε!

Το οποίοιόν με πιάνει ο Γκουντής ένα μεσημέρι που πίναμε τα τσίπρα μας, με το μεζέ μας τον περιποιημένο και μου ζηγιέται επιχειρηματικά.

---

16 Βλέπε «I, Spiros – Βίος και Πολιτεία ενός Έλληνα θεού», Εκδόσεις Μάγια.

–Ιγώ θα πάθου απού την πουλλή τη δ'λειά, μου εξηγεί ο άνθρωπος απηυδισμένος, με κείνο το αξάν το καραγκούνικο που πρέπει να 'χεις φαντασία για να καταλάβεις τι σου λένε. Ισύ ιπουχριώσ'ς δεν έχ'ς, ιλεύθιρου πιδί είσι, κουμάντου του ιαυτού σ' κάν'ς, ιέλα να σι δώκου κάτ' πόντ'οι στη δ'λειά, να ζαπουστάσου κι ιγώ ου έρμους, να δω θιού πρόσουπου.

–Καλά, να το δούμε, του κάνω εγώ, δήθεν επιφυλακτικά, γιατί με τσου καραγκούνηδες υπάρχει μια διαδικασία κι ένα τελετουργικό, δεν λες κατευθείαν «ναι» ή «όχι» σε τίποτσι.

–Να μη δούμι τίπουτας, με κόβει ο Γκουντής. Θα είσι κύριους. Θα κάθισι κι θα εισπράττ'ς. Όριξ'η να 'χ'ς. Θα σι βρούμι κι ένα καλό κουρίτσ' μι προίκα να σι απουκαταστήσουμι, μην είσι μαγκούφ'ς, κι ούλα πρίμα.

–Άσε, ρε Γκουντή, του λέω εγώ. Δεν είμαι ελόου μου για τέτοια πράματα, είμαι παιδί κομμάτι ζωηρό.

–Γι' αυτό σι λιέου, επέμεινε ο Γκουντής. Ιπειδής ξιέρου τι μάρακα είσι κι ιπειδής ιδώ ιμείς το 'χμι αλλιώς του πράμα κι δεν σ'κών'μι ατασθαλίσ του τύπ' «κάτσι, μανάρα μ', να στουν ακουμπήσου λίγου», γι' αυτό σι λιέου... Μην πάθ'ς κάνα χουνέρ'. Ουπότι, του τιρπνό μιτά του ουφιλίμου.

–Σιγά μην αποκατασταθώ κιόλας! γέλασα εγώ.

Αλλά ο Γκουντής δεν γέλουνε.

–Μη γιλάς καθόλ', μου κάνει. Άκου μι κι μένα που σι λιέου. Κάτ' ξιέρουμι κι ιμείς.

Και μου εξήγησε πως στον κάμπο τα λεφτά γεννάνε λεφτά. Άνευ το μπαγιόκο όσο και να σκίζεσαι στη δουλειά δεν κάμεις τίποτσι. Και το χρήμα πού το βρίσκουμε; Ή το κληρονομάμε από τον γέρο μας –αλλά μέχρι να τα τινάξει αυτούνος ζήσε Μάη μου να φας τριφύλλι!– ή τα μαγκώνου-

με από μια προίκα περιποιημένη και δεν έχουμε ανάγκη καμία κυρία. Κι όσο από νύφες πολύφερνες... δόξα να 'χει ο Γιαραμπής, περσσεύουν. Βέβαια να βρεις καμιά που να βλέπεται δεν υπάρχει περίπτωση και ξέχνα το –γιατί το 'χει αυτό η ράτσα– αλλά, στο κάτω-κάτω, βρε αδερφέ, έτσι και θες να κάμεις το κέφι σου πας στα κωλάδικα και σε περιποιούνται οι Βουλγάρες, οι Ρωσίδες και οι Ουκρανέζες, όπως όλοι οι ευυπόληπτοι πολίτες, δεν σου χρειάζεται να την έχει και σπίτι σου, στεφανωμένη.

Μια χαρά τα 'χαν κανονίσει οι καράβλαχοι εδώ πέρα κι εμείς να τα βλέπουμε αυτά, τσου Κορυφούς, που μας έφαγε η πρόοδος και ο πολιτισμός και σε λίγο δεν αποκλείεται να τα πλερώνουμε εμείς τα θήλεα για να μας αποκαταστήσουν. Αλλά από την άλλη μεριά έγλεπα το ντόπιο έμψυχο υλικό και τση κυρίες των γνωστών και φίλων ένα γύρο και μ' έπιανε κανονικό ταράκουλο μιλάμε! Και καλά οι τσελιγκάδες, για κάτι παιδιά όμως άτακτα, σαν ελόου μου ας πούμε, που είχαμε συνηθίσει αλλιώς;...

Τελικά ο Γκουντής το 'πε και το 'καμε. Από 'δω το 'φερε, από κει το 'φερε, μου 'καμε προξενιό μια από τση πλέον πολύφερνες τση περιοχής, ο πατέρας τση οποίας δεν ήξερε τι είχε σε στρέματα, σπίτια, γιδοπρόβατα, μαγαζιά, αντιπροσωπίες και μετρητά. Τώρα γιατί αυτοίνοι εδώ οι μεγιστάνες του πλούτου θα έρχονταν να τ' ακουμπήσουν σε μένα ήταν μυστήριο –μέχρι που έκαμα τη γνωριμία του τσιφλικά του πεθερού.

–Καημό του είχα να παντρέψου τη μουνάκριβ' τη θυγατέρα μ', τη Ζουζώ μ', μι τζάκ'ι, που λιέει ου λόγους, μου εκμυστηρεύτηκε. Κι η Γκουντής μι πλερουφόρ'σι ότ' στ'ν Κέρκυρα εισάστινι ούλ'οι αριστουκράτηδ'οι μι οικουσήματα κι παρασήματα.

Το πόσο αριστοκρατική η φάρα των Μπαρακούνηδων από τσου Βαρυπατάδες είναι κοινό μυστικό στην οικουμένη την πάσα, αλλά τι να του εξηγείς τώρα του τσέλιγκα και τι να καταλάβει;

Η νύφη ήτουμε –κατά το αναμενόμενο– μαύρη συμφορά. Ένας μπόγος άχαρος, με μυτόγκα Ινδιάνου αρχηγού, ένα μαλλί σαν συρματόπλεγμα φτιαγμένο λάχανο και γάμπες σαν σέντερ-μπακ Γ΄ Εθνικής. Να τη γλέπεις και να τρέχεις μιλάμε.

Ο φιλόστοργος πατέρας δεν ήτουμε κανένα ψώνιο. Έμπορας ο άνθρωπος, γνώριζε καλά την αξία του εμπορεύματος που προσπαθούσε να πλασάρει. Γι΄ αυτό και παρέκαμψε τα πατροπαράδοτα διαφημιστικά των χαρισμάτων τση θυγατέρας και πέρασε κατευθείαν στο ψητό, το οποίο ήτουμε ομολογουμένως αρκετό για να φάνε και να χορτάσουν κάμποσες γενιές Μπαρακούνητων καραγκούνικης καταγωγής –εκ μητρός. Και μόνο στο τέλος της απαρίθμησης των ατράνταχτων αυτών προσόντων ο πεθερός χαμήλωσε τη φωνή του εμπιστευτικά κι έδωσε τη χαριστική βολή.

–Κι πού ’σι;... Του κουρίτσ’ι, όχ’ι που να του πινηφτώ, είναι απείραχτου, είπε (και μ’ έστειλε).

Καθόσον η πολύφερνη είχε καβατζάρει τα τριανταφεύγα προ πολλού κι αν είχε παραμείνει «απείραχτη» καταλαβαίνει κανείς τι ζήτηση είχε στα πέριξ –ή ακόμα χειρότερα... τι ταμπεραμέντο διέθετε.

Αλλά, είπαμε, αυτά είναι λεπτομέρειες, που όταν τση πολυφειρίζει ο άνθρωπος καταλήγει να μην κάμει τίποτσι στη ζωή του κι εγώ επειγόμανε, καθόσον μέχρι πότε θα με βάστουναν τα κότσια μου να το παγαίνω μέρα με τη μέρα και να λέω «δόξα τον Άη Σπυρίδωνα, τη γαζώσαμε και σήμερα ποικιλοτρόπως»; Κάποτες κι ο πιο χαλκέντερος κουράζεται και θέλει ν’ αράξει σ’ απάγκιο λιμάνι, να εισπράττει τα καλά του θεού και ν’ απολαμβάνει τα ωραία πράματα στη ζωή –που, εντάξει, δεν θα τα ’βρισκε στο σπίτι του (πλην υπάρχουν και τα πέριξ).

Τελικά, για να μην τα πολυλογούμε, δώκαμε λόγο –να

δεις που το ξόανο έκανε και κόνξες, αλλά τελικά πείστηκε όταν έπιαχε τη λουρίδα ο τσέλιγκας— υπογράψαμε και το προσύμφωνο του προικώου, όπου δυστυχώς δεν θα έπιπτε προκαταβολή έως ότου βάλουμε στέφανα, μην και γίνει καμιά στραβή, ορίσαμε και ημερομηνία για το ευτυχές γεγονός, για μετά τον τρύγο, λέει (εδώ έτσι μετράνε τον χρόνο, με τση γεωργικές εργασίες), κι όλα ωραία και καλά.

Οπότεν αρχίνησαν οι κοσμικές εμφανίσεις —στην πλατεία του χωριού, μη φανταστεί κανείς... Η πολύφερνη να καμαρώνει σαν το γύφτικο σκεπάρι, αλλά μπρατσέτα με τον γαμπρό κι από κοντά μια συννυφάδα Λίτσα, που είχε αναλάβει «να μας προσέχει», για τα μάτια του κόσμου.

Τώρα, όσο κνώδαλο ήτουμε η Ζωζώ, τόσο τεφαρίκι φαινόταν η συννυφάδα (δεν ξέρω καλά και τση συγγένειες και θα σας γελάσω ποιανού ήτουμε και τι ρόλο βάραγε). Μιλάμε εδώ για τριαντάρα στα καραντουζένια τση, με κορμάκι αθλητικό, στομάχι φέτες και μπούτι κατοστάρας που δεν είχε πάρει αναβολικά, βυζάκι φουσκωτό και αναιδές και προσωπάκι που φανέρωνε χαρακτήρα τσακίρικο και μερακλίδικο —αν και κομμάτι συνοφρυωμένο κι αυστηρό.

Εννοείται πως λάβαμε αμέσως τις σημειώσεις μας και με προσοχή και λεπτότη αναμέναμε την ευκαιρία να διαπιστώσουμε ιδίοις όμμασι τι μέρος του λόγου ήτουμε η εν λόγω. Καθόσον με την «απείραχτη» από δίπλα δεν υπήρχε περίπτωση, όσο και να 'σφιγγαν τα κόζα, να γένει κάποια αβαρία (έστω και για λόγους υγείας).

Πλην η Λίτσα το 'παιζε ζόρικο κουτάβι και δεν άφηνε περιθώρια στον παίχτη να κατεβάσει τη μπάλα στη μικρή περιοχή. Τι μικρή περιοχή λέω;... Ούτε τη σέντρα δεν σ' άφηνε να περάσεις. Μιλάμε για κανονικό κατενάτσιο!

Τεχνηέντως ψάρεψα την αρραβωνιάρα.

—Γ'ναίκα τ' αδιρφού μ', μου εξήγησε εκείνη. Πουλύ ιξι-ριτικό κουρίτσ'! Έχ'ει κι μπουτίκ, στουν κιντρικό δρόμου.

–Πολύ μ' αγριοκοιτάζει, ρε Ζωζώ, τση κάνω (δήθεν εγώ τώρα, για να ρίξω παραγάδι).

Γελάει η Ζωζώ (που μικρή τη λέγαν «Γιουργούλα»).

–Είني που μ' έχ'ει αδυναμία, μου εξηγεί. Δεν σι ξιέρ' κι μπουρεί να υποπτεύιτι πως μι παίρν'ς για τα λιφτά μ'.

Έφριξα. Τέτοιο πράμα!... Εγώ;!!!...

–Μα είναι δυνατόν;!!! αναφωνώ προσβεβλημένος.

–Είπαμι, δεν σι ξιέρ'. Τ'ς λιέου ιγώ «η Σπύρους δεν είναι σαν τ'ς άλλ'οι που ξιέρ'ς». Αλλά καραγκούν'κου κιφάλ'ι!... Άμα τ'ς μπει η ιδέα δεν τ'ς βγαίν'ει.

Το οποίο μπήκε κι εμένα ο διάλογος μέσα μου. Έτσι είσαι, μωρή; Κάτσε να σου δείξω εγώ τι εστί Σπύρος, να 'ούμ'.

Βρίσκω το λοιπόν μια ευκαιρία και δήθεν στο τυχαίο και το τάχαμου πετυχαίνω τη συννυφάδα όπως γύρναγε σπίτι τση από τη... «μπουτίκ» (που καλύτερα να μην περιγράψω τι σκουτιά πουλούσε).

–Ω, τι σύμπτωση! αναφωνώ εγώ μετά ηδυπαθούς χαμόγελου.

Παίκτης του πόκερ η κυρία, μου ρίχνει μια λοξή πατόκορφη, κάπως υποτιμητική, ματιά.

–Τι τρέχ'ει; μου κάνει, χωρίς να σκάσει το χειλάκι τση.

–Τίποτσι, τση λέω. Έτυχε να περνάω και...

–Α! μου κάνει δύσπιστα.

–Να σε συνοδεύσω; προσφέρομαι εγώ –ο τέλειος τσέλτελμαν!

–Πού; μου κάνει συνοφρυωμένη.

–Όπου πας, τση λέω εγώ.

–Ιγώ μπουρεί να πάου να πέσου στου πουτάμ'ι, μου λέει.

–Κι εγώ μαζί –να σε σώσω, γελάω εγώ.

–Μπα; Κι αν δεν θέλου να σουθώ;

–Θα σε σώσω εγώ, θέλεις δεν θέλεις, τση κάνω.

Υποψία ανθυποχαμόγελου.

–Μπα; Έτσι τοχ’τι ισείς στ’ν Κέρκυρα; μου πετάει.

–Έτσι και χειρότερα, τση λέω. Είναι να μη δούμε ωραία γυναίκα... κάτι παθαίνουμε.

Δεν υπάρχει περίπτωση να πεις σε μια γυναίκα ότι είναι ωραία και να σε βρίσει. Ακόμα κι αν τη λένε Λίτσα και δεν θέλει να σε δει ούτε ζωγραφιστό.

Υποψία υποχαμόγελου.

–Α, έτσ’ι; λέει. Κι η αρραβωνιάρα σ’ τι λείει γι’ αυτό;

–Δεν ξέρω τι λείει η αρραβωνιάρα, ξέρω τι λέω εγώ, τση κάνω.

–Ισύ μπουρεί να λιάς, αλλά ποιος σι πιστεύ’ει; μου πετάει τη σπόντα.

–Δεν χρειάζεται να πιστέψεις εμένα, τση λέω. Κοίτα έναν οποιονδήποτε καθρέφτη και θα δεις από μόνη σου.

Υποψία χαμόγελου.

–Σαν πουλύ πουνηρός δεν μας βγήχης; μου πετάει με διάθεση ελεφρώς πιο παιχνιδιάρικη. Έχ’ει κι άλλα παιδιά σαν ισένα η μάνα σ’;

–Δυστυχώς τση βγήκα ένας και μοναδικός, λέω.

–Να σι χαίριτι.

–Ευχαριστώ.

–Τουν θιό.

Η συνέχεια την επόμενη φορά που μας συνόδευε στην έξοδο με τη Ζωζώ, επωφελούμενος μιας στιγμής που εκείνη είχε πάει «προς νερού τση».

–Πότε θα σε δω; τση πετάω στα ίσια.
–Μι γλιέπ’ς κι τώρα, τι μι κάν’ς; μου λέει.
–Εννοώ... οι δυο μας...
–Μπα; Ραντιβουδάκ’ι;
–Πες, ορή βουρλισμένη, και θα ’ρθει η άλλη να μας το χαλάσει...
–Κι δεν φουβάσι μην τ’ς του πω;
–Δεν φοβάμαι τίποτσι, τση λέω. Να σε δω μόνη σου κι ας απονθάνω.

Κοφτό γελάκι.

–Τόσου πουλύ;!!! Μαζώξ’ τώρα, έρχιτι του πρώσου-που...

Κάτι γενόταν όμως κι αν έκρινα από τα τεκτενόμενα κάτω από το τραπεζάκι του καφενείου ημάστενε σε καλό δρόμο.

Δυο απόπειρες αργότερα και είχαμε επιτέλους κάποιο αποτέλεσμα.

–Η Κώτσιους (ο σύζυγος) πάει στη Λάρ’σα απόψι, με πληροφορεί. Θα ’ρθου στ’ν κάμαρή σ’ μη μας δει κανιένα μάτ’ι κι μας κριμάσουν τα κ’δούνια.

Οπότεν έτσι κι έγινε.

Είχα προετοιμαστεί για ατέλειωτους προλόγους με δήθεν και με τάχαμου, αλλά, προς μεγάλη μου έκπληξη, δεν χρειάστηκε τίποτ’ απ’ αυτά. Με το καλησπέρα η Λίτσα πέταξε τα σκουτιά και πήρε θέση μάχης στο ντιβάνι.

–Αϊντι, κουνήσ’, με προέτρεψε. Δεν θα ξημιρουθούμι κιόλας!

Οπότεν, τι να έκαμα κι εγώ, ο άχαρος, υπάκουσα, ένεκα ανωτέρα βία και καλός ο κάμπος και οι προκοπές του, αλλά η παρατεταμένη νηστεία δεν υποφέρεται.

Και να δεις που η συννυφάδα φαίνεται πως τα κατάφερε τελικά να ξεπεράσει τη φυσική απέχθεια που τση προκαλούσα, γιατί, κουβέντα στην κουβέντα, αμαρτήσαμε δις και παγαίναμε ενθουσιωδώς για το «μπιζ» όταν ανοίγει η πόρτα και μπουκάρει μέσα... ποιος; Σωστά το μάντεψες, μεγάλε, και κερδίζεις μαντολάτο! Η... αρραβωνιάρα!

Η οποία, να μας δει στην κατάσταση αυτή, πάτησε κάτι ούρλα που θα μας άκουγε όλος ο Τούρναβος, αν δεν βρισκόταν σύσκαρος στο γήπεδο, ένεκα που έπαιζαν στο Κύπελλο με την ΑΕΛ.

Τώρα τι να τσ' ήλεγα κι εγώ, ο φλημένος; Το κλασικό «δεν είναι αυτό που νομίζεις»;

–Να σου εξηγήσω..., τση κάνω σκύβοντας για να μη με βρει η καρέκλα που μου εκφενδόνιζε η μαινάδα.

–Τι να μ' εξηγήσ'ς, βρε καθήκ'ι τ' κιαρατά, τι να μ' εξηγήσ'ς; ωρυόταν η Ζωζώ.

Αλλά η έκπληξη ήταν η ίδια η πέτρα του σκανδάλου. Η οποία, αραχτή κι ατάραχη, απολάμβανε τη σκηνή και χαμογέλωνε σαρδόνια.

–Στα 'λιγα ιγώ, λέει τση Ζωζώς. Δεν στα 'λιγα; Σκάρτους η γαμπρός. Δεν μ' άκ'γισ...

Τουτέστιν η φτιάξη στημένη κι ο Σπύρος το μέγα θύμα!

–Καλά, γυρνάω και λέω τση μοιχαλίδας. Δεν ντρέπεσαι, μωρή; Να τα φορέσεις τση φιλονάδας¹⁷ σου για να βγάνεις τον αρραβωνιάρη τση σκάρτο;

Ακούει έτσι η Ζωζώ... κωλώνει.

–Μι τα φόρισις; Τι λιέει αυτός; ρωτάει τη Λίτσα.

Χαμηλοβλεπούσα η Λίτσα αρχίζει να ψαρεύει τα σκουτιά της από γύρω.

---

17 Φιλονάδα: η φιλενάδα Κερκυραϊστί.

–Ε, τι να ’καμα; Αφού αργούσις..., τση κάνει.

Βάνει τα χέρια στη μέση η Ζωζώ, σωστή μέγαιρα.

–Δέκα η ώρα δεν μ’ είπεις; τση λέει. Δέκα η ώρα ήρθα...
Ισύ απού τι ώρα ίσι ιδώ, για να χ’μι του καλό ρώτ’μα;

–Από τση ουχτώ, προσφέρομαι εγώ, μπας και μετριάσω
την ποινή μου.

–Απού τ’ς ουχτώ;!!! τσίριξε η Ζωζώ.

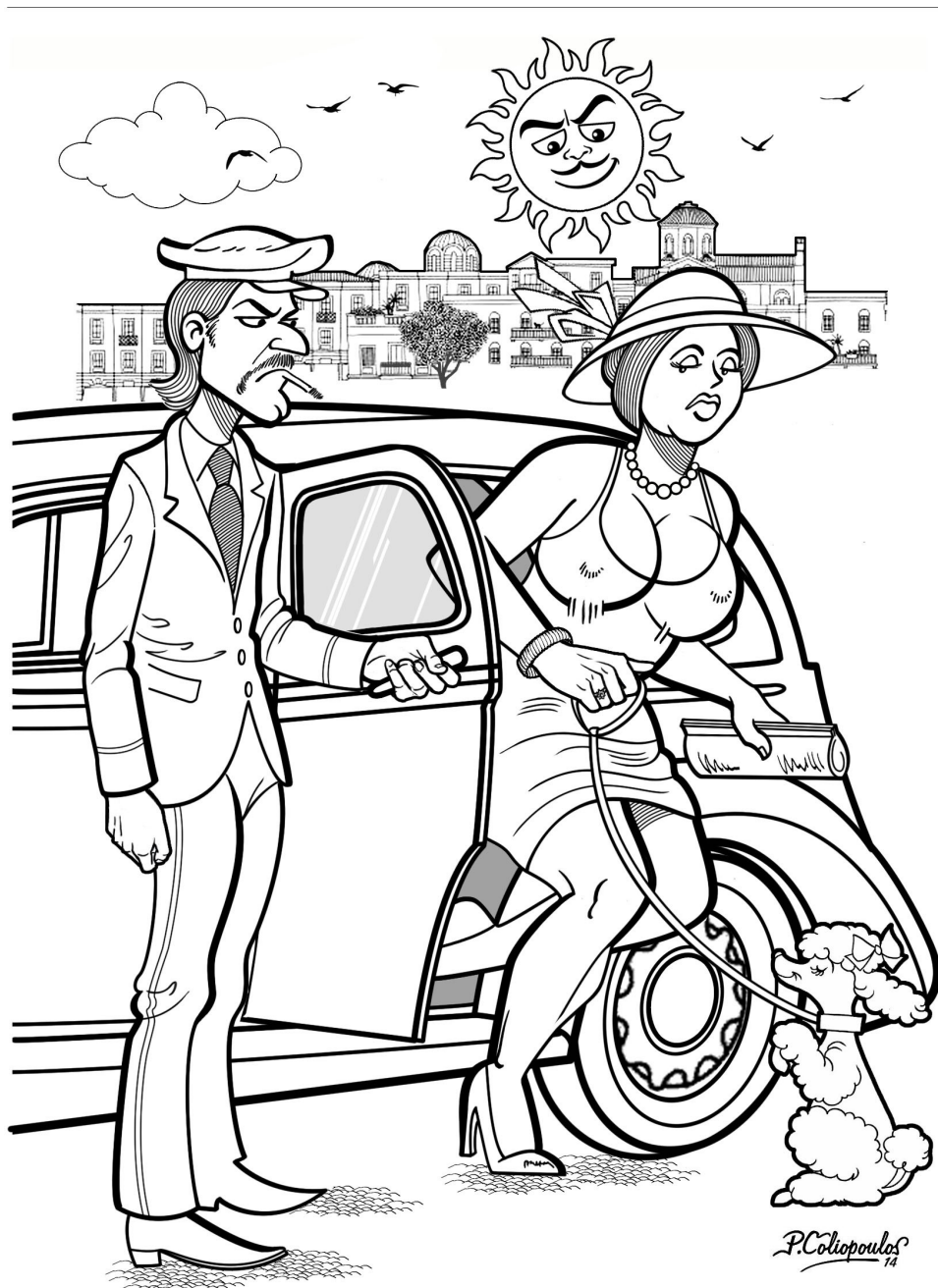
–Ε, για σιγουριά..., εξήγησε η Λίτσα παλεύοντας με τα
εσώρουχά τση. Μπορεί να μη μι καθόταν μι του πρώτου...

Δεν περιγράφω άλλο, που θα ’λεγε κι ο γνωστός εκφω-
νητής.

Αυτό που κατάλαβα εγώ –κατόπιν εορτής– ας το κατα-
λάβει, με κάποια προσπάθεια, κι ο περπατημένος ανα-
γνώστης.

Το συνοικέσιο χάλασε βέβαια –κρίμα το προικοσύμφω-
νο– και μαζί κι η δουλειά με τον Γκουντή. Δεν νομίζω πως
είμαι πλέον εφεξής ευπρόσδεκτος στον Τύρναβο –για να
μην πω σε όλον τον κάμπο.

5) Η κυρία Λόλα από το Μπραχάμι

Μη φανταστεί κανείς τίποτσι μεγαλεία και περ-
γαμηνές από κείνα που σου στρώνουν κόκκινο
χαλί για να πατείς, μην και σου φθαρεί η σόλα
και ψάχνουμε για τσαγκαράδες, που δεν υπάρχουν πια την
σήμερον ημέραν. Μπακάλης στο Μπραχάμι ήτουμε ο πα-
τέρας τση που έκλεβε στο ζύγι και προήχθη σε σουπερμαρ-
κετά –δάνειζε κιόλας στη ζούλα με μεγάλο διάφορο¹⁸ τσου
«έχοντες ανάγκη», «να τσου βοηθήσουμε τσου ανθρώποι,
μην τσου φάει η Τράπεζα το σπιτάκι... να τσου το φάμε
εμείς». Είχε καταπιαστεί και με καντιντίς λαθραία –δεν
ξέρουμε ακριβώς το είδος– και (κατά πως λένε οι κακές
γλώσσες, που δεν χρωστάνε καλό έτσι και δουν άνθρωπο να
προκόβει) με κάτι κλεπταποδοχές, κάτι κομπίνες με προ-
μήθειες του Στρατού, νά τος ο μπάρμπα-Φάνης –πίσσα στα
κόκαλα του αχόρταγου– με περιουσία τσίλικη και με προ-
σώπατο στην κενωνία.

Η κυρία Λόλα ήτουμε μοναχοκόρη του και ως τέτοια
μοναδική κληρονόμα του Σουλτάνου του Μπραχαμιού. Που
αν δεν έπιπτε πάνω σε κείνη τη νυφίτσα, τον προικοθήρα
τον Ντέμη –ο οποίος έκαμε φιλότιμες προσπάθειες να τση
τα φάει μέχρι δεκάρας πλην απέτυχε τση λεπτομέρειες και
πήρε τελικώς τον πούλον– θα ήτουμε, μη σου πω πολύ, σε
επίπεδο Αγγελοπούλαινας και άνω κι ενδέχεται να διορ-

¹⁸ Διάφορο: ο τόκος Κερκυραϊστί.

γάνωνε Ολυμπιακούς Αγώνες, αντί για φιλόπτωχα τέϊα, αλλά κι έτσι πάλι καλά να λες, καθόσον έχουμε δει κολοσσούς να μένουν στον άσσο από μια στραβή ζαριά κι όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος.

Οπότεν, η κυρία Λόλα, ζωντοχήρα πλέον και με τον τέως πίσω από το κάγκελο, να γυμνάζει κατσαρίδες, ένεκα, λέει, διακεκριμένες καταχρήσεις σε βαθμό κακουργήματος –οπότεν λάβε ένα «δια βίου» να πορεύεσαι–, ελεύθερη κι ωραία στα σαρανταφεύγα τση, με τον τρόπο τση και μη έχοντας να δώκει λογαριασμό σε καμιά κυρία, μπορούσε να το παίζει μαντάμ ντε Πομπαντούρ και να πουλάει μούρη τση άλλες συνοικιακές κανκιόφολες¹⁹ οπού την έβλεπαν να κυκλοφορεί με αέρα και τουπέ, σούρνοντας από κοντά στην αλυσίδα έναν ψωρίλο, δήθεν κανίς, ονόματι Μπούμπη και συμπεριφερόμενη γενικώς λες και είχε πιάκει τον Ποντίφικα τση Ρώμης από τα αμελέτητα –που να μην το αποκλείουμε κιόλας τελείως καθόσον η κυρία Λόλα λογιζότουνε για παιδί κάπως ζωηρό και τσαχπίνικο.

Τώρα, μη φανταστεί κανείς ότι η απόγονος του μπακάλη ήτουνε καμιά φόλα, λόγω του ότι προβαδούσε ακάθεκτη προς την μέση ηλικία, όπου τα θήλεα, αν δεν έχουν μπαταλέψει τελείως, πλακώνονται τση πλαστικές και τα μπότοξ και γένονται παραγκιόζης μπερντές –ειδικά στην ανώτερη λεγομένη κοινωνική υποστάθμη. Όχι, ποσώς! Τουναντίον. Ζουμπουρλούδικη ήτουνε, με τα πιασίματά τση τα ωραία, με τα μπαλχόνια τση τα ευρύχωρα και τα καπούλια τση τα αεροπλανικά κι ένα προσωπάκι μούρλια που δεν χρειαζόταν ρεκτιφιέ και ματσαχόνι, κι ακόμα και άνευ τση οικονομικής επιφάνειας –που βοηθούσε, εννοείται, αρχούντως– μπόρουνε να βολεύεται μια χαρά με την πιτσιρικαρία, που πέταγε τη σκούφια τση για κάτι τέτοια κελεπούρια.

---

19 *Κανκιόφολα*: η αγκινάρα και σκωπτικώς η στριμμένη κυράτσα Κερκυραϊστί.

Πλην, η κυρία Λόλα, ήτουνε πάνω απ' όλα κυρία και δεν έδινε δικαίωμα τση φαρμακόγλωσσες, που άλλη δουλειά δεν έχουν παρά να ξομπλιάζουν τα αλλότρια, κι ό,τι έκαμε το έκαμε διακριτικά και με σύνεση –είχε βλέπεις, το κορίτσι, καεί στο χυλό με τον λέχρο τον Ντέμη και φύσουνε πια και το γιαούρτι.

Τώρα, θα μου πεις: “Και τι μας νοιάζει εμάς, ρε φιλάρα, τι κάμει και πού το δίνει η εν λόγω κυρία Λόλα, που μας έχεις πιάκει το συλλείτουργο και δεν μας αφήνεις να διαβάσουμε για τση μεταγραφές του Θρύλου στον «Πρωταθλητή», να μορφωθούμε;”. Και θα σου πω ότι σε νοιάζει και σε κόφτει, καθόσον τούτη εδώ η περίπτωση είναι και πολύ περίπτωση, άμα λάχει, και δεν ξέρεις ποτέ πώς έρχονται τα πράματα και σε τι χρεία θα βρεθεί ο άνθρωπος μια ημέρα των ημερώνε. Όπως, καλή ώρα, ο ίδιος.

Το οποίο, ξέμπαρκος στην Αθήνα, καλοκαιράκι και με την κρίση να έχει βαρέσει πορτοκαλί και τον τουρισμό να 'χει πάει άπατος, να ψαχνόμαστε παναπεί ποικιλοτρόπως και να μην βρίσκουμε άκρη, όταν παίρνει το μάτι μου την αγγελία «ζητούνται».

«Ζητείται νέος ευπαρουσίαστος, με τρόπους και καλλιέργεια, ξένας γλώσσας και δίπλωμα οδήγησης, προκειμένου να εργαστεί παρά κυρίας ευπαρουσίαστης και σοβαρής, του καλού κόσμου. Απολαβές ικανοποιητικές... τηλεφωνήσατε (μόνον σοβαρές περιπτώσεις) ... κλπ. κλπ.»

Το οποίο, τηλεφωνώ –καθόσον η αγγελία ήτουνε σαν να έγγραφε «Σπύρος»– και μου βγαίνει από την άλλη άκρη ένα ραμολί που μου συστήθηκε σαν... «μπάτλερ», οπότε μου κλείνει ραντεβού σ' ένα ρετιρέ λέει στο Γαλάτσι.

Γαλάτσι και νομπιλιτά²⁰, εντάξει... φόλα ακουγόταν η φτιάξη, αλλά έλα που η άτιμη η ανάγκη είχε σφίξει τα κόζα και στο κάτω-κάτω τι χάναμε;... Πάω.

---

20 *Νομπιλιτά*: η αριστοκρατία Κερκυραϊσί.

Και μου ανοίγει το ερείπιο ο Μπάμπης, ο μπάπλερ, και με μπάζει σ' ένα σαλονάκι, η χαρά του γύφτουλα, τίγχα στο μιτασιόν Λουί Κατόρζ και το ροκοκό, στους τοίχους κουάντρα με γύψινες επιχρυσωμένες κορνίζες από κορνιζάδικο τση οδού Αθηνάς και με χαλιά, «περσικά αυθεντικά» από την Αγιά Βαρβάρα, να σου φεύγει ο τάκος μιλάμε στο καρκατσουλιό.

Όπου με υποδέχεται η κυρία Λόλα, μ' ένα έξωμο και όξω όλα φουστανάκι μεγάλου μόδιστρου των Πετραλώνων, με την Άρτα και τα Γιάννενα πάνω τση σε ψεύτικο τζοβαϊρικό και τον ψωρίλο τον Μπούμπη να γαυγίζει ανόρεχτα.

–Κάθισε, παιδί μου, μου λέει με ύφος Δέσποινας Στυλιανοπούλου που το παίζει κυρά από υπερεσία. Τι να σε φιλέψουμε αν τύχει, πρώτη φορά στο σπίτι μας.

–Τη θεσούλα του σωφέρη έλεγα να πάρω, αν ευκολύνεσθε, τση κάνω εγώ.

Μου ρίχνει η μανδάμ ένα βλέμμα ακτινοσκοπικό.

–Μπα; μου κάμει παιχνιδιάρικα. Και γιατί να σας τη δώσουμε σ' ελόου σου κι όχι σε κανέναν τυχαίο, που λέει ο λόγος;

–Να σου πω ευχαρίστως, μανδαμίτσα, τση λέω. Πρώτον, εμένα με έχετε ήδη εδώ εκ του προχείρου, ενώ τον τυχαίο πρέπει να πάτε να τον γυρέψετε –κι αν τον βρείτε εύκαιρο. Δεύτερον, ένεκα που τη φιγούρα που θα σας κάμω εγώ, έτσι παιδαράς που τυγχάνω –άνευ παρεξέγηση– δεν θα σας την κάμει άλλος και τρίτον επειδή, εαν υπάρξει χρεία, κάνουμε κι άλλες δουλειές –ποικιλοτρόπως– οπότε αν γλιτώνετε υπερετικό προσωπικό.

–Μπα; κακαρίζει η στρουμπουλή. Και σαν τι άλλες δουλειές δηλαδή;

–Μέχρι φασολάκια να σας καθαρίσω, που λέει ο λόγος,

τση κάνω πλησιάζοντας πιο κοντά στον καναπέ. Μέχρι θερμόμετρο να σας βάνω και κοφτές βεντούζες όταν –κούφια η ώρα– αρρωσταίνετε.

Άλλα κακαριστά γελάκια... Η έτσι τσίμπαγε σαν τρελή! Εμ, σε τα μας;

–Τι, τον γιατρό θα παίζουμε; μου κάνει ναζιάρικα.

–Και τον γιατρό και τον νοσοκόμο και ότι γουστάρεις ελόου σου, παιδί μου εσύ ζημιάρικο, τση λέω.

Χιχιχί χοχοχό χαχαχά κι όξω καρδιά η κυρία.

–Κύριε σωφέρη, μου κάνει. Εισάστενε ανεσύσταγος και θα σας μαλώσω.

–Παναπεί προσλαμβάνομαι, μανδαμίτσα; ερωτώ εγώ ενώ συμπλήρωσα τση κυκλωτικές κινήσεις επί του καναπέως.

–Δοκιμαστικώς, μου λέει. Έλα τώρα παραμέσα να υπογράψουμε το συμβόλαιο.

Οπότεν το υπογράψαμε καταλεπτώς σελίδα-σελίδα, χωρίς να παραλείψουμε τση υποσημειώσεις και τση προσθήκες και η καινούργια μου παρτσινέβελη²¹ δήλωσε πως έμεινε πολύ ευχαριστημένη.

–Σπύρο, μου δήλωσε ευθύς μετά. Δεν ξεύρω πώς είσαι ως σωφέρης, πάντως σε ούλα τα αποδέλοιπα αριστεύεις ανυπερθέτως.

Το οποίον νά σου τον ο δικός σου, με κοστούμάκι γκρι σκούρο, γραβάτα και πηλίκιο, να σωφάρω ένα αρχαίο *Dodge* που η κυρία είχε κειμήλιο από τον παπάκη τση τον μπακάλη και δεν το αποχωριζότουνε.

–Είναι το πρώτο αυτοκίνητο του ντάντυ κι ως εκ τούτου το έχω για τυχερό, μου εξήγησε.

---

21 Κάπως αυθαίρετο θήλυ του «παρτσινέβελος»: το αφεντικό Κερκυραϊστί.

–Μόνο μη μας τύχει εμάς το λαχείο να μας διαλυθεί στα χέρια, τση λέω.

–Ε, αν μας τύχει τότενες θα με κουβαλήσεις ελόου σου, στους στιβαρούς σου ώμους, γέλασε η μανδάμ.

Κι εδώ είναι που το πράμα γένεται περίεργο. Καθόσον, η κυρία Λόλα (εννοείται ότι, παρά το κάποιο θάρρος συναμετάξυ μας, εξακολουθούσα να την προσφωνώ «κυρία Λόλα» –να κρατάμε τση θέσεις μας) όσο πρόσχαρος, γελαστός και καλαμπουρτζής τύπος ήτουνε κατ' ιδίαν, τόσο δημοσίως έδειχνε ψηλομύτα και απροσπέλαστη. Δες και πάταγε ένα κουμπί και μεταμορφωνόταν, ρε παιδί μου!

–Ορή βουρλισμένη, χαλάρωσε, δεν σε παίρνουν ταινία, τση έλεγα τση στιγμές «κατ' ιδίαν» που με άκουγε αλλιώς.

–Δεν ημπορώ, Σπύρο, μου έλεγε. Ηπρέπει να τηρήσω τη θέση μου και τη σειρά μου. Μια κυρία τση ανωτάτης κοινωνικής υποστάθμης δεν δύναται να χαχανίζει ως καμπαρετζού που υποδέχεται τον Στόλο... «γουέλκαμ μπόϋς».

Τώρα τι να τση 'λεγα; Ότι πιο πολύ θα τση πάγαινε η καμπαρετζού από εφτούνο το σχέδιο που κάθισε και σκαρφίστηκε; Θα τση στενοχωρούσα και δεν κάνει, ένεκα που... στα ψέματα, στ' αλήθεια, την είχα συμπαθήσει την αγγελοχρυσμένη, γιατί ήτουνε (κατ' ιδίαν) όξω καρδιά παιδί, ένα κομμάτι μάλαμα, και στη γυμναστική η πρώτη μαθήτρια, να 'ούμ'. Αυτή την πετριά να μην είχε και θα ημάστενε ούλοι μια χαρά και σένιοι.

Η κυρία Λόλα είχε πλούσια κοσμική ζωή κι αυτό παναπεί ότι με είχε συνέχεια ατέντο, να τση παγαίνω και να τση φέρνω στο αρχαίο όχημα –που αποτελούσε εννοείται το σήμα τση κατατεθέν στους «κύκλους» όπου εσύχναζε.

Την πάγαινα, ας πούμε, το πρωί για ψώνια, πότε στο κέντρο, πότε στο «Μωλ», την περιλάβαινα το μεσημέρι και

την πάγαινα για «λαντς» με τση άλλες πυροβολημένες καν-
κιόφολες τση φιλονάδες τση στα «ιν» στέκια τση αριστοκρα-
τίας, που άλλαζαν αναλόγως την εποχή, οπότεν περιμένα-
με απόξω, με την άλλη σωφεράτζα, πότε να τελειώσουν τα
φουαγκρά, μετά πίσω στο Γαλάτσι για σιέστα (συχνά μετά
δημοσίων θεαμάτων και βεγγαλικών), το απόγιομα πάλε
πότε σε κανένα φιλανθρωπικόν τέϊον, τίποτσι παρουσιάσεις
βιβλίων των αστέρων τση διανόησης, τση πολιτικής και
τση ρεμούλας, καμιά έκθεση Τέχνης, όπου ούλοι έμεναν έκ-
θαμβοι μπροστά σε μουτζαλιές, μετά, το βράδυ ή σε δείπνο
(«ντίνερ» το λένε οι βαρημένοι) ή σε καμιά δεξίωση ή σε
θέατρο και τα τοιαύτα και ύστερις σιωπητήριο και παρου-
σιάστε, κανονικά και με τσου προφήτες, καθόσον –να τση το
αναγνωρίσουμε– η κυρία Λόλα, όσο κουραστική μέρα κι αν
είχε, άμα επρόκειταν για την προσωπική τση διασκέδαση
αβαρίες δεν έκαμε. Ίσως γι’ αυτό διατηρούνταν μια χαρά,
άνευ ματζουνιών, μπότοξ και τραβηγμάτων, ενώ οι άλλες,
οι κανκιόφολες, είχαν πάρει προ πολλού την κάτω βόλτα
και τρέχαν ολοταχώς προς τον αναπόφευκτο όλεθρο.

Τώρα θα μου πεις: “Καλά, ρε μεγάλε, καταδέχτηκες
ελόου σου, το νάμπερ ουάν τση επικράτειας, να σε κάμει η
κυρία από το Μπραχάμι και νυν κάτοικος Γαλατσίου, ίσα-
με ένα σκυλάκι του καναπέ, ίσαμε έναν ψωρίλο Μπούμπη,
να σου κοτσάρει γραβάτα και πηλήκιο και να σε σούρνει
απ’ εδώ κι απέ κει, ν’ ανοίγεις πόρτες «περάστε μανδάμ» κι
άλλα τέτοια ρεζιλίγια;”. Και θα σου πω εγώ... γιατί όχι, ρε
φιλάρα; Σάματις άσχημα τη γαζώναμε ή θα μας έπεφτε το
νεφρί αν κάναμε και καμιά υπόκληση, στο πλαίσιο των κα-
θηρόντων μας, που λέει ο λόγος;

Άσε που ο μισθός, μήνας μπαίνει, μήνας βγαίνει, έπι-
πτε κανονικά, άσε πια τα τυχερά, άσε τση προμήθειες από
ανταλλακτικά, βενζίνες και λάστιχα του σαράβαλου, άσε τα
«κατ’ ιδίαν» και τση μάσες-φούμες-ξάπλες δωρεάν και τη
ευγενή χορηγία τση μανδάμ, που το κορίτσι –να το πούμε

κι αυτό— ήτουμε γαλαντόμα και τσίφτισσα και δεν έστυβε τη δεκάρα να βγάλει ξύγκι, όπως κάτι άλλοι του ιδίου φουράματος.

Μετά είναι και το άλλο... Κωλύομαι να το πω, αλλά εδώ, είπαμε, θα λέμε αλήθειες άνευ φόβου και πάθους κι οποιανού δεν του αρέσει να πάει να κάμει τα παράπονα στον Μαίτυλα²². Δηλαδή νά... Τα χρόνια περνάνε και καλή η περιπέτεια και το νταβαντούρι, δεν λέω, πλην το αποτέλεσμα ποιο είναι στην τελική σούμα, άμα το καλοξετάσεις; Τίποτσι. Ένα τεράστιο μεδέν, εγώ στο λέω! Κουράζεται στο τέλος ο άνθρωπος, ρε παιδί μου, και δεν του πάει να κοιμάται μια ζωή και να ξυπνάει μαγκούφης. Σώνει πια το «φύγε εσύ, έλα εσύ». Αρχίζεις να χρειάζεσαι μια κάποια σταθερότη, ένα σημείο αναφοράς, που λένε και οι πανεπιστήμονες. Ήτάξει, γυρίσαμε, σουρδέψαμε, αλωνίσαμε, κάναμε ζημιές, έχουμε να θυμόμαστε... Νισάφι! Κάποια στιγμή να συμμαζώνεται ο άνθρωπος, καθόσον σήμερα ειμάστενε, αύριο δεν ειμάστενε.

Και για να πούμε κι άλλη μια αλήθεια... Την περί ου ο λόγος κυρία Λόλα, μην σου πω πολύ, αλλά την πάγαινα με χίλια, ρε παιδί μου —κι ας ήτουμε τοκάδα²³. Αλλά και κείνη, απ' ότι καταλάβαινα, το ίδιο με πάγαινε —κι ας «μας χώριζε το χάος».

—Τι κρίμα, Σπύρο, να μην ανήκουμε στην ίδια κοινωνική υποστάθμη! μου 'ξομολογήθηκε ένα βράδυ που είχαμε τελειώσει τση γυμναστικές επιδείξεις.

—Μπαρδόν;... τση κάμω εγώ (που ήξερα την πετριά τση βέβαια και δεν την παρεξηγούσα).

—Ε, νά..., μου λέει. Εσύ σωφέρης, εγώ μια κυρία...

22 «Τα παράπονα στον Μαίτυλα» ή Μαίτελα: Στην Κέρκυρα αντιστοιχεί στο «τα παράπονα στον Δήμαρχο». Όπου «Μαίτυλας» ο Εγγλέζος Υπάτος Αρμοστής Λόρδος Μαίτλαντ (πάλαι ποτέ).

23 Τοκάδος-α: «πειραγμένος-η» Κερκυραϊστί.

–Ο τέλειος συνδυασμός, μανίτσα, τση λέω. Το τερπνόν μετά του ωφελίμου.

–Ναι, αλλά τι θα πει ο κόσμος;

–Μη σου πω τι τον έχω τον κόσμο, τση κάνω.

–Εσύ μπορεί, εγώ όμως;...

–Εσύ τι, ρε βάσανο;

–Ε, νά... οι κακές γλώσσες, που δεν χρωστάνε καλό σε άνθρωπο... Κουτσομπολεύουν.

–Άστες να κουτσομπολεύουν, τση κάνω. Θα βαρεθούν.

–Και η υπόληψίς μου;

–Ε, καλά, τση λέω εγώ γελώντας. Άμα πρόκειται περί την υπόληψις τότενες να σε στεφανωθώ...

Γελάει η κυρία Λόλα, αλλά σοβαρεύει αμέσως (καθόσον δεν υπάρχει θήλεο στον πλανήτη Γη που να του πεις για στέφανα και να κάμει χιούμορ).

–Μα... Σπύρο, μας χωρίζει ένα χάος! αναφωνεί.

–Μπα, μια ιδέα είναι όλα, τση λέω.

Δεν απάντησε, αλλά έμεινε σιωπηλή και μην σου πω ότι άκουγα το μυαλό τση να δουλεύει στο φουλ.

Κι εκεί που το σκεβότανε που λες η μανδαμίτσα κι όπως σε γλέπω και με γλέπεις θα είχαμε προσεχώς μια κάποια καλή κατάσταση... τσάααακ, μας σκάει από δίπλα ο κύριος Τάκης.

Παναπεί ένα από κείνα τα σιτεμένα λιμοκοντόρια, με το πιάνο τσου και με τα γαλλικά τσου, που την πίπτουν σε κάτι αλλοπαρμένες αγαθιάρες που μεγαλοπιάνονται, σαν τη δική μου καλή ώρα, και δεν ξεκολλάνε άμα δεν φάνε και τσου μεντεσέδες από τση πόρτες, που λέει ο λόγος. Συνήθως ξεπεσμένα κατακάθια τση νομπιλιτάς, αληθινής ή μουσαντένιας, σου καλιγώνουν ψύλλο μέχρι να πεις «ήμαρτον»

και τη βολεύουν μια χαρά στην πιάτσα, καθόσον από κοροΐδα άλλο καλό!

Ο κύριος Τάκης το λοιπόν, κάτι σε Καλιβωκά να φανταστείς, στο πιο κοντό, με έδρα τον «Μπιντέ»... συνήθως κατά «Λυκόβρυση» μεριά, διαμονής αγνώστου, αλλά κάπου κατά Δραπετσώνα τον έκοβα, με την κουστουμιά του την τσίλικη και το παπιόν, με το γαλλικό του... «ζεβουζανπρί», «σερμανδάμ», «πασέ μουά λε πουάβρ» και τέτοια, και μούρη που να τον προσφωνούνε ούλα τα γκαρσόνια «κύριε Τάκη μας», μας την έπιψε από δίπλα μια Τρίτη στον Ιππόδρομο –καθόσον η κυρία Λόλα είχε μια συμπάθεια στα αλόγατα (από τότενες που κουβάλουνε ο παπάκης τση τα σακιά τ' αλεύρι με τον Ντορή)– δήθεν να τση δώσει ένα σιγουράκι, που το είχε «τυγιό»²⁴ στην τρίτη ιπποδρομία (και του βγήκε να δεις, του λέχρου!) κι έκτοτε ξέχασε να ξεκολλήσει.

Εγώ βέβαια, περπατημένο παιδί στα τέτοια, την αντίστικα τη φτιάξη και πήρα τση πληροφορίες μου, όπου βγαίνει ότι ο κύριος Τάκης μόνο του θεού λέει δεν χρώσταγε –κι αυτό παίζεται– και ζούσε με την κομπίνα και την μπαγαποντιά, όπου τον έπαιρνε, έκανε και κάτι φεγγάρια στη στενή, για καταχρήσεις και ψιλοαπάτες, και ήτουνε γενικώς άτομο να το γλέπεις και ν' αλλάζεις πεζοδρόμιο, μην τύχει και σε χαιρετήσει και ψάχνεις μετά να δεις αν σου λείπει κανένα δάχτυλο (γιατί το δαχτυλίδι οπωσδήποτε).

Πλην, τα θήλεα, άπαξες και στραβωθούν δεν βλέπουν μπροστά τσου μακάρι και σιδερόδρομος να τσου 'ρχεται κατά πάνω και η Λόλα, με την πετριά τση νομπιλιτάς που είχε, δεν ήτουνε εξαίρεση. Θεόστραβη και θεόκουφη μιλάμε!

–Εξαιρετικός κύριος ο κύριος Τάκης! έλεγε και ξανάλεγε το βούρλο. Φαίνεται ο αριστοκράτης, παιδί μου!

–Εδώ μάλιστα, το πήτυχες στο δοξαπατρί, μουρμούραγα ελόου μου.

---

24 Από το γαλλικό «tuyau» με την έννοια εδώ της πληροφορίας.

–Δεν τον χωνεύεις γιατί ζηλεύεις, γέλουνε η Λόλα (όνομα και πράμα). Ούλοι οι άντρηδοι ίδιοι εισάστανε. Μην δείτε άλλον κόκκορη να φέρνει βόλτα στο κοτέτσι!...

–Κόκκορης ο «κύριος» Τάκης;!!! διερρήγνυα εγώ τα ιμάτιά μου. Μην ξεράσω!

Γέλουνε πάλι τότενες η πουλάδα και τ' άφηγε εκεί, καθόσον ήξερε πως με κάτι Σπύρους δεν το τραβάς πολύ το σκοινί καθόσον έχουν και βαρύ χέρι και τσου φεύγει εύκολα ο φούσκος άπαξες και διαπιστώσουν αταξία.

Αλλά ο λελές μου είχε κάτσει στο λαιμό και δεν πάγαινε κάτω με τίποτσι. Τον έγλεπα, το μούτρο, τι ελιγμούς και τζιριτζάτζολες οπού έκαμε και προσπάθουνα να βάνω μυαλό στη δικιά μου, αλλά πού!...

–Ένας εξαιρετικός κύριος, επαναλάβαινε με το γνωστό ποντίγιο.

–Ορή μαζώξου, τσ' ήλεγα. Μαζώξου γιατί θα τρέχουμε μετά και δεν θα φτάνουμε.

Αλλά σιγά μη μαζωνόταν, το παρλιακό!

Κι ο τζες από δίπλα να κεντάει σταυροβελονιά. «Να κάμνομεν», «να επενδύσομεν», «να φροντίξομεν»... Και όλα τα «-μεν» αφορούσαν τη Λόλα βεβαίως, οπού έκαμνε ό,τι τσ' ήλεγε το μούτρο αδιαμαρτύρητα.

Κι όπως το φοβόμανε γένηκε στο τέλος το κακό και μου 'ρθε το βαρημένο το θύμα μ' ένα μονόπετρο, νάαα, μετά συγχωρήσεως, που έκραζε από μίλια μακριά «κάλπιχο».

–Ο κύριος Τάκης μου έκαμε πρόταση, με πληροφορεί η έτσι απαστράπτουσα. Δεν πιστεύω να σε στενοχωρεί αυτό, ε, Σπυρέτο;

–Να με στενοχωρεί; τση κάνω εγώ (ανώτερος πάντα και κύριος). Γιατί να με στενοχωρεί; Οπού θα σου τα φάει μέχρι μία ο απατεώνας; Τι λες, μάτια... Μέσα στην καλή χαρά είμαι.

Η κυρία Λόλα έπιακε τση τσαχπινιές.

–Έλα τώρα, ντάρλινγκ, μου κάνει –φτυστή η Βουγιουκλάκη. Μη γρυσουζεύεις. Αφού στο βάθος μ’ αγαπάς και θέλεις το καλό μου. Άλλωστε εμείς τση τρελίτσες μας όλο και θα τση κάνουμε. Στα κρυφά –όπως όλες οι κυρίες του κόσμου. Που θα ’χει και πιο γούστο.

–Γούστο θα ’χει, ορή πυροβολημένη, που θα σε δω να μετακομίζεις σε κάνα χαρτόκουτο τσου πεζόδρομους;

–Αχ, μωρέ Σπύρο, την καταστροφή φέρνεις! στραβομουτσούνιασε η Λόλα. Μη δεις άνθρωπο να προκόψει!...

Κι από προκοπή άλλο καλό! Δεν πρόκαμε να υπογράψει τσέκια για τον λέχρο, που θα έκαμε λέει «επενδύσεις», κι αν είδες εσύ επένδυση άλλο τόσο είδα κι ελόου μου. Αλλά όταν τση πούλησε το αρχαίο όχημα για να παραγγείλει λέει την τελευταία Μπέντλεϋ, κατευθείαν από το Μπακιγχαμ, οπού ξεπούλαγαν ένεκα η στενότητα, αποφάσισα να επέμβω.

Πάω το λοιπόν και τον πιάνω σ’ ένα καφενείο στα Πετράλωνα οπού σύχναζε κατ’ ιδίαν, όταν δεν παρίστανε τον αριστοκράτη, να μαδάει τα κορόϊδα τσου συνταξιούχους στην ξερή.

–Μάγκα μου, του κάνω. Μέχρι εδώ. Καλά έφαγες, καλά ήπιες, μάζωχτα τώρα και τον πούλον.

–Μα τι λέτε, κύριε; μου κάνει αυτούνος. Ξέρετε σε ποιον μιλάτε;

–Επειδής ξέρω σου λέω, του κάνω.

Και του κοτσάρω όλο το ποίημα απόξω, χαρτί και καλαμάρι, ν’ αλλάξει ο λέχρος εβδομήντα χρώματα.

–Λάθος..., πάει να μου πει.

Αλλά του τραβάω δυο ξεγυρισμένους φούσκους και τον φέρνω πάραυτα στα ίσα του.

—Έτσι και σε ξαναδώ στα περίξ τση κυρίας Λόλας, άσε που θα σε κάμω τουλούμι, αλλά θα ξαμολήσω και κάτι παιδάκια δικά μας, τση Ασφάλειας, όπου έχεις να τσου λύσεις κάτι απορίες, του λέω. Κι εφτούνα, όπως ξέρεις, δεν το παγαίνουν με το σεις και με το σας, όπως ελόου μου. Συνεννοηθήκαμε;

—Μα...

—Εξαφανίζεσαι κανονικά, του λέω. Γένεσαι μπουχός μιλάμε.

Απάτη ήτουνε ο κύριος Τάκης, βλάκας δεν ήτουνε, κατάλαβε πως έσφιξαν τα κόζα και δεν τον έπαιρνε άλλο, γένηκε μπουχός.

Η κυρία Λόλα τώρα απαρηγόρητη.

—Μα τι γένηκε αυτός ο χριστιανός; έλεγε και ξανάλεγε. Άνοιξε η γης και τον κατάπιε;

—Μπορεί να πήγε να φέρει τη Μπέντλεϋ από το Μπάκιγχαμ και να τον κράτησαν εκεί σώγαμπρο, τση λέω.

—Εσύ φταις, μου βάνει τση φωνές η χαροκαμένη. Φαγώθηκες με τον άνθρωπο από την αρχή. Το γρουσουζέψες. Απολύεσαι!

Κι αυτό ήτουνε το ευχαριστώ, αλλά δεν πειράζει, φτάνει που αποτρέψαμε τη μεγαλύτερη καταστροφή που ερχόταν ολοταχώς.

Και η αλήθεια είναι πως ζημιά γένηκε. Κάτι από 'δω κάτι από κει, κάτι που είχε μπει εγγυήτρια ήρθε και στριμώχτηκε η κυρία Λόλα σε σημείο που ξεπούλησε μέχρι και το ρετιρέ στο Γαλάτσι, με ούλη την παληατσαρία την επιχρυσωμένη μέσα, απόλυσε και τον Μπάμπη τον μπάτλερ και πήγε με τον Μπούμπη τον ψωρίλο να ζήσει στην πατρική μονοκατοικία στο Μπραχάμι, που ευτυχώς υπήρχε ακόμα.

Κι εμείς, για άλλη μια φορά στον άσσο και ψύχραιμοι, πάνω που παγαίναμε ν' αποκατασταθούμε και να ησυχάσουμε από την αδυσώπητη καθημερινή βιοπάλη. Αυτά όμως παθαίνει όποιος είναι αισθηματίας –το λέει και το άσμα.

6) Η Σταιησου από την Αστόρια

Με τα αμερικάνικα προϊόντα και μάλιστα με το έμφυχο μαίηντ ιν Ούσα υλικό (αν δεχτούμε πως οι γκόμενες είναι έμφυχο υλικό) είχα πάντα πρόβλημα. Μιλάμε εδώ για πυροβολημένες καταστάσεις, ρε παιδί μου! Για νοοτροπίες που για μας, τσου Ευρωπαίους, μοιάζουν εξωγήινες ή από εδώ και δέκα αιώνες πίσω. Μιλάμε να προσπαθείς να καταλάβεις τι έχουν μέσα στο (ομοιόμορφο) κεφάλι τσου και να τρελαίνεσαι τέλεια ο ίδιος! Έτσι, καημό το έχω να πέσω σε μια Αμερικάννα φυσιολογική! Μια που να το κάμει, ρε παιδί μου, και να ξέρει γιατί το κάμει. Μία! Για δείγμα!

Αλλά κι από τση Αμερικάνες ακόμα περισσότερο κείνες που δεν παίζονται με τίποτσι πια είναι οι δικές μας, οι «ομογενείς». Τουτέστιν οι απόγονες των πιατάδων που πήγαν στην Αστόρια να κάμουν φράγκα και στραβώθηκαν εντελώς οι ίδιοι. Και θα μου πεις, μα ήτουμε στραβοί κι όταν έφευγαν από το βλαχοχώρι τσου. Ναι, θα σου πω, αλλά εκεί απόγιναν. Δεν ξέρω τι φταίει. Τα ντόλλαρς φταίνε, ο αέρας φταίει, η κατάρρα των Ινδιάνων...; Μια φορά κάτι φταίει. Και οι πιατούδες –απελπισία! Εμένα να ρωτήσεις να σου πω...

Η Σταίησυ –Σταματία βαφτισμένη– ήτουμε ατόφια πιατού, γέννημα και θρέμμα τση Αστόριας και με νάντυ

τσέλιγκα, που ήρθε λαθραίος τζαμπότης²⁵ από τα γκράβαρα τση ορεινής Αρκαδίας κι έκαμε αλυσίδα «ρέστωραντς – γκρηκ φουντ», να 'ούμ', με μούτρο και υπόληψη στην ελληνική παροικία, ένεκα που υπολογιζόταν μιλάμε σε εκατομμύρια ντόλλαρς –κι όποιος υπολογίζεται σε εκατομμύρια ντόλλαρς στο Αμέρικα είναι άξιο τέκνο τση πατρίδας και παράδειγμα προς μίμηση. Ήτουνε βεβαίως και επίτροπος στην ελληνορθόδοξη ενορία (δύναμη εκείθε), μέλος των ΑΧΕΠΙΑΝΣ και ορκισμένος ρεπουμπλικάνος, που πίστευε πως η Ελλάδα θα καταστρεφόταν από τους κομμουνιστές που ήρθαν κι ανέτρεψαν τα χρηστά ήθη του Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια των Παπαδοπουλοπαττακών και ότι δεν καταστρέψει η κόκκινη λαίλαπα²⁶ θα το καταστρέψει ο τουρισμός, που είναι έργο του Σατανά, ο οποίος στέλνει τση ξεβράκωτες τσούλες απ' ούλον τον κόσμο να ξεμουαλίσουν τα αγνά Ελληνόπουλα και να τα αποτρέψουν από το να δημιουργήσουν μια ελληνοχριστιανική οικογένεια, προτιμώντας να σούρνονται στην αμαρτία και την ακολασία καθημερινώς –και νά, κάτι τέτοια γλέπει ο καλός θεός και θα ρίξει φωτιά να μας κάψει. Μιλάμε για τόσο προοδευτικά μυαλά!

Που μεγάλωσε αναλόγως και τη θυγατέρα του, τη Σταίησυ, περί τση οποίας ο λόγος και η αφορμή τση συγγραφής του παρόντος πονήματος²⁷. Οπότεν καταλαβαίνει ο έμπειρος αναγνώστης τι να περιμένει.

Γιατί Σταίησυ; θα μου πεις. Χάθηκαν τα πιτσούνια ένα γύρο, χαρά θεού από τα πέρατα τση οικουμένης, που προσέρχονται μετά φόβου πίστεως και ευλάβειας σε λαϊκό προ-

25 *Τζαμπότης*: ο σκαστός από το πλοίο (jump off the boat), κατά το ομογενειακό αμερικάνικο ιδίωμα.

26 Για τους προοδευτικούς ομογενείς οτιδήποτε ξεφεύγει από την πιο καραμπινάτη δεξιά είναι «κόκκινη λαίλαπα» –το ΠΑΣΟΚ του Αντρίκου για παράδειγμα!

27 *Σημείωση Συντάκτη*: Ο Σπύρος είχε βάλει «του ενθάδε πονήματος» έλαβα το θάρρος και την ευθύνη να το διορθώσω –όπως και πλείστα άλλα που, από σεμνότητα, δεν αναφέρω.

σκύνημα; Στο οποίο θα σου απαντήσω: ναι, ρε φιλάρα, χάθηκαν. Καθόσον, έλα εσύ Φλεβάριο μήνα τσου Κορυφούς κι αν βρεις και θηλυκιά γάτα τουρίστρια, που λέει ο λόγος, να κυκλοφορεί εγώ θα καθίσω να με... φτύσεις.²⁸

Και τότενες πώς έσκασε Σταίησου; θα μου πεις. Κάτσε ν' ακούσεις και να γελάσεις. Αλλά πρώτα θα σου πω μια ιστορία που έλεγε ο συχωρεμένος ο Τάντης, ο ταξιτζής, και που είχε συμβεί αυθεντικά εκεί στα μέσα των '70s.

Πήρε λοιπόν ο Τάντης κούρσα από το λιμάνι δυο γριές Αμερικάνες –από κείνες με το λουλακί μαλλί– να τση πάει, λέει, σε μια βίλα που είχαν νοικιάσει στην Κουλούρα. Τον πλέρωσαν το λοιπόν οι γκιόσες και του είπαν, σαν σήμερα, δυο βδομάδες να πάει να τση ξαναπάρει που θα έφευγαν αεροπλανικώς. Κύριος ο Τάντης, δυο βδομάδες την ίδια μέρα ακριβώς, να σου τον και περιλαβαίνει τση κανκιόφολες, που είχαν μαυρίσει –πλην το μαλλί– από τα μπάνια και ήσαντε μέσ' την καλή χαρά.

–Πώς τα περάσατε, ωραία; τση ρωτάει ο Τάντης στη διαδρομή.

–Πολύ ωραία, πολύ ωραία! απαντούν χορωδιακά εκείνες.

–Μόνο που έχω μια απορία, προσθέτει η μια τσου.

–Τι απορία, μανδάμ; απορεί ο Τάντης.

–Νά, του λέει η γκιόσα. Γιατί μιλάτε τέτοια περίεργα γαλλικά εδώ πέρα;

Δεν έβανε κακό με το μυαλό του ο Τάντης... Σου λέει, σε κάποιον χωριάτη θα έπεσαν, θα έπιακε εφτούνος τα κερκυραίικα και οι Αμερικάνες τα πέρασαν για γαλλικά.

–Ποιος μιλεί περίεργα γαλλικά, μανδάμ; ερωτά ευγενώς.

---

²⁸ Κι αυτό κάπως αλλιώς το έθεσε ο Σπύρος.

–Ούλοι σας, του λένε και οι δυο εν χορώ.

Αρχίζει να φυλλιάζεται ο Τάντης –ξύπνιο παιδί– τση ρωτάει με τρόπο αν κατάλαβαν πως βρίσκονται στη γουώρλντ φαίημους Κόρφου.

–Yes, yes! του απαντούν. Corfu! We love Corfu!

Μπερδεύεται ο Τάντης, τση ξαναρωτάει μήπως τυχόν και ξέρουν πού στον γέρο-διάτανο βρίσκεται η Κόρφου.

–But in the South of France! του απαντούν με μια φωνή οι εξ Αμέρικας γκιόσες.

Και παραλίγο να στουκάρει τη Μερσεντέ σε μια παρακείμενη ελιά, ο άνθρωπος –θιος σχωρέστον.

Η διδακτική αυτή ιστορία μας δείχνει πως τα πέραν του Ατλαντικού ξαδέρφια των Ιγγλέζων, εξόν από το Τέξας, το Νιου Γιόρκ, άντε και την Καλιφόρνια, ιδέα δεν έχουν περί του υπόλοιπου κόσμου. Οπότε...

Οπότε, ιδού η Σταίησου, Φλεβάριο μήνα, να ξεροσταλιάζει στου Ζήσιμου, στο Λιστόν, σαν τον κούκο που δεν φέρνει την άνοιξη, με μια γρανίτα φράουλα και μπαμπούλωμένη μέσα σε εφτά πουλόβερ, ντόπιας κατασκευής, ψυλισμένα από ταγαράδικα.

Τώρα δουλειά δεν υπήρχε –ούλος ο κόσμος είχε πάει για ύπνο παραδοσιακά, να ξυπνήσει καλό Πάσχα, πρώτα ο φέος– αγαμίες υπήρχαν, όπως κάθε χρόνο τέτοια εποχή, οι φιλάρες φευγάτοι στην αλλοδαπή, σώγαμπροι τση ξενέρωτες που χτύπησαν το καλοκαίρι, σόλο, ταπί και ψύχραιμος ο δικός σου, φερμάρω το φαινόμενο –που έκαμε μπαμ από την Κοφινέτα– και πίπτω από δίπλα ευσυνειδήτως.

–Γουέρ αρ γιου φρομ; τη ρωτάω.

–USA, μου λέει μουτρωμένη.

–Γιου αρ χήαρ ιν χόλινταιϋς; τση κάνω εγώ.

–Yeah, μου λέει. Αλλά δεν μου πήτυχε.

–Όπα τση! Πατριωτάκι; αναφωνώ εγώ.

–Από Αστόρια, μου λέει.

–Μέσα από την Αστόρια;...

Κουβέντα να γένεται (και ότι ήθελε προκύψει).

Ρούχλω η έτσι –το είπαμε– φρατζόλα μπαγιατίκη, μ’ ένα μούτρο λεβεντομάνα Ντρομπολιτσά και Πέμπτη Λεωφόρος γωνία, με γυαλί αμυγδαλωτό αμερικανέ, μαύρη συφορά, αλλά σάματι θα τη στεφανωνόμασταν ή θα τη δείχναμε πουθενά –που δεν υπάρχει ψυχή στα πέριξ;

–Και πώς έτσι διακοπές στο μεσοχειμώνα, ρε πατρίδα; τη ρωτάω αφού κέρασε φραπεδιά και *Salem Menthol*.

–Είπα, αφού θα ερχόμανε στο Νότιο Ημισφαίριο, να έρθω χειμώνα δικό μας, οπού θα ’ναι καλοκαίρι δικό σας, όπως Αουστράλια, μου λέει το πράμα και μ’ αφήνει σέκο.

–Στο Νότιο Ημισφαίριο είπες πως θα ’ρχόσανε, μάτια; τση κάνω.

–Εμ ναι... Αφού το Νιου Γιόρκ είναι North τι θα είναι το Ελλάδα; South δεν θα είναι; μου πετάει το ακλόνητο επιχείρημα η πιατού.

Κατάλαβες τώρα γιατί η ιστορία του Τάντη;

–Και την πάτησες, μάτια, τση λέω ευγενικά, για να μην την αγριέψω.

–Πού να ξέρω πως έχετε καταστρέψει ελόου σας το κλίμα; μου πετάει σκουντούφλικα.

–Ελόου μας το καταστρέψαμε; απορώ εγώ.

–Μαζί με όλα τα άλλα, μου λέει. Πήγα στο Acropolis Athens κι έφριξα! Όλα πέφτουν... Ερείπια! Οι κολώνες σπασμένες, τα αγάλματα τσακισμένα, οι πέτρες κάτω... Απελπισία! Να ’ρθεις να δεις στο Αμέρικα πώς τα ’χουμε τα αρχαία. Όλα σαν καινούργια.

–Ε, εντάξει, εσείς έχετε όβολα και μπορείτε να κάμετε επισκευές, τση λέω. Εμείς ειμάστενε φτωχοί... Ό,τι μπο-
ρούμε...

–Να πάτε να δουλέψετε, μου λέει. Στο Αμέρικα δεν βλέπεις πουθενά καφενεία γιομάτα όπως εδώ. Γι' αυτό ει-
σάστενε φτωχοί. Αν δουλεύατε δεν θα εισάστενε.

–Κι άμα δεν υπάρχουν δουλειές, μανίτσα;

–Τι θα πει; Να φτιάξετε εσείς δουλειές –όπως Αμερική.

–Με τι λεφτά, ρε πατρίδα;

–Μ' αυτά που θα βγάνετε δουλεύοντας. Να κάμετε οι-
κονομίες.

–Και πού να δουλέψουμε, ρε βάσανο, να βγάνουμε λε-
φτά για να κάνουμε οικονομίες;

–Άμα θέλει κανείς βρίσκει δουλειά.

–Α, έτσι;

–Έτσι για. Νά, ελόου σου ας πούμε... Τι κάνεις εδώ,
αντί να είσαι στην οικοδομή, να κουβαλάς ντενεκέ με
λάσπη, για παράδειγμα;

–Α, εγώ δουλεύω, μάτια.

–Μπα; Και τι δουλειά κάμεις;

–Δουλεύω στον τουρισμό, τση λέω σοβαρά-σοβαρά.

Η κότα από την Αστόρια μπερδεύτηκε.

–Well, sorry, μου κάνει. Νόμιζα πως είσανε κι ελόου
σου ένας από τσου πολλούς τεμπέληδες που έχετε.

–Αμ δε που είμαι!...

Και δώστου πίτσι-πίτσι με την υπερατλαντική πα-
τρώτισσα, χαλάρωσε και η ίδια με τα πολλά, κέρασε άλλο
ένα *Salem Menthol*, αηδία ήτουνε, αλλά τέτοιες ώρες τέτοια
λόγια... Την πήγα και στο μαγέριχο ενού ξαδρέφου στη

Σπηλιά, ενθουσιάστηκε το σούργελο, μας έδωσε και συμβουλές πώς θα κάναμε τση επιχειρήσεις μας να βγάνουν πιο πολλά ντόλλαρς, ήπια και κάμποσα ποτήρια κρασί, που τύφλα να 'χει ο χειρότερος ξυδιάς, και μετά την πάω στο ξενοδοχείο τση για τα περαιτέρω. Είπαμε, χειμώνας ήτουνε, όπως μπόρουνε κανείς πορευόταν.

Αλλά η Σταίησυ μου έκοψε τη φόρα.

–Δεν ξέρω πώς το έχετε εσείς εδώ στο Ελλάντα, αλλά εμείς στο Αμέρικα στα θέματα τση ηθικής ειμάστενε very serious, μου λέει.

–Κι εμείς σήριους ειμάστενε, μανίτσα, μην κοιτάς που δεν φαίνεται, τση λέω.

–Εσείς εισάστενε άθεοι κομμουνισταί και θα ρίξει φωτιά ο θεός να σας κάψει, με πληροφορεί η πιατού.

–'Ντάξει, τση λέω εγώ. Έλα ν' αμαρτήσουμε πρώτα και μετά μετανοούμε και γλιτώνουμε.

–Αμ δεν πάει έτσι, με κόβει αυστηρά η ηθικών αρχών. Γιατί αν αμαρτήσουμε μπορεί να μας αρέσει και μετά πώς θα μαζωχτούμε;

–Μπα, τση λέω εγώ. Μια φορά θα την κάνουμε την κουτσουκέλα, λόγω ανωτέρας βίας, και μετά νηστεία και προσευχή. Μέχρι που θα σε πάω και στον Άγιο να προσκυνήσεις.

Η Σταίησυ φάνηκε ν' αμφιταλαντεύεται.

–Στην Αστόρια πρώτα λογοδινόμαστε και μετά βγάνουμε τα μάτια μας, μου λέει.

–Εδώ πάλι το 'χουμε αντίθετα το έθιμο, τση λέω. Πρώτα δοκιμάζουμε το πατίκι, αν μας κάνει, και μετά το αγοράζουμε.

–Γι' αυτό θα σας κάψει ο θεός, προφητεύει η Σταίησυ.

–Θα πάμε όμως ευχαριστημένοι, επιχειρηματολογώ εγώ.

–Γιατί εισάστενε αμαρτωλοί.

–Μπορεί κι αυτό, ρε μάτια, τση λέω. Αλλά το λέει και το ευαγγέλιο στο κάτω-κάτω: «Ασθενής κι οδοιπόρος δεν έχει αμαρτία». Εσύ είσαι καλυμμένη απ’ όλες τση μεριές. Ασθενής στο μυαλό –που ομολογουμένως χάνει– κι οδοιπόρος, ένεκα που είσαι ταξίδι.

Η εξωγήινη προβληματίστηκε.

–Λες; μου κάνει σκεπτική.

–Σίγουρα, τση λέω. Άσε που λέει κι η παροιμία: «Μία ίσον καμία».

Με τα πολλά η πιατού πείστηκε. Εδώ που τα λέμε γύρευε και να πειστεί, καθόσον πού θα τον ξανάβρισκε τέτοιον παιδαρά, το ξόανο, ε; Ούτε στα όνειρά τση.

–Καλά, μου λέει. Βλέποντας και κάνοντας.

Το οποίο αρχίζουμε να γδυνόμαστε... Η ίδια και χωρίς τα σκουτιά μια μαύρη συφορά ήτουνε, η άχαρη, αλλά είπαμε, η άτιμη η ανάγκη! Βγάνει αυτή, βγάνω εγώ, μένου με με τα σώβρακα...

–Στοπ! μου φωνάζει η πιατού. Ως εδώ και μη παρέχει.

–Τι; τση λέω. Ντυμένοι θα το διαπράξουμε το αδίκημα;

–Έτσι το ’χουμε εμείς στο Αμέρικα, μου λέει. Δεν έχεις δει στα έργα;

–Έχω δει και απορώ, ομολογώ εγώ.

–Να μην απορείς καθόλου, μου κάνει αυτή ξερά. Μόνο οι παστρικές τα βγάνουν όλα στη φόρα, οι τίμιες γυναίκες το κούτελό τσου το ’χουν καθαρό.

Τώρα, αν έχρινα από το μισογδυμένο τοπίο, αυτή η λογική με συνέφερε, οπότε αν έδωκα τόπο στην οργή και προσήλθα κι ο ίδιος με φανελάκι, σώβρακο και κάλτσες –σεμνά κι ωραία.

–Την προσευχή σου την έκαμες; με ρωτάει αυστηρά η πιατού.

–Γιατί, στον πόλεμο θα πάω; απορώ εγώ.

–Μπορεί ν’ αποκοιμηθούμε, επιχειρηματολογεί η πυροβολημένη. Μόνο οι άθεοι κοιμούνται χωρίς να κάμουν την προσευχή τσου. Δεν φαντάζομαι να είσαι και άθεος;!...

–Όχι, τση λέω. Εδώ εμείς τον Άγιο τον έχουμε βασιλέα. Δεν κάνουμε τίποτσι χωρίς να τον επικαλεστούμε. Και να βρίσουμε όταν θέλουμε εκείνον σιχτηρίζουμε.

Οπότε κάναμε την προσευχή και πέσαμε στο κρεβάτι, που έτριζε σαν τα καζάνια τση κολάσεως.

–Στοπ, μου κάνει η Σταίησου όπως πήγαινα ν’ αρχίσω τση απλωτές, να ζεσταθεί κάπως η ατμόσφαιρα. Τι κάνεις εκεί;

–Μπαλαμούτι το λέμε εμείς εδώ, τση εξηγώ. Εσείς πάλι δεν ξέρω πώς το λέτε.

–Αυτά είναι ντροπές πράματα και τα κάνουν μόνο οι εξώλης και προώλης, μου λέει ξερά η έτσι. Τα τίμια κορίτσια αυτές τση πομπές ούτε γι’ αστείο.

Οπότεν, τι να ’κανα ο ίδιος, ο καφερός, συμμορφώθηκα προς τση υποδείξεις και τσου ηθικούς κανόνες τση Αστόριας.

–Στοπ! με ξανασταματάει η Σταίησου την κρίσιμη στιγμή. Πού ’ναι το προφυλακτικό;

–Στην τσέπη του παντελονιού μου, την πληροφορώ εγώ.

–Να το βάνεις, με διατάζει. Τόσες αρρώστιες σούρνονται.

Κι άντε ξανά-μανά κι άντε πάλι από την αρχή... Το ευτύχημα που είχα πολύ καιρό να βρεθώ σε θέση βολής γιατί αλλιώςτικά θα είχαμε άλλα προβλήματα –και ρεζιλίκια– και με το δίκιο μου!

Με τα πολλά καταφέραμε κάποια στιγμή να περάσουμε στο παρασύνθημα. Η πιατού, τούβλινη, τ' ανάσκελα, ούτε κιχ δεν τση ξέφευγε –έτσι, για δείγμα. Ό,τι έκαμε το έκαμε μόνο ο ακούραστος εργάτης –που όχι τίποτσι άλλο, αλλά είχε να σκεφτεί και την τιμή τση πατρίδας, μη μας κρεμάσουν τα κουδούνια οι μπρούκληδες!

Τώρα πώς γενόταν η δουλειά πάνω από τα ρούχα, άσε και δεν θες να ξέρεις. Είναι όπως λέμε «εγχείρηση πάνω από τα ρούχα». Τι να πω; Χωρίς να θέλω να περιαιτολογήσω... άξιος! Άξιος!

–Άντε, ακόμα; μου πετάει σε μια στιγμή η συναμαρτάνουσα. Δεν είναι για χόρταση.

–Τι νομίζεις, ορή βουρλισμένη; αγανακτώ εγώ. Ένεση κάνουμε;

–Δεν ξέρω τι κάμετε εσείς εδώ, πάντως εμείς στο Αμέρικα το ξεπετάμε στο τάκα-τάκα και πάμε για ύπνο.

–Ντάξει, τση λέω εγώ φουρκισμένος. Άμα νυστάζεις εσύ πάρε έναν υπνάκο. Έτσι κι αλλιώς σιγά μη χάσεις τίποτσι.

Αλλά με τούτα και με κείνα είχα αρχίσει να παρατηρώ σημάδια που δεν μ' άρεζαν καθόλου και που αν συνεχίζονταν προμηνύονταν ρεζιλίκια μεγαλοπρεπή.

Οπότεν, προκειμένου ν' αποφύγουμε το κράξιμο, τι να 'καμα ο καφερός... το 'ριζα κι εγώ στην ηθοποιία και με κάτι «ωχ-ωχ!» που θα τα ζήλευαν και στην Επίδαυρο, προσποιήθηκα πως φτάκαμε επιτέλους στο επιθυμητό. Το ευτύχημα που με το προφυλακτικό σιγά μην καταλάβαινε η πιατού ότι η όλη φάση ήτουνε μούφα.

–Μπράβο, επιδοκίμασε η κατά φαντασίαν βατεμένη. Άντε να κοιμηθούμε τώρα.

Το οποίον την άφηκα να ξεραθεί του καλού καιρού, ντύθηκα και μην τον είδατε. Ακόμα τρέχω.

Στο μυαλό και τη συνείδησή μου το κεφάλαιο Αστόρια είχε κλείσει οριστικά καθόσον χειμώνας ξεχειμώνας τέτοια ταλαιπωρία δεν ήμανε διατεθειμένος να ξαναπεράσω όταν δυο μέρες αργότερα νά σου το το ομογενές κελεπούρι να σκάει μούρη στου Ζήσιμου εκεί που έπαιζα μπιλιάρδο με τον Αντώνη, το γκαρσόνι –κι έχανα.

«Σου ’πω...» μου κάνει νόημα.

Πάω να δω τι θέλει... Δεν ξέρεις ποτέ, μπορεί να τση άνοιξε η όρεξη και ν’ αποφάσισε να παραβλέψει κάποιες από τση ηθικές αρχές των πιατάδων –οπότεν το ξανασκεφτόμαστε.

–Έχουμε πρόμπλεμ, μου λέει η έτσι. I mean big time problem!

–Θα στο ’λεγα κι εγώ, τση κάνω. Αλλά σεβάστηκα την ομογένεια.

–Είμαι έγκυος, μου πετάει η πιατού και με κουφαίνει.

–Θαύμα, θαύμα! αναφωνώ εγώ. Ο κρίνος!

–Μη γελάς, μου κάνει σκουντούφλικα. Το πράμα είναι σοβαρό.

–Αμ κι εγώ σοβαρά γελάω, τση κάνω.

–Δεν ξέρω τι λες ο ίδιος, εγώ αυτό που έχω να πω είναι πως χθες ήπρεπε να ’χω my period και... τίποτσι!

–Καλά, μπορεί να σου ’ρθει σήμερα ή αύριο, τση λέω.

–Εμένα δεν μου αργεί ποτέ, μου αγριεύει η πιατού. Είμαι ρυθμισμένη ρολοί.

–Ε, καμιά βολά και τα ρολόγια χαλάνε, τση λέω.

–Το δικό μου δεν χαλάει.

–Νά που χάλασε.

–Εσύ φταις!

–Εγώ;!!!

–Που με παρέσυρες στην ακολασία. Με τιμωρεί ο θεός.

–Σιγά, ρε μανίτσα, τση λέω. Σιγά! Ξεχνάς ότι είχαμε βάνει καπότα;

–Δεν ξέρω, μου κάνει. Μπορεί να τρούπησε. Έτσι ψεύτικα που τα φτιάχνετε ούλα.

–Το εν λόγω ήτουμε εισαγωγής, τση κάνω (για να την πιλατέψω). Μαίηντ ιν Γιούσα.

Μου έριξε μια δηλητηριώδη ματιά που ήτουμε όλη δική μου.

–Δεν ξέρω αν ήτουμε εισαγωγής, μου λέει. Κείνο που ξέρω εγώ είναι ότι τρούπησε.

–Και πού το ξέρεις ότι τρούπησε και δεν το ξέρω εγώ, μάτια; τση λέω.

–Αφού γκαστρώθηκα, δεν θα τρούπησε; μου πετάει μια αμερικάνικη λογική και με κάνει λιώμα.

Και πού να τση έλεγα τη δικιά μου λογική, που λέει ότι με αερογαμία δεν γκαστρώνεται μακάρι και η Αγία Σταματία –εξόν φυσικά κι αν μας έκαμε ο Άγιος πλάκα. Αλλά αυτά είναι πράγματα που δεν λέγονται, ειδικά όταν εκπροσωπείς τα εθνικά χρώματα και φέρνεις πάνω σου την ευθύνη μιας ολόκληρης φυλής. Οπότε την παλαβή κι εγώ.

–Μάτια, τση λέω. Με το «νομίζω, άκουσα, μου φαίνεται» δεν γίνεται τίποτσι. Χρειαζόμαστε τη γνώμη ειδικού.

Με τα πολλά πείστηκε τελικά και μια και δυο την πάω στην ξαδρέφη μου την Αντωνία που είχε τελειώσει μαμή κι έκαμε τη γυναικολόγο στη ζούλα.

Την εξετάζει η Αντωνία, τη βλαμμένη, τση κάμει και κάμποσες ερωτήσεις για ξεκάρφωμα και μετά τση βάνει από τα τεστ που πουλάνε στα φαρμακεία και σου λένε αν είσαι γκαστρωμένη, χωρίς γιατρό, χωρίς τίποτσι, μόνο με το κατούρημα.

-Συχαρητήρια, δεν εισάστενε έγχυος, τση αναγγέλλει η Αντωνία βλέποντας το τεστ να βγαίνει τζούφιο.

-Μα πώς;!!!... διαμαρτύρεται η πιατού. Και η καθυστέρηση;

Την κόβει η Αντωνία την έτσι πατόκορφα, με κείνο το φονικό βλέμμα που έχουν οι επιστήμονες όταν είναι έτοιμοι να σου σκάσουν άσχημα μαντάτα.

-Πόσω χρονώ εισάστενε, αν επιτρέπετε; τη ρωτάει.

Κομπλάρει η πιατού, ξεροβήχει, ξεροκοκκινίζει...

-Τι σχέση έχει αυτό; τση λέει.

-Μωρέ έχει και παραέχει, τση απαντάει η ξαδρέφη η μαμή -που όταν πρόκειται για την επιστήμη τση είναι αδέκαστη.

Ξανακομπιάζει η έτσι...

-Ε, εκεί... στα 38... 39..., μουρμουράει.

-Τουτέστιν 45... 46, μεταφράζει η δικιά μου.

Τσιμουδιά η πιατού.

-Μπορεί και λίγο παραπάνω, τη βοηθάει η Αντωνία.

-Ε, λίγο... μπορεί, συμφωνεί η παραλίγο γκαστρωμένη.

Κουνάει το κεφάλι τση η επιστήμων.

-Καλά, εκεί στο Αμέρικα, για κλιμακτήριο δεν έχετε ακουστά εσείς; τη ρωτάει.

Και μας κουφαίνει ούλους!!!

-Impossible! ανακράζει η Σταίησου που έκρυβε δεκαετίες ολόκληρες.

-Καλά, αν ξαναδείς περίοδο γράψε μου, την αποστομώνει η Αντωνία.

Κι αφού εισέπραξε το αντίτιμο τση βίζιτας –άνευ αποδείξεως, λόγω που κάμει αντίσταση στην κρατική αναλγησία– μας ξαπόστειλε.

–Οπότε να καταλάβω πως δεν είμαι έγκυος; σχολιάζει η πιατού όταν βρεθήκαμε στον δρόμο.

–Αυτό ακριβώς να καταλάβεις, μάτια, τση λέω.

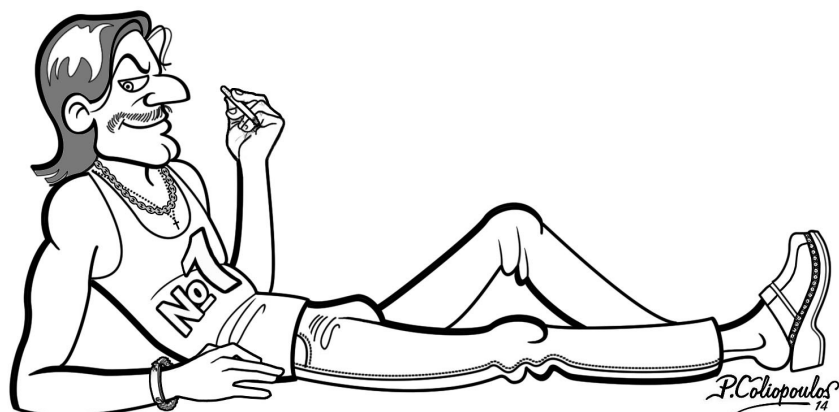
–Παναπεί δεν θα με ζητήξεις τώρα από τον ντάντη μου;

–Μπράβο, γειάσου, μέσα έπεσες, τση λέω.

–Και το ότι με αποπλάνησες δεν μετράει; εξανίσταται αυτή.

–Περαστικά μας να είναι, μάτια, τση κάνω. Και να βλεπούμαστε σπανίως.

Τα τελευταία τση λόγια ήτουνε «fucking Greeks», αλλά το 'βαλε αμέσως στα πόδια και βαριόμανε να την κυνηγήσω προκειμένου να τση κάμω τση δέουσες παρατηρήσεις περί καλών τρόπων και λεξιλογίου. Άσε κανέναν μπρούκλη πιατά να το κάμει, αν και όταν τση ξανατύχει τέτοιο ανέλπιστο λαχείο.

Έτσι, σαν Επίλογος

Ένας σοφός γέροντας –δεν θυμάμαι ποιος– μου είχε πει κάποτε –δεν θυμάμαι πού– το εξής πετυχημένο:

–Η κύρια διαφορά στη συμπεριφορά εμάς των αντρώνε από τση γυναίκες είναι ότι εμείς λειτουργάμε με το οπαδικό ένστικτο ενώ εκείνες με την εμπορική λογική. Εμείς παναπεί εμάστενε εθισμένοι και άνευ τση δόσης μας τα παίζουμε τέλεια, ενώ εκείνες ασχολούνται με το σπορ εντελώς ερασιτεχνικά, ως προς το θυμικό, και άκρως επαγγελματικά ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

–Παναπεί, Δάσκαλε; απόρησα εγώ.

–Παναπεί ότι εμείς εμάστενε τα προζόνια που περιμένουμε στη γωνία να περάσει ο έμπορας, να μας δώσει τη δόση μας, εξήγησε ο σοφός. Κι όπως όλοι ξέρουμε, σ' αυτά τα πράματα μπιστιού δεν γένηται. Είναι το λεγόμενο «πληρωτέον επί τη εμφανίσει». Άπαξες και δεν διαθέτεις το αντίτιμο δεν λαμβάνεις το εμπόρευμα –τόσο απλό.

–Είσαι σίγουρος, Δάσκαλε; αμφέβαλα εγώ σεβαστικά.

–Να στο πω επιστημονικά να το καταλάβεις, προθυμοποιείται ο γέροντας. Εμείς είμεθα κατωεγκεφαλικοί –χρησιμοποιούμε σχεδόν αποκλειστικά τον κάτω εγκέφαλο, όπως οι δεινόσαυροι. Αυτές πάλι είναι ανωεγκεφαλικές –χρησιμοποιούν μόνο και κατ’ αποκλειστικότητα τον άνω εγκέφαλο, όπως τα κοράκια τση Wall Street.

–Ένα μικρό παράδειγμα; παρακάλεσα.

Ο Δάσκαλος μου έδειξε μια γχομενίτσα από κείνες που προκαλούν εγκεφαλικά (και τση μη επικίνδυνες ηλικίες) που έτυχε να περνάει από χει τη στιγμή εκείνη.

–Ορίστε, μου κάνει. Το εν λόγω θήραμα πέρασε από δίπλα μας κι ούτε φάνηκε να κατέγραψε την ύπαρξή μας. Στην πραγματικότητα ο άνω εγκέφαλος, που λέγαμε, που τυγχάνει και ηλεκτρονικός, τελευταίας τεχνολογίας, αποτύπωσε τα πάντα όλα από απόσταση πενήντα μέτρων και βάλε. Μιλάμε ότι μας καταχώρησε πριν καν εμείς την πάρουμε είδηση, δικέ μου. Και σε ερωτώ... Τι έδειξε η ανάλυση (η οποία, σημειωτέον, γίνεται σε nanoseconds και σε real time); Να σου πω εγώ τι έδειξε. Έδειξε έναν ξέγκλαρο λιγούρη που αγοράζει παντελόνι από τα καλάθια των Κινέζων και του κολλάει φίρμα από πάνω, αλλά αν ψάξεις τση τσέπες το πολύ να βρεις ένα κουτί σπύρτα δωρεάν και μια καπότα προπολεμικιά –τουτέστιν εσένα– κι ένα ερείπιο πορνοβοσκό που το πολύ να τη στήνει όξω από τα Λύκεια για να παίρνει μάτι τα πιτσούνια και να βολεύεται στα συσίτια τση ενορίας δι’ απόρους απόμαχους τση κενωνίας –τουτέστιν εμένα. Δεδομένα που αναλύθηκαν τάχιστα και πριν φτάκει στα τριάντα μέτρα –όπου εμείς μόλις αρχινήσαμε να την παίρνουμε είδηση– έχει διαγράψει τα ευρήματα ως ακατάλληλα. Τώρα... Ας υποθέσουμε πως εμείς βρισκόμαστε μέσα σ’ ένα κάμπριο από κείνα που περνάνε και λες: «Α, τον πούστη! Το λαμόγιο!»... Ο εγκέφαλος τση εν λόγω θα έκαμε άλλου είδους αναλύσεις και υπολογισμούς και θα μανουβράριζε με τρόπο ώστε να δώκουμε εμείς –ως

κυνηγοί, τρομάρα μας!– τη γνωριμία και να προτείνουμε (στο δῆθεν και το τάχαμου) έναν καφέ ή ένα ποτό, αναλόγως τῆς ὥρας, και ὅ,τι ἤθελε προκύψει –που θα προκύψει. Δεν φταίει το πλάσμα, ἔτσι ἔχει προγραμματιστεί το λογισμικό.

–Ντάξει, του κάνω. Μπορεί να ισχύει για τῆς ἰθαγενεῖς... Οι ξένες ὅμως;

Ο Δάσκαλος ἔσκασε στα γέλια.

–Ρε συ, αγόρι μου..., μου κάνει. Καλά να το λέει κάνας αγαθιάρης ξέμπαρκος, ἀλλά να το λες εσύ, ο περπατημένος; Ἐχει ἡ πουτάνα πατρίδα; Θα σε μαλώσω.

Ἐννοείται πως διαφωνῶ κάθετα κι ὀριζόντια με τον σεβασμιο ἀπόμαχο και τα ἀπαράδεκτα συμπεράσματά του. Ὅμως αὐτή ἡ κουβέντα με προβλημάτισε και με προβληματίζει. Κι αν βάνω να παίξει το ἔπος τῆς ταραχώδικης ζωῆς μου προς τα πίσω, προβληματίζομαι ἀκόμα περισσότερο.

Ἀλλά, ρε μάγκες... Κι ἔτσι να εἶναι τα πράματα –που δεν εἶναι– μπορείτε να φανταστείτε μια ζωῆ ἀνευ θήλεα; Ἐγώ, να, μα τον Ἅγιο Σπυρίδωνα, τον θαυματουργό, δεν μπορῶ (και να πω τῆς ἀμαρτία μου... οὔτε και θέλω).

Τελικά, μάγες μου, κείνο το παλιό, σοφό ρητό που λέει (μετά συγχωρήσεως):

«Όλες οι γυναίκες είναι πουτάνες, εξόν από τη μάνα μου και την αδερφή μου»...

Λάθος μέγα!

I, Spiros

Η συνέχεια του έπους «I, SPIROS» με τίτλο
«Γχομενογεωγραφία —Μέρος Β΄»
γράφηκε στην Κέρκυρα το καλοκαίρι του 2014.

Εννοείται πως όλα τα πρόσωπα, ζώα ή πράγματα
που αναφέρονται εδώ μέσα είναι πέρα ως πέρα
φανταστικά και πως οι απόψεις που αναπτύσσονται
από τον Σπύρο δεσμεύουν τον εαυτό του και μόνο.

